

Astrid Lindgren

ASTRID LINDGREN

RONJA

HAYDUT KIZI

haki

7

YAŞ ÜSTÜ

ASTRID LINDGREN

RONJA: HAYDUT KIZI

Ronja, ormanın bütün tuhaf yaratıklarının dehşet içinde deliklerine kaçtığı fırtınalı bir gecede doğdu. Babası bir haydut çetesinin şefiydi. O, annesi, babası ve on iki haydut Mattis Ormanı'ndaki bir şatoda yaşıyorlardı. Ronja için dünya Mattis Şatosu ve orada yaşayan haydutlarla sınırlıydı – ta ki anne babası onu dışarıdaki dünyayı öğrenmesi için Mattis Ormanı'na gönderene kadar. İlk kez dışarıya çıktığı o gün Ronja'nın önünde kocaman bir dünyanın kapıları açıldı. Kimi tehlikelerin –kanatlı vahşi cadılar, gri cüceler, cehennem uçurumu– yanında keşfedilecek onlarca güzellik onu bekliyordu.

Ancak Ronja yaşadığı şatoda ve ormanda keşfe çıkanın yalnızca kendisi olmadığını kısa sürede anlayacaktı. Sonunda gizemli arkadaşıyla karşılaşan Ronja'nın hayatı hiç beklemediği olaylarla alt üst olacaktı.

Ronja: Haydut Kızı dünyayı tanımaya çalışan bir çocuğun kocaman insanlarla giriştiği kıyasıya mücadeleyi, küçük yüreğinde yer tutan merakı, korkuyu ve sevgiyi masal tadında anlatan bir kitap. Sadece Kuzey'in gizemli doğası ile iç içe geçmiş masal kahramanlarıyla değil, insan olma üzerine çarpıcı gözlemleriyle de büyüleyici.

Edebiyat 496

www.ithaki.com.tr

ISBN 975-273-308-5

9 789752 733084

İnternet Satış
www.ilknokta.com

Astid Lindgren

Astrid Lindgren

Astrid Anna Emilia Lindgren 14 Kasım 1907'de İsveç'te dünyaya geldi. Småland köyünde bir çiftlikte büyüdü. Ailesi ve bu çiftlikte biriktirdiği anıları daha sonra yazdığı pek çok kitaba esin kaynağı oldu.

Yazarlığı, ateşli bir hastalık yüzünden uzun süre yataktan çıkamayan kızı Karin'e masallar anlatırken açığa çıktı. 1930'larda bir dergi için öyküler yazan Lindgren'in ilk kitabı olan *Britt-Marie lät-tar sitt hjärta* (Britt-Mari'nin Sırları) isimli romanı 1944'te, *Pippi Långstrump* (Pippi Uzunçorap) ise 1945'te yayımlandı. Bu romanlar yayımlandıkları yıllarda ödüller kazandı. Pippi karakteri kısa zamanda çocukların bayıldığı bir karakter haline geldi. Ünü hızla yayılan Lindgren, sadece İsveç'te değil tüm dünyada çocukların hayranlığını kazanan bir yazar oldu. Kitapları 60'dan fazla dile çevrildi.

1958'de uluslararası Hans Christian Andersen Ödülü'ne layık görülen yazar, 1978'de çocuk edebiyatı alanında dünyanın en büyük yazarı seçildi ve Dünya Barış Ödülü'nü kazandı.

Astrid Lindgren yaşadığı sürece yılmaz bir çocuk hakları ve hayvan hakları savunucusu oldu.

2002 yılında 94 yaşında, ardında 100'ün üstünde ülkeden milyonlarca çocuk okurunu bırakarak hayata gözlerini yumdu. Ölümünün ardından İsveç hükümeti Astrid Lindgren anısına, çocuk ve gençlik edebiyatı alanında bir ödül düzenledi.

Astrid Lindgren
Ronja, Haydut Kızı
Özgün Adı: *Ronja Rövardotter*
İsveççeden Çeviren: Deniz Caneve
Yayına Hazırlayan: Ali Arda
Dizi Editörü: Füsün Taş

Ithaki Yayınları - 496
Çocuk ve Gençlik Kitapları - 4
ISBN 975-273-308-5

© Metin: Saltkråkan AB /Astrid Lindgren 1981
© İllüstrasyonlar: Ilon Wikland
www.astridlindgren.net
Tüm hakları Saltkråkan AB'ye (Box 100 22, SE-181 10 Lidingö, Sweden) aittir
© Ithaki, İstanbul, Ekim 2006

Yayıncının yazılı izni olmaksızın herhangi bir alıntı yapılamaz.
Bu eserin ilk basımı Raben & Sjögren Bokförlag AB tarafından İsveç'te gerçekleştirilmiştir.
Bu eserin tüm hakları Oden Telif Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

Sanat Yönetmeni: Murat Özgül
İllüstrasyonlar: Ilon Wikland
Kapak, İç Baskı: Idil Matbaacılık
(Penguin Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.)
Ithaki™ Penguin Kitap Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.

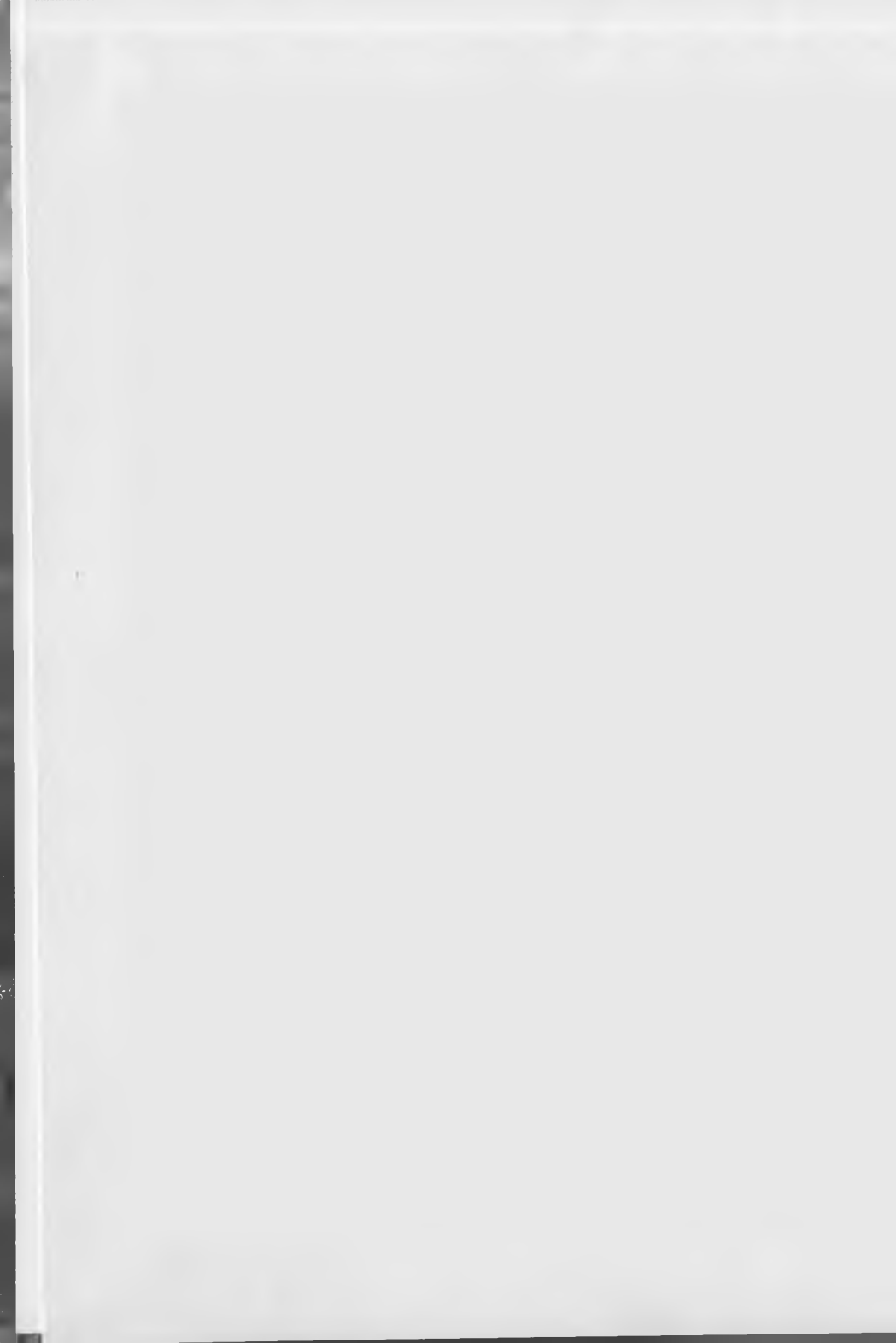
Ithaki Yayınları:
Muhürdar Cad. İlter Ertüzün Sok. 4/6 34710 Kadıköy İstanbul
Tel: (0216) 330 93 08 – 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
ithaki@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr

Astrid Lindgren
RONJA, HAYDUT KIZI

Çeviren
Deniz Canefe

1

Ronja'nın doğduğu gün dağın üzerinde fırtına kopmuştu. Mattis Ormanı'nın bütün tuhaf yaratıklarının dehşet içinde deliklerine kaçtıkları fırtınalı ve yağmurlu bir gecede doğmuştu Ronja. Dışarıda yalnızca Mattis Dağı'ndaki haydut şatosunun üzerinde çılgınlık atarak dolaşan kanatlı vahşi cadılar vardı. Onlar en çok böyle havaları severlerdi. İçeride yatan Lovis, bebeğini doğurmaya çalışıyordu, bu seslerden rahatsız oldu, Mattis'e seslendi:

"Şu vahşi yaratıkları sustur. Onların gürültülerinden kendi söylediğim şarkıyı duyamıyorum!"

Lovis'in bebeğini doğururken şarkı söylemesi çok önemliydi. Hem daha kolay doğuracak hem de bebek şarkılarıyla dünyaya geldiği için neşeli olacaktı.

Mattis yayını kaptı, ormanın karanlığına birkaç ok fırlattı.

“Çekin gidin buradan kanatlı cadalozlar,” diye bağırdı. “Bu gece bir bebeğim olacak, anlamıyor musunuz sersemler!”

“Hoho, demek bu gece bebeği olacakmış,” diye çığlıklar attı kanatlı cadılar, “Hoho, fırtınalı gecede doğan çocuklar, minik ve çirkin olmazlar mı?”

Bunun üzerine Mattis, cadılar sürüsüne bir ok daha fırlattı. Cadılar buna alaycı kahkahalarla karşılık verdiler ve sonra vahşi çığlıklar atarak ağaçların tepelerinden uçarak uzaklaştılar.

Lovis yattığı yerde şarkı söyleyerek bebeğini doğururken, Mattis uçan yırtıcıları elinden geldiğince uzak tutmaya çalışıyordu. Bu arada Mattis’in haydutları da taş duvarlı büyük salonda ateşin başında oturmuş yiyip içiyor, bir yandan da kanatlı vahşi cadılar kadar çok gürültü çıkarıyorlardı. Beklerken bir şeylerle oyalanmaları gerekiyordu. Ve bu on iki haydut kulenin tepesindeki odada neler olduğunu öğrenmek için can atıyordu. Çünkü Mattis Şatosu’nda haydutlukla geçirdikleri yaşamlarında, daha önce bir doğuma tanık olmamışlardı.

En çok sabırsızlanan da Kelkafa Per’di. “Şu haydut yavrusu bir an önce gelse iyi olacak,” diyordu. “Ben ihtiyarladım, elim ayağım tutmaz oldu, bir haydut olarak sürdürdüğüm hayatım çok geçmeden son bulacak. Bu dünyadan ayrılmadan önce yeni bir haydut şefi görmek iyi olurdu.”

Daha sözlerini bitirmemişti ki kapı açıldı, Mattis mutluluktan deliye dönmüş bir şekilde içeri daldı. Salonun ortasında dönerek yarım bir tur attı ve çılgınlar gibi bağırdı:

“Bir yavrum oldu! Duyuyor musunuz, bir yavrum oldu!”

“Kız mı, erkek mi?” diye sordu Kelkafa Per çekildiği köşeden.

“Bir haydut kızı! Şenlik kurulsun!” diye bağırdı Mattis. “Bir haydut kızı! İşte geliyor!”

Yüksek eşiğin üzerinde kucağında bebeğiyle Lovis belirdi. Haydutlardan çıt çıkmıyordu.

“Şunlara bak, biraları boğazlarına kaçtı herhalde,” dedi Mattis. Bebeği Lovis’ten aldı, kucağında çocuğuyla haydutların arasında gezinmeye başladı.

“Bakın şuna! Bir haydut şatosunda hiç bu kadar güzel bir bebek gören olmuş mudur?”

Minik kızı kucağında yatmış, gözleri kocaman açık ona bakıyordu.

“Bu ufaklık daha şimdiden her şeyden biraz anlıyor-muş gibi bakıyor,” dedi.

“Adı ne olacak?” diye sordu Kelkafa Per.

“Ronja,” dedi. “Ben adına çoktan karar vermiştim zaten.”

“İyi ama ya küçük bir oğlan olmuş olsaydı,” dedi Kelkafa Per.

Lovis ona sakin ama sert bir bakış fırlattı.

“Eğer adının Ronja olmasına karar verdimse, Ronja olur!” dedi.

Sonra Mattis’e döndü.

“Hadi artık onu bana ver!” dedi.

Ama Mattis kızını kucağından bırakmak istemiyordu. Çocuğun berrak gözlerine, minik ağzına, siyah perçemlerine, masum ellerine hayranlıkla bakarken içini dolduran sevgiyle ürperdi.

“Çocuk, daha şimdiden o ufacık ellerinde benim haydut kalbimi tutuyorsun,” dedi. “Bu nasıl oluyor anlamıyorum ama böyle oluyor işte.”

“Onu biraz da ben tutabilir miyim?” diye yalvardı Kelkafa Per. Mattis, Ronja’yı sanki altın bir yumurtaymış gibi özenle onun kollarına bıraktı.

“İşte onca zamandır istediğin haydut şefi. Ne yaparsan yap ama sakın elinden düşürme, yoksa öldün demektir.”

Kelkafa Per dişsiz ağzını kocaman açmış Ronja'ya gülümsüyordu.

“Sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi,” dedi şaşkınlıkla, sonra bir iki kez havaya kaldırıp indirdi.

Bu Mattis'i çok kızdırmıştı, bebeği onun elinden kaptı.

“Sen ne bekliyordun ki koyun kafa? Koca göbekli, yağlı, kaba sakallı bir haydut şefi mi?”

İşte o zaman bütün haydutlar eğer Mattis'in kafasının tasını attırmak istemiyorsa bu çocuk hakkında ağızlarına geleni söylememeleri gerektiğini anlayıverdiler. Mattis'i sinirlendirmek hiç de hayırlı olmazdı. Bu nedenle telaşla, bebeğe övgüler yağdırıp hayranlık göstermeye giriştiler. Ayrıca onun şerefine kupalarca birayı mideye indirdiler, bu da Mattis'i mutlu etti. Haydutların ortasındaki yüksek koltuğuna kurulmuş, harika bebeğini gösterip duruyordu.

“İşte şimdi Borka'nın hayatı zehir olacak,” dedi Mattis. “O sefil haydut ininde oturup kıskançlıkla dişlerini gıcırdatacak, evet, inim inim inleyecek, öyle bir yaygara koparacak ki, Borka ormanının kanatlı vahşi cadıları ve gri cüceleri bile kulaklarını kapayacak.”

Kelkafa Per neşeyle başını sallayıp sırtarak konuştu.

“Evet, Borka'ya hayat zindan olacak. Mattis soyu devam ederken, Borka soyu duman olup uçacak.”

“Evet,” dedi Mattis, “Duman olacak! Kökü kuruyacak! Bugüne kadar bir çocuk edinmeyi beceremedi, bundan sonra da beceremez.”

O sırada Mattis Ormanı o güne dek hiç duyulmadık şiddette bir gök gürlemesiyle sarsıldı. Öyle bir güm-bürtü kopmuştu ki haydutların bile yüzleri sarardı, zaten güçsüz olan Kelkafa Per olduğu olduğu yere yığıldı. Ronja acıklı bir ağıt tutturdu; bu Mattis’i o korkunç gök gürlemesinden daha çok sarstı.

“Yavrum ağlıyor,” diye bağırdı. “Ne yapmalı, ne yapmalı şimdi?”

Ama Lovis çok sakindi. Bebeği Mattis’in elinden aldı, göğsüne dayadı, ağlama birden kesildi.

“Sağlam bir gök gürültüsüydü,” dedi Kelkafa Per biraz sakinleşince. “Eğer bir yerlere yıldırım düşmediyse şeytan götürsün beni.”

Evet, gerçekten de bir yere yıldırım düşmüştü hem de arkasında izini bırakarak. Bunu ertesi sabah gör-

düler. Mattis Dağı'nın en tepesindeki, yılların eskitemediği Mattis Şatosu'nu ortasından yarmıştı yıldırım. Şato en tepedeki gözetleme kulesinden en dipteki mahzenlerine kadar ikiye ayrılmıştı ve iki parça arasında derin bir uçurum açılmıştı.

İkiye ayrılmış surların üzerinde duran Lovis, kucağındaki çocuğa bakarak "Ronja, yaşamın çok görkemli başlıyor," dedi. Mattis vahşi bir hayvan kadar öfkeliydi. Atalarından kalma eski şatonun başına nasıl olur da böyle bir şey gelirdi? Ama uzun süre öfkeli kalmayı hiç beceremezdi. Hep kendini avutacak bir şeyler bulmayı başarırdı.

"Neyse, artık koruyup kollamamız gereken gizli geçitler, koridorlar ve mahzenler azalmış oldu böylece. Belki bundan böyle hiç kimse Mattis Şatosu'nda yolunu yitirmez. Hatırlıyor musunuz, Kelkafa Per bir kere şatoda kaybolmuştu da dört gün boyunca kimse bulamamıştı onu!"

Kelkafa Per bunun hatırlatılmasından hiç hoşlanmazdı. Sanki o kaybolmayı istemiş miydi? Yalnızca Mattis Şatosu'nun gerçekte ne kadar büyük ve görkemli olduğunu anlamaya çalışıyordu, sonra da yolunu yitirivermişti işte. Zavalıcık, sonunda bulunup büyük taş salona geri getirildiğinde yarı ölü durumdaydı. Neyse ki haydutlar onu ararlarken gürültüleriyle yeri göğü inletmişlerdi de onları çok uzaktan duyabilmişti,

yoksa asla oradan kurtulamazdı.

“Şatonun tümünü hiçbir zaman kullanmadık nasıl olsa,” dedi Mattis. “Her zaman kullandığımız salonlarımız, bölmelerimiz, kuledeki odalarımız yerinde duruyor. Benim canımı sıkan tek şey tuvaletlerimizden yoksun kalmamız. Evet, ne çare ki onlar şimdi yarığın öteki tarafında kaldılar. Kendimize yenilerini yaparız elbette, ama yenisini yapana kadar altını tutamayanlara yazık olacak.”

Ama bu iş de çabucak halledildi ve Mattis Şatosu'nda yaşam eskisi gibi sürdü gitti. Tek fark artık orada bir çocuğun olmasıydı. Mattis'in ve haydutlarının bu küçük çocuğun karşısında her geçen gün nasıl şapşallaştıklarını gördükçe Lovis bile şaşırıyordu. Haydut pençelerinin biraz yumuşamasından, biraz daha adam gibi davranmalarından kimseye bir zarar gelmezdi elbette, ama her şeyin de bir sınırı vardı. On iki haydutun, başlarında şefleriyle, sırtarak oturup ufacak bir bebeği izlemeleri, ufaklığın taş salonda emeklemeye başladığını gördüklerinde sanki dünya yaratılalı beri gerçekleşen en büyük mucizeyle karşılaşmışlar gibi çılgınlık atmaları biraz fazla oluyordu. Haydutlar, Ronja'nın sol ayağından aldığı destekle hızla ilerlemesinin eşi benzeri görülmemiş bir şey olduğunu düşünüyorlardı. Ama önünde sonunda bebeklerin çoğu bir gün emeklemeye başlarlar, diyordu

Lovis. Bunun için sevinç çığlıkları atıp, tantana yapmaya gerek yoktu. Hele babanın çocuğu seyrederken kendini kaybederek görevlerini savsaklaması hiç olacak Şey değildi.

Ronja'yı salıncağına yatırıp lapasını yedirirken, haydutların Mattis baŐta olmak üzere zamanlı zaman-sız içeri dalıp, Ronja'nın nasıl lapa yediğini görmeye gelmesi Lovis'i ileden çıkarıyor, "Bu gidişle Mattis Ormanı'ndaki haydutluk iÇlerini bütünüyle Borka'ya bırakacaksınız," diyordu.

Ama Mattis bu türden sözleri duymuyordu bile.

Ronja'nın o daha kapıda görünür görünmez sol ayağından destek alarak ok gibi fırlaması, Mattis'in aklını başından alıyor "Ronja'm benim, küçük gvercinim," diye bağırıyordu. Sonra da küçük gvercinini kucağına alıp oturuyor, ona lapasını yediriyordu. Bu sırada on iki haydutu da onu izliyorlardı. Lapa kasesi biraz ilerdeki ocağın kenarında duruyordu. Mattis kaba, haydut elleriyle bebeği beslemeye çalışırken mamanın çoğu sağa sola dökülüyordu, stelik Ronja da arada sırada kaŐıđa tekmeler savurduğu için mamalar Mattis'in yüzüne, gözüne sıçrıyordu. Bu ilk kez olduğunda haydutlar öyle koca kahkahalar attılar ki Ronja korkup ağlamaya başladı, ama bunun eğlenceli bir Şey olduğunu anlaması uzun sürmedi elbette. Ronja'nın bu yaptığı yaramazlık Mattis'ten çok haydutları

eğlendiriyordu. Yine de Mattis'in gözünde Ronja'nın yaptıklarını ona başka kimse yapamazdı, bebeğin kendisinin de dünyada eşi benzeri yoktu zaten.

Mattis'i kucağında bebeğiyle, yüzü gözü mama içinde kalmış otururken gördüğünde Lovis bile gülmeden edemiyordu.

"Ah benim canım Mattis'im, senin bu dağların, ve ormanların en güçlü haydutu olduğuna kim inanır! Borka şimdi seni görse gülmekten altına kaçırırdı."

"Ben de hemen gününü gösterirdim," diyordu Mattis sakın sakın.

Borka onun can düşmanıydı. Tıpkı Borka'nın babasının ve dedesinin de Mattis'in babasının ve dedesinin can düşmanı olmuş oldukları gibi. Evet, Borka sülalesi ve Mattis sülalesi oldum olası birbirleriyle kanlı bıçaklıydı. Bugüne dek hep haydutluk yapmış, yaşadıkları ormanın derinliklerinden atları ve arabalarıyla geçmek zorunda olan insanların yüreklerine korku salmışlardı.

"Haydut Geçidi'ne yolu düşenlerin Tanrı yardımcısı olsun," derdi insanlar. Söyledikleri yer Borka Ormanı ile Mattis Ormanı arasındaki dar dağ geçidiydi. Burada her zaman ya Borka haydutlarının ya da Mattis haydutlarının pusuya yatmış olduğundan emin olabirdiniz. Tabii soyulanlar için, onları kimin soyduğunun önemi yoktu. Ama Mattis ve Borka için bu çok önem-

liydi. Haydut Geçidi'nden yeterince çok yolcu geçmediği zamanlar soygun ve ganimet için birbirlerinin boğazına atlamaya hazır beklerlerdi.

Ronja'nın bütün bunlardan hiç haberi yoktu, çünkü çok küçüktü. Babasının korkunç bir haydut reisi olduğunu anlamıyordu. O, yalnızca şarkılar söyleyen, mamasını yediren, kahkahalar atan sevimli, koca sakallı Mattis'i biliyordu ve onu çok seviyordu.

Ama her geçen gün büyüyen Ronja, çevresinde olup bitenleri yavaş yavaş anlamaya başlıyordu. Uzun bir süre büyük taş salonun bütün dünya olduğunu sanmıştı. Burada mutluydu, kocaman, upuzun masanın altında güvenle oturup Mattis'in onun için eve getirdiği kozalaklarla ve taşlarla oynuyordu. Taş salon bir çocuk için hiç de fena bir yer değildi gerçekten. İnsan burada hem çok eğlenebilir hem de bir yığın şey öğrenebilirdi. Ronja haydutların akşamları ateşin başında şarkı söylemelerini seviyordu. Masanın altında hiç ses çıkarmadan otura otura bütün haydut şarkılarını ezbere söylemeyi öğrendi. Ardından dünyanın en duru sesiyle şarkı söylemeye başladı. Mattis eşi benzeri olmayan yavrusunun bu kadar güzel şarkı söylediğini duyunca kendinden geçti. Ronja dans etmeyi de öğrenmişti. Çünkü haydutlar iyi bir ganimet ele geçtiklerinde salonda dans eder, deliler gibi tepinirlerdi ve Ronja da çok geçmeden bunu nasıl yapacağını öğ-

renmişti. Dans ediyor, tepiniyor, haydutlar gibi hoplayıp zıplıyordu. Bunları gören Mattis sevinçten ne yapacağını şaşırıyordu. Dansın ardından haydutlar uzun masanın çevresine toplanıp bira kupalarını tepelerine dikerken Mattis kızını öve öve bitiremiyordu.

“Şuna bakın, küçük bir orman perisi kadar güzel! Bir orman perisi kadar çevik, gözükara ve bir orman perisi kadar siyah saçlı. Dünyada böyle bir çocuk görmemiştir hiç kimse!”

Haydutlar da başlarını sallayıp onu onaylıyorlardı. Sonra Ronja kozalakları ve taşlarıyla masanın altında hiç ses çıkarmadan otururdu. Haydutların, üzeri kıllı deriden çizmelerine bakar, bu çizmeleri söz dinlemez keçilere benzeterek oynardı. Keçileri Lovis sütlerini sağmaya giderken onu da yanında götürdüğünde görmüştü.

Ama Ronja henüz yeni adım attığı hayatta çok fazla şey görmemişti. Mattis Şatosu'nun dışında neler olduğunu hiç bilmiyordu. Güzel bir gün, Mattis –aslında hiç hoşuna gitmese bile– artık zamanın geldiğini anladı.

“Lovis,” diye seslendi karısına. “Çocuğumuzun Mattis Ormanı'nda yaşamayı öğrenmesi gerek. Onu bırak, dışarı gitsin!”

“Ya, demek sonunda anlayabildin,” dedi Lovis. “Bana kalsaydı bunu çoktan yapmıştım zaten.”

Bunun üzerine Ronja dışarıda canı nereye isterse gitmek üzere serbest bırakıldı. Ama Mattis ondan önce bilmesi gereken birkaç şey olduğunu söyledi.

“Kanatlı cadılara, gri cücelere ve Borka haydutlarına dikkat et,” dedi.

“Kanatlı cadıları, gri cüceleri ve Borka haydutlarını nasıl tanıyacağım peki?” diye sordu Ronja.

“Görünce tanırsın,” dedi Mattis.

“İyi o zaman,” dedi Ronja.

“Sonra ormanda yolunu kaybetmemeye dikkat et,”

dedi Mattis.

“Ormanda yolumu kaybedersem ne yapacağım?” diye sordu Ronja.

“Doğru patikayı arayacaksın,” dedi Mattis.

“İyi o zaman,” dedi Ronja.

“Irmağa düşmemeye dikkat et,” dedi Mattis.

“Irmağa düşersem ne yapacağım?” diye sordu Ronja.

“Yüzeceksin,” dedi Mattis.

“İyi o zaman,” dedi Ronja.

“Bir de Cehennem Uçurumu’ndan aşağı yuvarlanmamaya dikkat edeceksin,” dedi Mattis.

Mattis Şatosu’nu ikiye ayıran yarıktan söz ediyordu.

“Cehennem Uçurumu’ndan aşağı yuvarlanırsam ne yapacağım?” diye sordu Ronja.

“O zaman başka bir şey yapamazsın artık,” dedi Mattis ve sanki dünyanın bütün acıları yüreğine çökmüş gibi korkunç bir çığlık attı.

“İyi o zaman,” dedi Ronja, Mattis’in çığlığı kesilince. “O zaman ben de Cehennem Uçurumu’ndan aşağı yuvarlanmayacağım. Başka bir şey var mı?”

“Olmaz olur mu, var tabii,” dedi Mattis. “Ama onları zamanla sen keşfedeceksin. Git şimdi!”

2

Ve böylece Ronja çıkıp yürümeye başladı. Çok geçmeden şimdiye kadar ne büyük bir kafasızlık ettiğini anladı. Nasıl olmuştu da büyük taş salonun bütün dünya olduğunu sanabilmişti? Kocaman Mattis Şatosu bile bütün dünya değildi. Yüce Mattis Dağı bile bütün dünya değildi, dünya bunlardan çok daha büyüktü. Öyle büyüktü ki insanın soluğunu kesiyordu. Mattis ve Lovis'in Mattis Şatosu'nun dışındaki şeylerden, ırmaktan konuştuklarını duymuştu elbette. Ama Mattis Dağı'nın derinlerinden gelip önünden köpüre köpüre akan ırma-

ğı görünceye kadar ırmağın ne olduğunu anlamamıştı. Ormanı anlatmışlardı. Ama hışırdayan dallarıyla karanlık ve gizemli bir şekilde önünde uzanan ormanı görünceye kadar ormanın ne olduğunu anlamamıştı. Ormanın ve ırmağın gerçekten ne olduklarını görünce için için güldü. Gözlerine inanamıyordu. Böylesine kocaman ağaçlar, böylesine geniş sular gerçekten varsa, üstelik de canlıysa insan gülmez de ne yapardı!

Vahşi ormanın derinliklerine uzanan patikayı izleyip küçük orman gölüne geldi. Mattis buradan öteye gitmemesini söylemişti. Göl koyu yeşil dalların arasında simsiyah görünüyordu, yalnızca suyun üzerinde yüzen birkaç yaban gülü beyaz beyaz parlıyordu. Ronja onların yaban gülleri olduğunu bilmiyordu, ama uzun süre onlara baktı ve yaban gülü diye bir şey olduğu için sessiz kahkahalar attı.

Bütün gün boyunca gölün başında kaldı, o güne kadar hiç denemediği pek çok şey yaptı. Suya çam kozalakları attı, yalnızca suda ayaklarını çırpmaqla kozalakları uzaklaştırabildiğini fark edince çok güldü. Hiç bu kadar eğlenmemişti. Ayakları serbest kalıp suyun içinde çırpınmaktan mutlu olmuşlardı, tırmanınca daha da mutlu oldular. Gölün çevresinde tırmanacak kocaman, yosunlu kayalar, tutunacak dallar ve sarmaşıklar vardı. Güneş dalların arkasında alçalmaya başlayana kadar Ronja kayalara ve ağaçlara tırmandı. Sonra deri torba-

sının içindeki ekmeği yiyip sütünü içti. Sonra dinlenmek için yosunların üzerine uzandı, ağaçların dalları hışırdıyordu. Yattığı yerden onlara baktı, ağaçların varlığı içini neşeyle doldurdu, sessizce güldü ve uykuya daldı.

Uyandığında hava kararmıştı, çam ağaçlarının arasından yıldızların göz kırptıklarını gördü. O zaman anladı ki dünya onun sandığından çok daha büyüktü. Yıldızların dokunulamayacak kadar uzakta olması onu kederlendirdi.

Ormanda bu kadar uzun zaman geçirmesi için izin verilmemişti ona. Şimdi hemen eve dönmesi gerekiyordu, yoksa Mattis deli olurdu, bunu iyi biliyordu.

Yıldızlar gölün sularına düşüyordu, onların dışında her şey kararmıştı. Ama Ronja karanlığa alışkındı. Karanlıktan korkmazdı. Kış akşamları Mattis Şatosu'nda ateş söndüğünde öyle bir karanlık olurdu ki hiçbir orman o kadar karanlık olamazdı, hayır, Ronja karanlıktan korkmuyordu.

Tam gitmeye hazırlanırken aklına deri torbası geldi. Ekmeğini yiyip sütünü içtiği kayanın üzerinde kalmıştı. Ronja karanlıkta torbasını almak için kayaya tırmandı. Yüksek kayanın tepesine çıktığında yıldızlara daha yaklaşmış olduğunu gördü. Ellerini gökyüzüne uzatıp bir iki yıldız toplamayı denedi. Onları torbasına atıp eve götürmek istiyordu. Ama yapamadı, bunun üzerine torbasını alıp kayadan aşağı inmeye hazırlandı.

O sırada onu korkutan bir şey gördü. Her yanda, ağaçların arasında gözler parlıyordu, evet, kayanın çevresinde parlayan gözlerden bir halka oluşmuştu, onu gözlüyorlardı ve Ronja şimdiye kadar bunun farkına varmamıştı. Daha önce karanlıkta böyle parlayan gözler görmemişti ve bu hiç hoşuna gitmiyordu.

“Ne istiyorsunuz?” diye bağırdı. Ama bir yanıt almadı. Bunun yerine gözler ona doğru yaklaşmaya başladılar. Yavaşça, etrafındaki çemberi daraltıyorlardı. Ronja mırıldanan sesler duymaya başlamıştı. Garip, ihtiyar, gri sesler bir ağızdan mırıldanıyorlardı.

“Bütün gri cüceler, insan var, gri cüce ormanında bir insan var, bütün gri cüceler, ısırın, vurun, bütün gri cüceler ısırın, vurun!”

Bir anda hepsi birden kayanın dibine toplanmıştı. Bu tuhaf gri yaratıklar Ronja'ya kötülük yapmak istiyordu. Onları görmüyordu, ama içinin ürpermesinden

orada olduklarını hissediyordu. Şimdi onların ne kadar tehlikeli olduklarını anlamıştı. Mattis, Ronja'ya gri cücelere dikkat etmesini söylemişti. Ama artık çok geçti.

Çünkü şimdi ellerindeki sopalarla, dallarla ya da her neyseler onlarla kayaya vuruyorlardı. Ormanın sessizliğinde patırtılar, gürültüler koparıyorlardı. Ronja bir çığlık attı, artık öleceğinden korkuyordu.

Ronja'nın çığlığını duyan gri cüceler ellerindeki her neydiyse kayaya vurmaya bir an kestiler. Ronja bunun yerine daha korkunç sesler duyuyordu artık. Şimdi kayaya tırmanmaya başlamışlardı. Karanlıkta dört bir yandan tırmanıyorlardı. Ayaklarının kayaya sürtündüğünü, mırıldandıklarını duyabiliyordu. "Bütün gri cüceler, ısırın, vurun!"

İşte o zaman Ronja korku içinde daha yüksek bir çığlık attı, elindeki deri torbayı deli gibi savurmaya başladı. Birazdan üzerine tırmanmaya başlayacaklardı, onu ısırarak öldüreceklerdi, bunu biliyordu. Ormandaki ilk günü yaşamının son günü olacaktı.

Ama tam o anda bir gürlleme duydu. Böylesine korkunç bir gürllemeyi ancak Mattis çıkarabilirdi. Evet, işte geliyordu, Ronja'nın Mattis'i, yanında bütün haydutlarıyla birlikte geliyordu. Meşaleleri ağaçların arasından parlıyor, Mattis'in gürlemesi ormanda yankılanıyordu.

"Toz olun gri cüceler! Ben sizi öldürmeden çekin gidin buradan!"

Bunun üzerine Ronja bir yığın küçük yaratığın kendilerini kayanın üzerinden aşağı attıklarını duydu, meşalelerin ışığında onları görebilmişti. Karanlıkta kaçışıp gözden kaybolan gri, küçük cüceler.

Ronja deri torbasının üzerine oturup, dik kayadan aşağı kaydı, çok geçmeden yanına gelen Mattis onu kucağına aldı. Babası onu kucağında Mattis Şatosu'na taşırken Ronja yüzünü onun sakallarına gömmüş ağlıyordu.

"Artık gri cücelerin ne olduğunu biliyorsun," dedi Mattis ateşin başında oturmuş, Ronja'nın üşüyen ayaklarını ısıtırken.

"Evet, artık gri cücelerin ne olduğunu biliyorum," dedi Ronja.

"Ama onlarla nasıl başa çıkacağını bilmiyorsun," dedi Mattis. "Korkarsan bunu çok uzaklardan bile anlarlar, işte o zaman tehlikeli olurlar."

"Evet," dedi Lovis, "bu başka pek çok şey için de geçerli. Bu yüzden Mattis Ormanı'nda güvende olmanın en sağlam yolu korkmamak."

"Bunu unutmayacağım," dedi Ronja. Bunun üzerine Mattis sarılıp onu göğsüne bastırdı.

"Ama söylediğim şeylere dikkat etmeyi de unutmayacaksın, değil mi?"

Unutmuyacaktı elbette. İzleyen günlerde Ronja tehlikeli şeylere dikkat etmeyi ve korkmamayı öğren-

mekten başka bir şey yapmadı. Irmağa düşmemeye dikkat etmesi gerekiyordu, Mattis öyle demişti, bu yüzden canını dişine takıp ırmağın sularının en fazla çağladığı yerde kayalardan kayalara atladı. Ormanda yolunu kaybetmemeliydi ve ırmağa düşmemeye dikkat etmesi gerekiyordu. Bunları başka bir yerde değil ancak çağlayanın yanında öğrenebilirdi. Çağlayana ulaşması için ırmağa dimdik inen Mattis Dağı'ndan aşağı inmesi gerekti. Böylece korkmamayı öğrenmek için de alıştırmayı yapabiliyordu. İlk sefer zordu, o kadar korkmuştu ki gözlerini kapaması gerekmişti. Ama zamanla cesareti arttı. Çok geçmeden ayaklarını koyabileceği bütün oyukların yerlerini, nerelerde tırnaklarıyla kayaları yakalayacağını, çağlayana sırt üstü düşmemek için dağın yamacına nasıl asılması gerektiğini öğrendi.

Hem çağlayana düşmemeye dikkat etmeyi, hem de korkmamayı öğrenebileceği bir yer bulduğu için çok şanslı olduğunu düşünüyordu Ronja.

Günleri böyle geçip gidiyordu. Ronja, Lovis'in ve Mattis'in tahmin ettiği kadar çok daha fazla çalışıyor, alıştırmalar yapıyordu. Çevik, güçlü ve hiçbir şeyden korkmayan, yaşam dolu, minik bir hayvana dönüştü sonunda. Gri cücelerden korkmuyordu, kanatlı cadılardan korkmuyordu, ormanda yolunu yitirmekten korkmuyordu, ırmağa düşmekten korkmuyordu. He-

nüz Cehennem Uçurumu'na yuvarlanmamak için çalışmaya başlamamıştı, ama çok yakında onu da yapmayı düşünüyordu.

Mattis Şatosu'nu tepeden tırnağa keşfetmişti. On-
dan önce hiç kimsenin ayak basmadığı bütün o ıssız
salonları bulmuş, yeraltındaki gizli geçitlerde, karanlık
koridorlarda ve mahzenlerde yolunu yitirmemişti. Şa-
tonun gizli geçitlerinin, ormanın gizli patikalarının hep-
sini dolaşmış ve öğrenmişti. Yine de asıl sevdiği yer
ormandı, gün boyu ormanda dolaşıyordu.

Ama akşam karanlığı çöküp de taş salonun ocağın-
da ateş yanmaya başlayınca bütün gün boyunca dik-
kat edip, alıştırmaya yapmaktan yorgun düşmüş olarak
eve dönüyordu. Mattis ve haydutları da gittikleri yer-
den dönmüş oluyorlardı. Ronja onlarla birlikte ateşin
başına oturup haydut şarkıları söylüyordu. Ama onla-
rın haydut yaşamlarıyla ilgili hiçbir şey bilmiyordu.
Yalnızca akşamları atlarının sırtında içleri çeşit çeşit
eşyalarla dolu torba, sandık ve kutularla döndüklerini
görüyordu. Ama hiç kimse bütün bunları nereden ge-
tirdiklerini ona söylemiyordu, Ronja da bunların nere-
den geldiğini, yağmurun nereden geldiğini merak etti-
ğinden daha fazla merak etmiyordu. Her türlü şey bu-
lunurdu dünyada, bunu anlamıştı artık.

Arada sırada Borka haydutlarından söz ettiklerini
duyuyor, onlara da dikkat etmesi gerektiğini hatırlıyor-

du. Ama Şimdiye kadar onları hiç görmemişti.

“Borka böyle rezil köpeğin teki olmasa neredeyse acırdım ona,” dedi Mattis bir akşam. “Bugünlerde askerler ona soluk bile aldırıyor. Yakında ininden dışarı atacakları kesin, evet, tamam, pisliğin tekidir, başına ne gelirse gelsin, ama yine de!”

“Borka haydutlarının hepsi pisliktir,” dedi Kelkafa Per, herkes de onun bu sözlerine katıldı.

İyi ki Mattis haydutları öyle değil, diye düşünüyordu Ronja. Uzun masanın başına oturmuş çorbalarını kaŐıklayan haydutlara baktı. Sakallı, kirli, gürültücü ve vahŐiydiler. Ama hiç kimse onlara pislik diyemezdi Ronja'nın yanında. Kelkafa Per ve Tjegge, Pelje ve Fjosok, Jutis ve Joen, Labbas ve Knotas, Turre ve Tjorm, Sturkas ve Küçük-Klippen. Bu adamların hepsi Ronja'nın dostlarıydı, onun için canlarını verirlerdi ve Ronja da bunu biliyordu.

“Mattis Şatosu'nda olduğumuz için Őanslıyız,” dedi Mattis. “Burada, inindeki tilki, kayanın tepesindeki kartal kadar güvendeyiz. O kalın kafalı askerler buraya gelip gürültü koparırlarsa hepsini cehennem dibine göndeririz, onlar da bunu biliyorlar!”

“Osuruğumuzla havaya uururuz onları,” diye onayladı Kelkafa Per. Öteki haydutların hepsi ona katılıyordu. Mattis Şatosu'na gelmeye kalkacak kalın kafalı askerleri düşünmek bile onları güldürüyordu. Ula-

şılmaz şato sarp kayaların üzerine kurulmuştu. Yalnızca güney tarafında, duvar gibi yükselen kayaların arasından ormana doğru uzanan ve ancak bir atın geçebileceği kadar dar bir yol vardı. Ama Mattis Dağı'nın üç tarafı keskin uçurumlarla çevriliydi. Hangi kalın kafalı böyle bir dağa tırmanmayı düşünebilir, diye kahkahalar atıyordu haydutlar. Çünkü Ronja'nın korkmamayı öğrenmek için kayalıklarda alıştırmayı yaptığını bilmiyorlardı.

“Eğer at yolundan gelirse Kurt Kapanı Geçidi'nde durdururuz,” dedi Mattis. “Orada onları, tepelerine koca koca kayalar yağdırarak engelleriz. Ve gerekirse daha başka şeylerle!”

“Gerekirse daha başka şeylerle de,” diyen Kelkafa Per, askerleri Kurt Kapanı Geçidi'nde nasıl karşılayabileceklerini düşünerek kıkırdadı. “Zamanında orada çok kurt avladım ben,” diye ekledi, “ama artık çok ihtiyarladım, kendi pirelerimden başka hiçbir şey avlayamaz oldum, hohoho!”

Kelkafa Per bu kadar ihtiyar olduğu için Ronja ona acıyordu ama askerlerin ve kalın kafalıların niçin Kurt Kapanı Geçidi'ne gelip de kavga çıkaracaklarını anlamıyordu. Ayrıca çok da uykusu vardı, böyle şeyleri düşünemeyecek kadar yorgundu. Yatağına girdi ve Lovis'in Kurt Şarkısı'nı duyuncaya kadar uyanık kaldı. Ateş sönüp de haydutlar yataklarına çekilmeden önce

Lovis hep bu şarkıyı söylerdi. Taş salonda yalnızca üçü uyuyorlardı; Ronja, Mattis ve Lovis. Ronja yatağında yatıp Lovis'in şarkısını dinlerken perdelerin arasından ateşin ağır ağır sönüşünü izlemeyi seviyordu. Kendini bildi bileli annesi geceleri Kurt Şarkısı'nı söylerdi. O zaman uyku vakti geldiğini anlardı, bunu biliyordu. Gözlerini kapamadan önce:

"Yarın olunca uyanacağım!" diye düşünerek neşelendi.

Ve gün ıdır ıdımaz yatağından fırladı. Hava nasıl olursa olsun ormana gidecekti, Lovis deri torbasına koymas ı için ona ekmek ve süt verdi.

"Şimşekli bir gecede doğdun sen," dedi Lovis, "kanatlı cad ıların dolaştığı bir gecede. Böyle gecelerde doğan çocuklar yerlerinde duramazlar, bunu herkes bilir. Ama gözünü dört aç da o vahşi cadılar kapmasınlar seni!"

Ronja kanatlı cad ıların ormanın üzerinde döne döne uçtuğlarını birkaç kez görmüştü. Onları görür görmez bir köşeye saklanıyordu. Bu cadılar Mattis Ormanı'ndaki tehlikeli yaratıkların en tehlikelisiydi. İnsan yaşamak istiyorsa onlara çok dikkat etmeli, demişti Mattis. Zaten Mattis'in Ronja'yı o kadar uzun süre şatodan dışarı çıkarmamasının en büyük nedeni de onlardı. Keskin tırnaklı pençeleriyle deşip kanlarını dökecekleri birini bulmak için bıçak gibi keskin gözlerini

aşağılarda gezdirerek ormanın üzerinde dönüp dururlardı.

Ama hiçbir kanatlı cadı Ronja'yı, ormanda kendi başına dolaştığı keçi yollarından, kovuklardan uzak tutacak kadar korkutamazdı. Evet, yalnızdı, ama hiç kimsenin eksikliğini de duymuyordu. Zaten kimin eksikliğini duyacaktı ki? Günleri yaşam ve mutluluk doluydu, göz açıp kapayana kadar geçiyorlardı. Yazın sonu gelmişti, şimdiden sonbahar yaklaşıyordu.

Sonbahara doğru kanatlı cadılar iyice çıldırdılar ve bir gün Ronja'yı orman boyunca öyle bir kovaladılar ki onların gerçekten tehlikeli olduklarını hissetti. Tamam, bir tilki gibi koşabilirdi, ormanda saklanılabilecek her yeri biliyordu ama cadılar onun peşini bırakmıyorlardı, Ronja onların deli gibi çığlık attıklarını duyuyordu.

“Hoho, küçük güzel insan, şimdi kanın akacak, hoho!”

Bunu duyan Ronja küçük göle dalıp karşı kıyıya ulaşınca kadar su altından yüzdü. Kıyıya tırmandığı anda sık dallı bir köknar ağacının altına gizlendi. Saklandığı yerden kanatlı cadıların onu ararken öfkeli çığlıklar attığını duyuyordu:

“Nereye gitti küçük insan? Nerede o, nerede o? Gel de seni tırmalayıp parçalayıp, kanını akıtalım, hoho!”

Ronja onların ağaçların tepesinde gözden kaybolduklarını görünceye kadar gizlendiği yerden çıkmadı. Artık ormanda daha fazla kalmak istemiyordu. Ama gecenin olmasına ve Kurt Şarkısı'na daha çok vardı. Bu yüzden Ronja uzun zamandır düşündüğü şeyi yapmaya karar verdi. Çatıya çıkıp Cehennem Uçurumu'na yuvarlanmamayı öğrenecekti.

Doğduğu gece Mattis Şatosu'nun bir yıldırımla nasıl ikiye bölündüğünü defalarca dinlemişti. Mattis bunu anlatmaktan hiç bıkmazdı.

“Vay canına, o ne biçim gümbürtüydü öyle! Bir duy-

saydın. Aslında duydun da zaten. Yeni doğmuş, minicik bir şeydin o zaman. Güüm, bir anda tek bir şato yerine ortasından derin bir yarıkla ayrılan iki şatomuz oldu. Sakın sana Cehennem Uçurumu'na yuvarlanmamaya dikkat etmeni söylediğimi aklından çıkarma!"

Ronja da şimdi tam bunu yapıyordu. Cadılar onu ormandan kovaladığına göre yapabileceği en iyi şey de buydu.

Şatonun tepesine birçok kez çıkmıştı, ama önünde boylu boyunca uzanan ve kenarında koruyucu bir duvarı olmayan tehlikeli çukura hiç yaklaşmamıştı. Şimdi karnının üzerinde sürünerek kenara yaklaştı, derinlere doğru bir göz attı. Vay, düşündüğünden daha korkunçtu!

Kenarda duran taşlardan birini tutup aşağı bıraktı, taşın aşağı düştüğünde çıkardığı sesi duyarak irkildi. O kadar boşuk, öylesine uzaktan geliyordu ki düşmeye dikkat edeceği uçurum gerçekten derin olmalıydı! Ama şatoyu ikiye ayıran yarık o kadar geniş sayılmazdı! Sağlam bir sıçrayışla üzerinden atlanabilirdi. Elbette hiç kimse böylesine bir delilik yapmazdı! Hayır, ama yine de eskiden olduğu gibi uçurumdan yuvarlanmamaya dikkat ederek alıştırmayı yapamaz mıydı? Başını kaldırıp, böyle bir atlayış için uygun bir yer var mı diye baktı. O anda öyle bir şey gördü ki şaşkınlıktan neredeyse Cehennem Uçurumu'ndan aşağı yu-

varlanacaktı.

Yarığın öteki tarafında, biraz ileride biri oturuyordu. Hemen hemen kendisiyle aynı yaşta biri uçurumun kenarında ayaklarını aşağı sallayarak oturuyordu.

Ronja dünyadaki tek çocuğun kendisi olmadığını biliyordu. Yalnızca Mattis Şatosu'nun ve Mattis Ormanı'nın tek çocuğuydu o. Ama Lovis ona başka pek çok çocuk bulunduğunu, bunların iki çeşit olduğunu, bir çeşidinden büyüyünce Mattis'ler, ötekinden de Lovis'ler ortaya çıktığını anlatmıştı. Ronja büyüyünce bir Lovis olacaktı. Ama Cehennem Uçurumu'nun öteki tarafında oturmuş, ayaklarını boşlukta sallayan çocuğun bir Mattis olacağını anlamıştı Ronja.

Çocuk henüz Ronja'nın farkına varmamıştı. Ronja onu uzun uzun inceledi. Böyle bir çocuğun gerçekten olması onu sevindirdi, ses çıkarmadan güldü.

3

O sırada çocuk da onu gördü, o da güldü. "Senin kim olduğunu biliyorum," dedi. "Sen şu ormanda dolaşıp duran haydut kızısın. Bir keresinde seni orada görmüştüm."

"Peki ya sen kimsin?" dedi Ronja. "Ayrıca burada ne işin var senin?"

"Ben Birk Borkason'um ve burada yaşıyorum. Biz Dün gece taşındık buraya."

Ronja gözlerini ona dikti.

"Biz dediğin kim?"

"Borka, Undis, ben ve on iki haydutumuz."

Ronja'nın çocuğun söylediği bu inanılmaz sözlerin ne anlama geldiğini kavraması biraz zaman aldı, ama sonunda konuştu:

"Yani şatonun bütün kuzeyi şimdi bir yığın pislikle mi dolu demek istiyorsun?"

Çocuk güldü.

“Hayır, burada yalnızca onurlu Borka haydutları var. Ama şu senin yaşadığın karşı taraf tıklım tıklım pislik dolu. Hep söylenir bu.”

Vay canına, demek hep böyle söyleniyormuş! Bu ne inanılmaz bir küstahlık! Ronja köpürüyordu. Ama daha da kötüsü geldi.

“Bu arada,” dedi Birk, “burası bundan böyle şatonun kuzeyi değil artık. Dün gecedен beri buranın adı Borka Kalesi, bunu aklından çıkarmamaya çalış!”

Ronja öfkeden deliye dönmüştü. Borka Kalesi’ymiş! İşte bu gerçekten de dayanılacak gibi değildi! Şu Borka haydutları ne kadar da utanmaz adamlardı! Karşı tarafta oturup sıritan terbiyesiz çocuk da onlardan biriydi!

“Canın cehenneme,” dedi Ronja. “Mattis bunu duyuncaya kadar bekle bakalım. İşte o zaman bütün Borka haydutları tek bir osurukla duman olacaklar!”

“Sen öyle san,” dedi Birk.

Ronja, Mattis’in bunu duyunca ne yapacağını düşündüğünde ürperdi. Mattis’in öfkeden deliye döndüğünde nasıl olduğunu biliyordu. Mattis Şatosu bir kez daha ikiye ayrılacaktı, bunu anlıyordu ve bu düşünceyle korkuya kapıldı.

“Neyin var senin,” dedi Birk. “İyi değilsin galiba?”

Ronja yanıt vermedi. O duyacağını duymuştu, bu

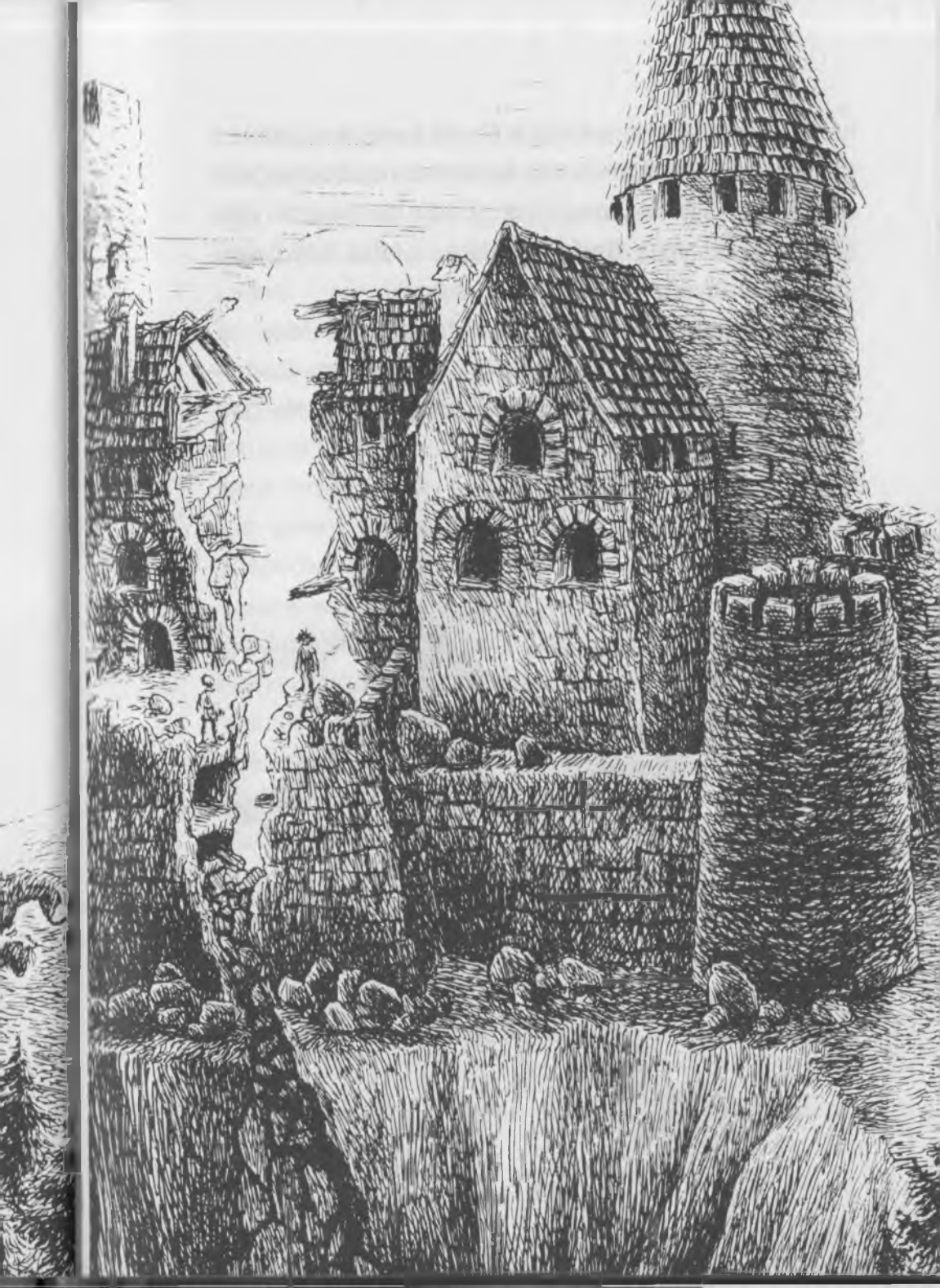
kadar küstahlık ve gevezelik yeterdi. Şimdi bir şeyler yapmak gerekiyordu. Mattis haydutları birazdan eve gelirlerdi, işte o zaman şu Borka haydutu küçük pislik Mattis Şatosu'na adımını attığına pişman olacaktı.

Ronja gitmek için ayağa kalktı. O anda da Birk'in ne yapmayı düşündüğünü anladı. Vay canına, küçük ser-seri Cehennem Uçurumu'nun üzerinde uçmayı düşünüyordu! Ronja'nın tam karşısına gelmiş atlamaya hazırlanıyordu. Bunu gören Ronja bir çığlık attı:

"Bu tarafa geçersen suratına öyle bir yumruk yersin ki burnun kırılır!"

"Haha," diyen Birk bir sıçrayışta yarığın öteki tarafına geçti. "Hadi cesaretin varsa sen de atla da görelim," dedi sırtarak.

İşte bunu söylemeyecekti, Ronja buna dayanamazdı. Şu pislik ve diğer Borka haydutlarının Mattis Şatosu'na yerleştikleri yetmezmiş gibi bir de meydan okuyordu, ama hiçbir Borka haydudu, Mattis haydutlarının yapamayacağı atlayışı yapamazdı!

Ronja da uçurumun karşı tarafına atladı. Bunu nasıl yaptığını kendi de bilmiyordu, ama birden Cehennem Uçurumu'nun üzerinden uçup karşı tarafa geçmişti.

“Göründüğün kadar da pısrık değilmişsin,” diyen Birk onun peşinden atladı. Ama Ronja onu beklemedi bile. Uçurumun üzerinden uçup tekrar karşı tarafa geçti. Birk karşı tarafta durup ona bakabilirdi istediği kadar!

“Hani suratıma bir yumruk yapıştırıracaktın, niye yapmadın peki,” dedi Birk. “Şimdi geliyorum işte.”

“Görüyorum,” dedi Ronja. Ve Birk, Ronja’nın olduğu tarafa atladı. Ama Ronja onu beklemedi. Tekrar karşı tarafa atladı. Atlarken de Birk’ten uzak durmak için gerekirse soluğu tükenene kadar buna devam edeceğini düşünüyordu.

Artık ikisi de hiçbir şey söylemiyorlardı. Yalnızca atlıyorlardı. Kendilerinden geçmiş, deliler gibi Cehennem Uçurumu’nun üzerinden atlayıp duruyorlardı. Yalnızca solumaları duyuluyordu. Bir de surların üzerine konmuş kargalar arada sırada gaklıyorlardı. Bunun dışında ürkütücü bir sessizlik vardı. Sanki bütün Mattis Şatosu dağın üzerinde durmuş da birazdan olabilecek korkunç bir şeyi beklerken soluğunu tutmuştu.

Evet, birazdan ikimiz de Cehennem Uçurumu’nu boylarız artık, diye düşündü Ronja. En azından o zaman şu bitmez tükenmez sıçrayışların bir sonu gelecekti!

Birk yarığın üzerinden uçarak onun olduğu tarafa

gelirken, Ronja yeni bir atlayış için hazırlanıyordu. Artık bunu kaçınıcı kez yaptıklarını bilmiyordu. Sanki yaşamı boyunca Borka solucanından uzaklaşmak için uçurumun üzerinden atlamaktan başka bir şey yapmamış gibi geliyordu ona.

O sırada Birk'in uçurumun kenarındaki bir taşın üzerine basıp nasıl kaydığını gördü. Ve uçurumda kaybolmadan önce nasıl çığlık attığını duydu.

Şimdi yalnızca kargaların sesleri duyuluyordu. Ronja gözlerini yumdu, böyle bir günü hiç yaşamamış olmayı diledi. Birk diye birinin hiç olmamış olmasını. Uçurumun üzerinden hiç atlamamış olmalarını.

Sonunda karnının üzerinde sürünerek kenara yaklaştı, uçurumdan aşağı baktı. Ve o zaman Birk'i gördü. Hemen aşağısında, bir taşın, bir krişin ya da parçalanmış duvardan dışarı doğru uzanan her neyse onun üzerinde duruyordu. Ancak ayaklarını koyabileceği kadar yer vardı durduğu yerde. Altında Cehennem Uçurumu uzanıyordu. Uçurumun derinlerine düşmemek için elleri deliler gibi tutunacak bir yer arıyordu. Ama o da, Ronja da biliyordu ki yardım almadan oradan yukarı çıkmazdı. Gücü tükenene kadar orada durmaktan başka bir şey yapamayacağını ikisi de biliyordu. Gücü tükendikten sonra da artık bir Birk Borkason olmayacaktı.

"Sakın kımıldama," dedi Ronja. Birk hafifçe gülümseyerek yanıt verdi.

“Peki, zaten burada yapacak pek fazla şey yok!”
Ama korktuğu belli oluyordu.

Ronja her zaman beline doladığı uzun deri halatını çözdü. Ormanda bir yerlere tırmanıp inerken bu deri halat ona pek çok kez yardımcı olmuştu. Halatın bir ucuna kocaman bir düğüm attı, öteki ucunu beline dolayıp bağladı. Boşta kalan ucunu Birk’e doğru sarkıttı. Kafasının üzerinde sallanan halatı görünce Birk’in gözlerinin parladığını gördü. Halatın tam da gerektiği kadar uzun olduğunu fark etti, şu Borka serserisi çok şanslıydı!

“Şunu beline bağlamaya çalış,” dedi. “Sonra da sana seslendiğim zaman tırmanmaya başlarsın! Ama sakın daha önce başlama!”

Ronja’nın doğduğu gece düşen yıldırım, kulenin tepesinden kocaman bir taş düşürmüştü. Bu taş şans eseri tam da yarığın kenarında duruyordu. Ronja taşın arkasında yüzüstü uzandı ve seslendi.

“Haydi başla şimdi!”

Bunu der demez halatın karnını sıkmaya başladığını hissetti. Canı acıyordu. Birk’in tırmanırken halata her asılışında acıyla inliyordu.

Birazdan tıpkı Mattis Şatosu gibi ben de ortadan ikiye ayrılacağım, diye düşündü ve çığlık atmamak için dişlerini sıktı.

Sonra birden halat gevşedi. Birk tepesinde durmuş

ona bakıyordu. Ronja yattığı yerden hâlâ soluk alıp alamadığını anlamaya çalıştı. Bunun üzerine Birk:

“Demek burada yatıyorsun!”

“Evet, burada yatıyorum,” dedi Ronja. “Senin atlamam bitti mi artık?”

“Hayır, bir kere daha atlamam gerekiyor. Doğru tarafa geçmek için. Artık evime, Borka Kalesi’ne dönmem gerek!”

“Önce deri halatımı çöz!” diyen Ronja ayağa kalktı. “Seninle birbimize gerektiğinden daha uzun süre bağlı olmak istemiyorum.”

Birk halatı çözdü.

“Tabii ki bağlı kalmayacaksın,” dedi. “Ama bu olandan sonra belki de ben sana sonsuza kadar bağlanmışımdır. Halatsız.”

“Sen öyle san,” dedi Ronja. “Sen ve senin Borka kalen! Toz ol!”

Yumruğunu sıkıp Birk’in burnuna dayadı.

Birk güldü.

“Bunu bir daha asla yapmamanı tavsiye ederim! Hayatımı kurtardığına göre iyi kaplı bir kız olmalısın, bunun için teşekkür ederim!”

Ronja “Çek git buradan dedim sana,” dedi ve arkasına bakmadan koşarak uzaklaştı. Ama kuleden Mattis Şatosu’na inen taş merdivenlerin başına geldiği sırada Birk’in seslendiğini duydu.

“Hey, haydut kızı, yine görüşürüz seninle!”

Ronja başını çevirdiğinde Birk'in son atlayışını yapmak için hız aldığını gördü. Arkasından bağırdı.

“Umarım tekrar aşağı yuvarlanırsın pislik!”

Ronja'nın beklediğinden de kötü oldu. Mattis öyle bir öfkelendi ki haydutlarını bile korkuttu.

Başlangıçta hiç kimse Ronja'nın söylediklerine inanmak istemiyordu, Mattis şimdiye kadar hiç kızmadığı Ronja'sına bile kızmıştı bu kez.

“Arada sırada ufak yalanlar söylenebilir belki. Ama böyle budalaca palavralar atmayı bırakmalısın. Mattis Şatosu'nda Borka haydutları ha! Daha neler! Tamam, yalan olduğunu biliyorum, ama yine de tepem atıyor.”

“Yalan değil,” dedi Ronja. Birk'ten öğrendiklerini bir kez daha anlatmayı denedi.

“Yalan söylüyorsun,” dedi Mattis. “Her şeyden önce Borka'nın oğlu falan yok. O çocuk yapamaz ki, bunu herkes bilir.”

Haydutlar ses çıkarmadan oturuyor, hiçbir şey söylemeye cesaret edemiyorlardı. Ama sonunda Fjosok baklayı ağzından çıkardı.

“Öyle, ama bir oğlu olduğu söyleniyor. O müthiş yıldırımın düştüğü gece Undis korkudan doğum yapmış. Bizim Ronja'mızın doğduğu gece, hatırlarsın ya!”

Mattis gözlerini Fjosok'a dikti.

“Ve bunu şimdiye kadar hiç kimse söylemedi bana! Benden gizlediğiniz daha ne haltlar var bakalım?”

Vahşi gözlerle çevresine bakındı, korkunç bir sesle gürlledi, iki eliyle birer bira kupasını yakalayıp duvara fırlattı, her taraf bira oldu.

“şimdi de Borka'nın yılan yavrusu Mattis şatosu'nun çatısı altında dolaşıyor öyle mi? Ve sen Ronja, onunla konuştun!”

“O benimle konuştu,” dedi Ronja.

Mattis yeniden gürlledi, uzun masanın üzerinde duran kızarmış kuzuyu kaptığı gibi duvara fırlattı, her taraf yağ içinde kaldı.

“Ve o yılan yavrusu, köpek kılıklı babasının, yanında haydutlarıyla birlikte, kuzey şatosuna taşındığını

söyledi, öyle mi?”

Aslına bakılırsa Ronja, anlatacağı şeylerin Mattis'i öfkeden delirteceğinden korkuyordu. Ama Borka haydutlarının şatonun kuzeyinden sürülüp atılabilmesi için bu öfkeye gerek vardı, bu nedenle Ronja olup bitenleri anlattı.

“Evet, ve oranın adı artık Borka Kalesi, bunu aklından çıkarma!”

Yeniden gürleyen Mattis ateşin üzerinde asılı çorba kazanını kapıp duvara fırlattı, çorba her yana saçıldı.

Lovis hiç ses çıkarmadan oturuyor, yalnızca bakıyor ve dinliyordu. Şimdi o da kızmıştı ve bunu görmek zor değildi. Kümesten yeni toplanmış bir kase yumurtayla Mattis'in yanına gitti.

“Al bunları da,” dedi. “Ama unutma, sonra ortalığı temizlemek de sana düşüyor.”

Mattis yumurtaları aldı, öfke içinde gürleyerek birer birer hepsini duvara fırlattı, duvardan aşağı yumurtalar süzüldü.

Sonra ağlamaya başladı.

“İnindeki tilki, kayaların tepesindeki kartal kadar güvendeyiz diyordum ben. Ya şimdi...”

Kocaman bir adam olmasına aldırmandan kendini yere attı, Lovis bu saçmalıklara müdahale edene kadar, ağladı, bağırdı çağırdı, küfürler yağdırdı. Sonunda Lovis:

“Tamam, artık bu kadarı yeter,” dedi. “Kuyruğunu kaptırdıysan ağlayıp sızlanmanın bir yararı yok! Topla kendini de bir şeyler yap bunun yerine!”

Karnı acıkan haydutlar çoktan masanın başına oturmuşlardı. Lovis yerde duran kuzu kızartmasını alıp biraz temizledi.

“Neyse yalnızca biraz daha yumuşamış,” dedi avuturcasına. Sonra haydutları için kalın dilimler kesmeye girişti.

Somurtarak ayağa kalkan Mattis de masadaki yerini aldı. Ama hiçbir şey yemedi. Kıvırcık siyah saçlı başına elini dayayıp öylece oturdu ve sessizce hırladı, arada bir öyle bir iç çekiyordu ki taş salonun her tarafından duyuluyordu.

Bunun üzerine Ronja onun yanına gitti. Kolunu boynuna doladı, yanağını onun yanağına yasladı.

“Üzülme,” dedi. “Onları buradan atarsın, olur biter!”

“Bu epey zor olabilir,” dedi Mattis canı sıkkın bir şekilde.

Bütün akşam boyunca ateşin başında oturup kafa yordular. Kuyruklarını nasıl kaptırdıklarını, Borka haydutlarını, bir kere içeri girip yerleştikten sonra Mattis Şatosu’ndan nasıl atabileceklerinin cevabını arıyordu Mattis. Ama her şeyden önce bu hırsız köpeklerin, bu pis çakalların tek bir Mattis hayduduna bile sezdirmeden nasıl kuzey şatosuna girmeyi başarabildiklerini öğrenmek istiyordu. Atla ya da yaya olarak Mattis Şatosu’na gelen herkesin Kurt Kapanı Geçidi’nden geçmesi gerekiyordu ve orada gece gündüz bir nöbetçi olurdu. Yine de hiç kimse Borka haydutlarının gölgesini bile görmemişti.

Kelkafa Per küstahça bir kahkaha attı.

“Sen ne sanıyordun Mattis? Borka’nın haydutlarıyla birlikte elini kolunu sallaya sallaya Kurt Kapanı Geçidi’nden geçip bizi selamlayacağını mı? Sonra da selam dostlar, biz bu gece kuzey şatosuna taşınmayı düşünüyoruz mu diyecekti sana?”

“Peki, madem bu kadar çok şey biliyorsun, söylese-ne hangi yoldan geldiler öyleyse?”

“En azından Kurt Kapanı Geçidi’nden ve şatonun büyük kapısından gelmediklerini biliyorum,” dedi Kelkafa Per. “Kuzeyden geldiler elbette, orada hiç nöbet-

çimiz yok çünkü.”

“İyi ama niye oraya nöbetçi koyalım ki? Oradan şatoya yol yok, yalnızca sarp kayalar var. Belki de kanatları vardır, yukarı kadar uçmuşlardır, sonra da küçük yarıklardan içeri girmişlerdir, ne dersin?”

Sonra birden aklına bir şey geldi, gözlerini Ronja'ya dikti.

“Bu arada senin ne işin vardı orada?”

“Ben Cehennem Uçurumu'na yuvarlanmamaya dikkat etmeyi öğreniyordum,” dedi Ronja.

Şimdi Birk'ten daha fazla şey öğrenmediğine pişman olmuştu. Belki de sorsaydı Birk ona Borka haydutlarının kuzey şatosuna nasıl girdiklerini anlatırdı. Ama artık bunu düşünmek için geç kalmıştı.

Mattis o gece her yana nöbetçiler yerleştirdi. Yalnızca Kurt Kapanı Geçidi'ne değil, şatonun tepesine de.

“Borka'nın küstahlığı sınır tanımaz,” dedi “Bakarsanız vahşi bir boğa gibi Cehennem Uçurumu'nun üzerinden atlayıp bizi Mattis Şatosu'ndan sonsuza kadar kovalamaya bile kalkar.”

Bira kupasını kaptığı gibi duvara fırlattı, taş salonun her tarafı bira oldu.

“Ben artık yatmaya gidiyorum Lovis! Uyumaya değil ama. Derin derin düşünmeye ve lanetler yağdırmaya. Beni rahatsız edenin vay haline!”

O gece Ronja'da uyuyamadı. Her şey bir anda çok zorlaşmış, üzücü olmuştu. Niye böyle olması gerekiyordu? Şu Birk'i ilk gördüğünde nasıl sevinmişti oysa! Sonunda kendi yaşında biri çıkmıştı karşısına. Niye bunun ufak, serseri bir Borka haydut olması gerekiyordu ki?

4

Ronja ertesi sabah erkenden kalktı. Babası şimdiden uyanmış yulaf ezmesi yiyordu. Ama çok kederliydi. Kaşığı dalgın dalgın ağzına götürüyor, arada sırada ağzını açması gerektiğini bile unutuyordu. Pek bir şey yemeyi başaramadı. Sturkas ve Tjegge ile birlikte geceleyin Cehennem Uçurumu'nun başında nöbet tutmuş olan Lill-Klippen birden telaşla taş salona dalıp bağırmaya başlayınca durum daha da kötüleşti:

“Borka seni bekliyor Mattis! Cehennem Uçurumu'nun öteki tarafında durmuş bağıyor, hemen seninle konuşmak istiyor!”

Lill-Klippen bunu söyler söylemez aceleyle yana sıçradı. Bunu yapmakla akıllılık etmişti çünkü bir an sonra Mattis'in yulaf ezmesinin durduğu tahta tas kulağının dibinden uçup duvara çarptı, yulaf ezmeleri her yana saçıldı.

“Yaptıklarını temizleyeceksin sonra,” diye hatırlattı Lovis ciddi bir sesle, ama Mattis onu duymadı bile.

“Demek Borka benimle konuşmak istiyormuş öyle mi? Bak sen, istediği olacak ama onunla öyle bir konuşacağım ki ondan sonra bakalım bir daha ne zaman konuşabilecek. Yani bir gün gelip de konuşabilirse tabii,” diyen Mattis dişlerini öyle bir sıktı ki kıvılcımlar çıktı.

Şimdi bütün haydutlar yataklarından çıkmış, homurdanarak taş salonu doldurmuşlardı. Neler olduğunu öğrenmek istiyorlardı.

“Çabuk zıkkımların şu lapalarınızı,” dedi Mattis. “Çünkü sonra vahşi bir boğayı boynuzlarından yakalayıp Cehennem Uçurumu’na yollayacağız!”

Ronja çabucak giyindi. Zaten tek yaptığı şey uyurken üzerinden çıkarmadığı uzun kollu tulumunun üzerine kuzu derisinden yapılmış kolsuz bir elbise geçirmektir. Karlar yağana kadar yalınayak dolaşırdı. Bu yüzden şimdiki gibi acele etmesi gerektiğinde çoraplarla, çizmelerle uğraşmazdı hiç.

Her şey eskiden olduğu gibi olsaydı birazdan ormana gitmiş olurdu. Ama artık hiçbir şey eskisi gibi değildi, bu sabah bir an önce şatonun tepesine çıkıp orada neler olduğunu görmesi gerekiyordu.

Mattis haydutlarının başına geçti, Lovis ve Ronja da aralarında olmak üzere hâlâ yulaf ezmelerini yutmaya

alışan haydutlarını şatonun taş merdivenlerinden yukarı çıkardı. Masanın başında yalnızca, artık eğlence- li şeylere katılmaya gücünün kalmadığına acı acı yakı- narak lapasını yiyen, Kelkafa Per kalmıştı.

“Bu evde çok fazla merdiven var,” diye homurdan- dı. “Ve bu ayaklar artık çok dermansız.”

Soğuk, berrak bir sabahtı. Güneşin ilk işıkları Mat- tis şatosu’nu çevreleyen sık ormanı aydınlatmaya başlamıştı. Ronja taş kuleden ormana baktı. O şimdi kendi sessiz, yeşil dünyasında olmak isterdi. Mattis haydutlarının ve Borka haydutlarının karşılıklı dikilmiş, aralarında duran yarığın üzerinden birbirlerine kötü kötü baktıkları Cehennem Uçurumu’nda değil.

Bak sen, demek can düşmanımız buymuş, diye düşündü Ronja, haydutlarının önünde ayaklarını iki yana açmış dikilen Borka'yı görünce. Mattis gibi uzun boylu ve yakışıklı değilmiş, bu iyi işte, diye sevindi. Ama çok kuvvetli görünüyordu, işte bu reddedilemezdi. Tamam, kısa boyluydu ama geniş omuzlu ve güçlüydü, kocaman sakalı ve dağınık saçları kırmızıydı. Hemen yanında sanki başına bakır bir tas geçirmiş gibi, düz kırmızı saçlı biri daha vardı. Evet işte Birk'de oradaydı ve bütün bu rezaleti çok eğlenceli buluyormuş gibiydi. Sanki çok eski dostlarmış gibi, çaktırmadan Ronja'ya el salladı. Sen öyle san bakalım hırsız köpek, diye düşündü Ronja.

“Böyle alelacele gelmekle iyi ettin Mattis,” dedi Borka. Mattis düşmanına karanlık bakışlar fırlatıyordu.

“Daha da çabuk gelirdim,” dedi Mattis, “ama gelmeden önce bitirmem gereken bir şey vardı.”

“Neydi o bitirmen gereken şey?” dedi Borka nazik bir dille.

“Sabah uyandığında yazmaya başladığım bir şiir. Adı, ‘Ölü bir Borka Haydutu’na Ağıt’. Undis dul kaldığı zaman bu onu biraz da olsa avutur herhalde!”

Belki de Borka, Mattis’le konuşmanın mümkün olduğunu Borka Kalesi için daha fazla kapışmayacaklarını sanıyordu. Ama işte bu konuda çok kötü yanılmıştı ve bunun farkına varınca öfkelenmişti.

“Sen asıl sana ve o koca çenene katlanmak zorunda olan Lovis’i avutmayı düşünüsen iyi edersin.”

Undis ve Lovis, avutulması gereken iki kadın, Cehennem Uçurumu’nun iki tarafında kollarını göğüslerine kavuşturmuş sabit gözlerle birbirlerine bakıyorlardı. İkisi de avutulmaya ihtiyaç duyar gibi görünmüyordu.

“Şimdi beni dinle Mattis,” dedi Borka. “Artık Borka Ormanı yaşanmaz oldu. Her yan karınca gibi askerlerle doldu, karımı, çocuğumu ve haydutlarımı bir yere götürmem gerekiyordu.”

“Tamam, olabilir,” dedi Mattis. “Ama içinde utanma duygusu olan hiç kimse, böyle baskın yaparmış gibi gelip de başkasına ait bir yere sorgusuz sualsiz yerle-

şemez!”

“Bir haydut için tuhaf bir dil,” dedi Borka. “Sen sormadan herkesten canının istediği her şeyi almadın mı şimdiye kadar yoksa?”

“Hımm,” dedi Mattis. Şimdi ne cevap vereceğini bilemiyordu ve Ronja niye böyle olduğunu anlamamıştı. Mattis’in sormadan aldığı şeyin ne olduğunu bilmesi gerekiyordu.

“Neyse, bu kadar gevezelik yeter,” dedi Mattis bir süre sessizlikten sonra, “siz asıl buraya hangi delikten geldiğinizi anlatın da, aynı delikten sizi dışarı yollayalım.”

“Amma meraklısın,” dedi Borka. “Nasıl mı içeri girdik? Şu ufaklığı görüyor musun? Arkasından kuyruk gibi sürüklediği uzun sağlam bir halatla duvar gibi yükselen en sarp kayalıklara bile tırmanabilir o.”

Birk’in kırmızı saçlarını okşayınca çocuk yavaşça güldü.

“Sonra bu ufaklık halatı yukarıda bir yere sıkıca bağlar ve arkasından biz de tırmanırız. Oradan sonra tek yapılacak şey şatonun içine girip kendimize adam gibi bir haydut ini bulmak olur.”

Mattis bir süre dişlerini gıcırdatarak bu sözleri kafasında evirip çevirdi.

“Bildiğim kadarıyla kuzey tarafından içeri giriş yoktu.”

“Senin bildiğin kadarıyla. Bütün yaşamını bu şato-da geçirmene rağmen bilmediğin ya da artık unuttuğun çok şey var! Ya işte böyle, buranın gerçek bir şato olduğu günlerde hizmetçilerin domuzları besleme-ye giderken kullandıkları bir geçit vardı. En azından sen çocukken domuz ahırının nerede olduğunu hatırlıyorsundur. Hani orada bir keresinde senle ikimiz fare avlıyorduk da baban gelip bana öyle bir tokat atmıştı ki kafam yerinden kopacak sanmıştım.”

“Evet, babam çok iyi şeyler yaptı zamanında,” dedi Mattis. “Eline geçirebilseydi bütün Borka soyunun kökünü kazıyacaktı.”

“Öyle, öyle,” dedi Borka. “O saldırgan herif bana Mattis soyundan gelenlerin hepsinin benim can düşmanım olduğunu öğretti. O güne kadar senin ve benim farklı soylardan geldiğimizi bile bilmiyordum, ve sanırım bunu sen de bilmiyordun!”

“Ama artık biliyorum,” dedi Mattis. “Şimdi ya ölü bir Borka haydutu için ağıt zamanı ya da sen ve haydutların Mattis Şatosu’nu geldiğiniz yoldan terk edip gidersiniz.”

“Sanırım bir kavgada iki tarafa da ağıt yakılacaktır,” dedi Borka. “Ama Borka Kalesi artık benim evim oldu ve burada kalacağım.”

“Bu işin sonunun nereye varacağını göreceğiz bakalım,” dedi Mattis. Haydutları da öfkeyle soludu. He-

men silahlarına sarılmak istiyorlardı ama Borka haydutları da silahlıydı ve Cehennem Uçurumu üzerinden yapılacak bir çarpışmanın sonu herkes için kötü olurdu, Mattis de Borka da bunun farkındaydı. Bu yüzden şimdilik oradan ayrılmaya karar verdiler, ama yine de son bir kez birbirlerine bağıırıp çağırarak kurallara uydular.

Mattis taş salona geri döndüğünde pek de zafer kazanmış biri gibi görünmüyordu, haydutlarının hiçbirinde de zafer kazanmış adam havası yoktu. Kelkafa Per onları sessizce süzdü ve dişsiz ağzına hınzır bir gülümseme yerleşti.

“Şu vahşi boğa,” dedi, “hani boynuzundan yakalayıp Cehennem Uçurumu’ndan aşağı atacağınız. Eminim ki, uçurumun ta dibini boylamıştır, bütün Mattis Şatosu temellerinden sarsıldı da!”

“Sen çiğneyebilirsen tabağındaki yemeğini yemeye bak, vahşi boğaları da bana bırak,” dedi Mattis. “Zamanı geldiğinde günlerini göstereceğim onlara.”

Ama o beklenen zaman bir türlü gelmeyince Ronja ormanına geri döndü. Günler iyice kısalmıştı. Güneş yalnızca birkaç saat içinde batıyordu, ama Ronja güneş batana kadar ormanında ve gölünün kenarında olmak istiyordu. Göl güneşin altında sıcak bir altın gibi parlıyordu. Ama Ronja bu altın ışıkların aldatıcı olduğunu, suyun buz gibi soğuduğunu biliyordu. Yine

de aceleyle elbiselerini çıkarıp tepe üstü suya daldı. Önce bir çığlık attı ama sonra neşeyle güldü, yüzdü, suyun altına daldı, sonunda soğuk onu dışarı çıkarmaya zorladı. Titreyerek deri elbisesini üzerine geçirdi. Ama bu bir şeye yaramamıştı, şimdi ısınmak için koşması gerekiyordu. Ağaçların aralarından, taşların üzerinden bir orman cini gibi zıplayarak, ısınana ve yanakları kızarana kadar koştu, koştu. Koşmayı bırakmadı, çünkü artık bu kadar kolay koştuğunu hissetmek hoşuna gittiği için koşuyordu. Bir sevinç çığılı atarak sık aralıklı köknar ağaçlarının arasına daldı ve orada Birk'le çarpıştı. Şimdi yine öfkesi alevlenmişti. İnsan kendi ormanında bile rahat edemeyecek miydi!

“Önüne baksana haydut kızı,” dedi Birk. “Ne koşturup duruyorsun, acelen mi var?”

“Acelemin olup olmadığı seni hiç ilgilendirmez,” diye aksi bir sesle cevap veren Ronja koşmasını sürdürdü. Ama sonra yavaşladı. Ses çıkarmadan geri dönüp Birk'in onun ormanında neyle uğraştığını görmek istiyordu.

Tilki ailesinin yaşadığı kovuğun önünde çömelmiş oturuyordu Birk. Bu Ronja'yı daha da çok kızdırdı. Çünkü bunlar Ronja'nın tilkileriydi. O, bu tilkileri doğdukları ilk bahar gününden beri izliyordu. Şimdi biraz daha büyümüş ve daha bir oyuncu olmuşlardı. Kovuğun önünde hopluyor, birbirlerini kovalayıp ısırmaya

çalıyorlardı, Birk de orada oturmuş onlara bakıyordu. Sırtı Ronja'ya dönüktü, ama yine de tuhaf bir şekilde Ronja'nın arkasında olduğunu hissetmiş olmalı ki seslenirken geri dönüp bakmadı bile:

“Ne istiyorsun haydut kızı?”

“Yavru tilkilerimi rahat bırakmanı ve ormanımdan çıkıp gitmeni istiyorum!”

Bunu duyan Birk ayağa kalktı, Ronja'nın yanına geldi.

“Senin yavru tilkilerin! Senin ormanın! Yavru tilkiler tilkilerindir anlıyor musun? Ve onlar tilkilerin ormanında yaşarlar. Aynı zamanda bu orman, kurtların, ayıların, geyiklerin, yaban atlarının da ormanı. Ve baykuşların, yılanların, güvercinlerin, doğanların, guguk kuşlarının ormanı. Ve salyangozların, örümceklerin ve karıncaların ormanı.”

“Ben bu ormanda yaşayanların hepsini tanıyorum,” dedi Ronja. “Bana bir şey öğretmene gerek yok!”

“Öyleyse buranın aynı zamanda kanatlı cadıların, gri cücelerin, yeraltı cücelerinin ve ormancılarının da ormanı olduğunu biliyorsundur!”

“Bana yeni bir şeyler söylesene biraz,” dedi Ronja, “senden daha iyisini bilmediğim bir şeyler. Yoksa çeneni kapatabilirsin!”

“Ayrıca burası benim de ormanım! Ve senin ormanın haydut kızı, evet, senin de ormanın! Ama ormanın

yalnızca senin olmasını istiyorsan o zaman seni ilk gördüğümde düşündüğümden daha aptal bir kız olmalısın.”

Birk gözlerini Ronja'ya dikti. Açık mavi gözleri öfkeden koyulaşmıştı. Ronja'dan hoşlanmadığı belliydi, bu açıkça fark ediliyordu. Ve Ronja bundan memnun olmuştu, Birk istediğini düşünebilirdi ama Ronja, Birk'i daha fazla görmemek için hemen eve dönmek istiyordu.

“Ormanımı baykuşlar, tilkiler ve örümceklerle seve seve paylaşırım ama seninle paylaşmam,” deyip yürüdü.

O zaman ormana sis çökmekte olduğunu fark etti. Gri sis, pamuk yığınları gibi çimenlerin üzerinden yükselip ağaçların arasına yayılıyordu. Bir anda güneş kaybolmuş, altın ışıklar eriyip gitmişti. Şimdi ne bir patika ne bir taş görünüyordu. Ama bu Ronja'yı korkutmamıştı. En yoğun siste bile Mattis Şatosu'nun yolunu bulabilir, Lovis Kurt Şarkısı'na başlamadan evde olabilirdi.

Ama Birk ne olacaktı? Belki o da Borka Ormanı'ndaki bütün yolları, patikaları biliyordu ama Mattis Ormanı'na alışkın değildi. O zaman tilkilerle beraber otursun, sissiz bir gün gelinceye kadar beklesin o da, diye düşündü Ronja.

O sırada sislerin arasından Birk'in seslendiğini duydu.

“Ronja!”

Bak sen, demek adını da biliyordun! Artık yalnızca haydut kızı değildi yani!

Birk yeniden seslendi.

“Ronja!”

“Ne istiyorsun?” diye bağırdı Ronja. Ama o sırada Birk ona yetişmişti bile.

“Bu sis beni biraz korkutuyor,” dedi.

“Öyle mi, hırsız yuvasına dönemeyeceğinden mi korkuyorsun? Sen de tilkilerin kovuğunu paylaş o zaman, nasıl olsa paylaşmayı çok seviyorsun!”

Birk güldü.

“Sen taştan bile sertsin, haydut kızı! Ama Mattis Şatosu'nun yolunu benden daha kolay bulursun. Ormandan çıkana kadar senin elbisenin ucundan tutabilir miyim?”

“Bunu yapmasan iyi edersin,” dedi Ronja. Ama bir yandan da, daha önce Birk'i kurtardığı, belindeki deri halatı çözüyordu. Halatın ucunu Birk'e uzattı.

“İşte! Ama benden bir halat boyu uzakta kalacaksın, sakın aklından çıkarma bunu!”

“İstediğin gibi olsun öfkeli haydut kızı,” dedi Birk.

Sonra yürümeye başladılar. Siş iyice bastırmıştı, hiç konuşmadan yürüyorlardı –Ronja'nın dediği gibi aralarında bir halat boyu açıklıkla.

Şimdi patikadan hiç ayrılmamak gerekiyordu. En

küçük bir yanlış adım siste yollarını yitirmelerine neden olabilirdi, Ronja bunu biliyordu. Ama korkmuyordu. Elleri ve ayaklarıyla taşları, ağaçları, çalılıarı yoklaya yoklaya ilerliyordu. Yavaş ilerliyorlardı, ama yine de Lovis Kurt Şarkısı'nı söylemeden önce evde olacaktı. Korkmasına gerek yoktu.

Tamam, şimdiye kadar hiç sisli ormanda dolaşmamıştı. Sanki ormanda yaşayanların hepsi ölmüşçesine bir sessizlik vardı ve bu da Ronja'ya garip duygu-

lar veriyordu. Burası onun ormanı mıydı? O kadar sevdiği, o kadar iyi tanıdığı ormanı şimdi niye bu kadar sessiz ve korkunçtu! Bu sislerin arasında saklı olan neydi? Bir şeyler vardı, tanımadığı, tehlikeli bir şeyler, ama Ronja bunların ne olduğunu bilmiyordu. Ve bu da onu korkutuyordu.

Birazdan evde olacağım, diye düşündü kendini avutmak için. Birazdan yatağında olacağım ve Lovis'in Kurt Şarkısı'nı dinleyeceğim.

Ama bu bir işe yaramadı. Korkusu giderek artıyordu, şimdiye kadar hiç bu kadar korkmamıştı. Birk'e seslendi ama sesi öylesine acıklıydı ki! Çok tuhaf geliyordu kulağa, bu da Ronja'yı daha çok korkuttu. Aklımı kaybedeceğim, diye düşündü, o zaman da sonum gelmiş demektir!

O sırada sisin derinlerinden, sakın, yumuşak yakınan bir ses duyuldu. Bu bir şarkıydı ve şimdiye kadar duyduğu en garip şarkıydı. Şimdiye kadar buna benzer bir şeyi hiç duymamıştı. Ah, ne kadar da güzeldi, Ronja'nın ormanını güzelliği ile nasıl da doldurmuştu! Bütün korkularını yatıştırıyor, onu avutuyordu. Ronja hiç kımıldamadan durup kendini bu sese bıraktı. Nasıl da güzeldi! Şarkı onu yakalamış, kendine doğru çeki-yordu! Ronja, şarkıyı söyleyenlerin ondan patikadan ayrılıp sislerin arasından yanlarına gelmesini istediklerini anlıyordu.

Şarkı giderek güçleniyordu. Ronja'nın yüreğini titretiyor, evde onu bekleyen Kurt Şarkısı'nı aklından siliyordu. Ronja her şeyi unutmuştu, şimdi yalnızca onu sislerin arasına çağırınların yanına gitmek istiyordu.

"Tamam, geliyorum," dedi ve patikadan birkaç adım uzaklaştı. Ama bunu yaptığında deri kayış öyle sertçe çekildi ki Ronja iki büklüm oldu.

"Nereye gidiyorsun?" diye bağırdı Birk. "Yeraltı yaratıklarının seni kandırmalarına izin verirsen sonun

gelmiş demektir, biliyorsun bunu!”

Yeraltı yaratıkları, Ronja onlardan söz edildiğini duymuştu. Yalnızca sisli havalarda karanlık deliklerinden çıkıp ormanda dolaştıklarını biliyordu. Şimdiye kadar onlarla hiç karşılaşmamıştı ama yine de ne olursa olsun sesin peşinden gitmek istiyordu. Yaşamının sonuna kadar yeraltında yaşamak zorunda kalacak olsa bile onların şarkılarıyla yaşamak istiyordu.

“Tamam, geliyorum,” diye bağırdı yeniden. Yürümeye çalıştı. Ama Birk artık yanındaydı, onu sımsıkı yakalamıştı.

“Bırak beni,” diye bağırarak Ronja kurtulmak için deli gibi çırpınıyordu. Ama Birk onu bırakmadı.

“Kendini mutsuz edeceksin,” dedi. Ama Ronja şarkı yüzünden Birk’i duymuyordu. Şimdi şarkı iyice güçlenmiş, bütün ormanı sarmıştı ve Ronja içinde oraya gitmek için dayanılmaz bir özlem duyuyordu.

“Tamam, geliyorum,” diye seslendi yeniden. Yine Birk’ten kurtulmak için çırpınmaya başladı. Kendini sağa sola atıyor, tırmalıyor, bağılıyor, ağlıyordu. Bütün gücüyle Birk’in yanağını ısırıyor. Ama Birk onu bırakmadı.

Uzun süre Ronja’yı sımsıkı tuttu Birk. Sonra sis birden indiği gibi çabucak dağılıverdi. Aynı anda şarkı da kesildi. Ronja çevresine bakındı. Sanki bir uykudan uyanmış gibiydi. Eve giden patikayı, ormanın arkasın-

da alçalan kırmızı güneşi gördü. Sonra Birk'i gördü. Hemen yanı başında duruyordu.

"Sana halat boyu uzağımda olacaksın demiştim," diye hatırlattı. Sonra kanayan yanağını görüp sordu.

"Tilki mi ısırıldı seni?"

Birk yanıt vermedi. Deri halatı sarıp Ronja'ya uzattı.

"Teşekkürler. Artık Borca Kalesi'ne kadar kendim gidebilirim," dedi.

Ronja yüzüne dökülen saçlarının arasından Birk'e baktı. O anda Birk'e kızmak ona çok güç geldi, ama bunun niye olduğunu bilemedi.

"Cehennem dibine kadar yolun var," dedi her zamanki gibi. Sonra da koşmaya başladı.

5

O akşam Ronja ateşin karşısında bir süre babasıyla oturdu. O sırada aklına Mattis'e soracağı bir şey olduğu geldi.

"Sen başkalarından sormadan ne almıştın? Borka ne anlatıyordu?"

"Hımm," dedi Mattis. "Ah benim Ronja'm. Siste evin yolunu bulamayacaksın diye öyle korktum.ki!"

"Ama buldum işte yolumu," dedi Ronja. "Sen sormadan ne almıştın?"

"Şuraya bak," diyen Mattis heyecanla ateşi gösterdi, "görmüyor musun, tıpkı bir adama benziyor şu! Aynen Borka işte!"

Ama Ronja ateşin içinde Borka falan göremiyordu ayrıca bunu umursadığı da yoktu.

"Sen sormadan ne almıştın?" diye inatla yineledi.

Mattis yanıt vermeyince onun yerine Kelkafa Per

konuştı.

“Pek çok şey! Ho ho, yaa, hem de ne çok şey! Saymaya kalksam...”

“Kapa çeneni,” dedi Mattis kızgın bir sesle. “Ben kendim anlatabilirim bunu.”

Kelkafa Per dışında bütün haydutlar yataklarına gitmişlerdi, Lovis gece olmadan önce keçi, koyun ve tavuklarına bakmak için dışarı çıkmıştı, bu yüzden Mattis’in Ronja’ya haydut denen şeyin ne anlama geldiğini nasıl anlattığını duyan yalnızca Kelkafa Per oldu. Bir haydut sormadan, izinsiz olarak insanların eşyalarını ellerinden alırdı.

Mattis’in bunu yapmaktan utandığı yoktu, hattâ tersine! Bütün dağların, ormanların en güçlü haydut şefi olmakla gurur duyar, bununla böbürlenirdi. Ama şimdi bunu Ronja’ya anlatmak ona hiç kolay gelmiyordu. Tamam zamanla Ronja her şeyi öğrenecekti, bu kaçınılmazdı. Ama Mattis bunu daha sonra anlatmayı düşünüyordu.

“Sen ufacak, masum bir çocuksun Ronja’m,” dedi. “Bu nedenle şimdiye kadar sana bunlardan çok bahsetmedim.”

“Çok değil, hiç bahsetmedin,” diye düzeltti Kelkafa Per. “Bizim de tek bir söz etmemize izin vermedin ayrıca!”

“Senin yatıp uyuma zamanın gelmedi mi artık ihti-

yar?" diye sordu Mattis. Ama Kelkafa Per uyumayı düşünmüyordu. Mattis'in anlatacaklarını duymak istiyordu o.

Ronja şimdi anlıyordu. Her şeyin nereden geldiğini sonunda anlamıştı. Haydutların akşamları eve dönerken atlarının sırtında taşıdıkları bütün o çuvallar, bohçalar dolusu eşyanın, sandıklar, kasalar dolusu mücevher ve altınların nereden geldiğini artık biliyordu. Bunlar ormanın ağaçlarında yetişen şeyler değildi. Babası başkalarının eşyalarını onlardan izinsiz alıyordu.

"İyi ama eşyaları ellerinden alınınca öfkeden kudurmuyorlar mı?" diye sordu Ronja.

Kelkafa Per kıkırdadı.

"Öfkelerinden küplere biniyorlar elbette," dedi. "Aman aman, bir duymalısın neler söylediklerini!"

"Sen artık gidip yatsan iyi olacak ihtiyar," dedi Mattis. Ama Kelkafa Per bunun sözünü bile duymak istemiyordu.

"Hattâ ağlayanlar bile oluyor," diye devam etti.

"Şimdi çeneni kapatmazsan ben kapatmasını bilirim!" diye ona çıkıştı Mattis.

Sonra da Ronja'nın yanağını okşadı.

"Bunu anlaman gerek Ronja! Bu iş böyle gelmiş, böyle gidiyor. Gürültü koparılacak bir şey değil aslında."

“Yck canım, kesinlikle değil,” dedi Kelkafa Per. “Ama insanlar bir türlü alışamıyorlar işte. Ağlayıp sızıyorlar, ortalığı birbirine katıyorlar!”

Mattis kızgın gözlerle Kelkafa Per’e baktı, sonra yine Ronja’ya döndü.

“Benim babam haydut şefiydi, dedem ve dedemin babası da öyle, bunu biliyorsun. Soyumun adına leke sürdürmem. Ben de bir haydut şefiyim, üstelik de bu dağların, ormanların en güçlüsü benim. Bir gün sen de öyle olacaksın Ronja’m benim!”

“Ben mi,” diye bağırdı Ronja. “Asla öyle olmayacağım. Sen kızıp bağırsan, ağlasan bile olmayacağım işte!”

Mattis saçlarını çekiştirdi. Şimdi kaygılanmıştı işte. Kendisinin Ronja’yı sevip, hayran olduğu kadar, Ronja’nın da kendini sevip hayran olmasını istiyordu. Oysa şimdi küçük kızı karşısına geçmiş “Asla öyle olmayacağım” diye bağıyor, babası gibi bir haydut şefi olmak istemiyordu. Bu Mattis’i mutsuz etmişti. Ne yapıp edip Ronja’yı yaptığı şeyin haklı ve iyi bir şey olduğuna inandırmalıydı.

“Ronjam benim, ben yalnızca zenginlerden alıyorum,” dedi yemin ederek. Ardından birazcık düşündü.

“Ayrıca yoksullara da veriyorum aldıklarımı.”

Bunu duyan Kelkafa Per kıkırdadı.

“Tabii canım, doğru söylüyor! Şu sekiz çocuğu olan

yoksul dula tam bir çuval un vermiştin, hatırlıyor musun?”

“İşte bak,” dedi Mattis, “bunu hatırlıyorum ben de.”

Kara sakalını hoşnutlukla sıvazladı. Şimdi kendinden de Kelkafa Per'den de memnundu.

Kelkafa Per yine kıkırdadı.

“Senin de ne kadar iyi hafızan varmış öyle Mattis! Dur bakayım, bunun üzerinden nereden baksan on yıl geçmiş olmalı. Tabii canım, yoksullara bir şeyler veriyorsun elbette. Şöyle on yılda bir falan.”

Şimdi Mattis'in tepesi atmıştı.

“Hemen gidip yatmazsan seni yatağına yatırmaya can atan birileri olabilir burada.”

Ama buna gerek kalmadı. Çünkü şimdi Lovis gelmişti içeri. Kelkafa Per kimsenin yardımı olmadan ortadan kayboluverdi. Ronja yatağına gitti, Lovis Kurt Şarkısı'nı söylerken ateş de ağır ağır söndü. Ronja yattığı yerde Kurt Şarkısı'nı dinlerken babasının haydut şefi olup olmadığı umurunda değildi. O Ronja'nın Mattis'iydi, ne yaparsa yapsın seviyordu onu.

O gece huzursuz bir uyku uyudu, rüyasında yeraltı yaratıklarını gördü, onların insanı baştan çıkaran şarkılarını duydu, ama uyandığında bunların hiçbirini hatırlamıyordu.

Ama Birk'i hatırlıyordu. Sonraki günlerde de zaman zaman onu düşünüp, kalesinde ne yaptığını merak et-

mişti. Bir de Mattis'in Birk'in, babasını ve onun haydutlarını kaleden çıkarıp atmasının daha ne kadar zaman alacağını.

Mattis her gün bu konuda yeni iddialı planlar yapıyor, ama bunların hiçbirinden bir sonuç çıkmıyordu.

Kelkafa Per, Mattis'in bu planlarına "Tavuk hırsızı yaşlı bir tilki kadar kurnaz olman gerek, zor kullanarak bir yere varamazsın," diyerek itiraz ediyordu.

Tavuk hırsızı yaşlı bir tilki kadar kurnaz olmak Mattis'e hiç uymayan bir şeydi, ama elinden geleni yapıyordu. Uzun süredir plan yapmaktan haydutluk yapmaya fırsatı olmuyordu. Belli ki Borka haydutları da aynı durumdaydı. O günlerde Haydut Geçidi'nden geçmek zorunda kalan insanlar haydutların onlara hiç dokunmamasına şaşırıyorlardı. Buraların niye bu kadar sakin olduğunu anlamıyorlardı. Yol kesen haydutlar nereye gitmişlerdi? Demek ki Borka haydutlarını inatla takip eden askerler, saklandıkları delikleri bulup temizlemişlerdi. Artık her yer ıssız ve boştu. Ortalıkta tek bir Borka haydutu görünmüyordu, askerler sonbaharın karanlık, yağmurlu soğuğu çökmüş Borka Ormanı'nda daha fazla dolaşmak zorunda olmadıklarına seviniyorlardı. Mattis Şatosu'nda da haydutlar olduğunu biliyorlardı elbette ama bunu hiç düşünmemek daha iyiydi. Oraya yerleşmiş haydut şefini yakalamak, dağın tepesine yuva yapmış bir kartalı yakalamaktan

daha zordu. Ona hiç dokunmamayı yeğliyorlardı.

Mattis zamanının çoğunu Borka haydutlarının kuzey kalesinde ne yaptıklarını anlamaya ve onlara ulaşmanın en iyi yolunu bulmaya kafa yorarak geçiriyordu. Bu yüzden her gün keşif gezilerine çıkıyordu. Adamlarının bir kısmını alarak at sırtında ormanın kuzey cephesini dolaşmış ama tek bir Borka hayduduna rastlamamıştı. Sanki tek bir Borka Haydutu bile yokmuşçasına sessiz ve durgundu ortalık. En azından kendilerine sağlam bir ip merdiven yaptıklarını, böylece zorluk çekmeden kayanın tepesine inip çıkabildiklerini biliyordu. Bir keresinde Mattis aşağıdan baktığında bu merdiveni görmüştü. Bunu görür görmez de akli başından gitmiş, merdivene ulaşip yukarı tırmanmak için deliler gibi koşmuştu. Haydutları da savaşmak için yanıp tutuşarak onu izlemişlerdi. Ama oraya vardıklarında onları Borka Kalesi'nin mazgallarından atılan yağmur gibi oklar karşılamıştı. Lill-Klippen'in uyluğuna onu iki gün boyunca yatağa bağlayan bir ok saplanmıştı. İp merdivenin çok sıkı bir gözetim altında aşağı sallandırıldığı belliydi en azından.

Artık Mattis Şatosu'na ağır bir sonbahar karanlığı çökmüştü. Bu kadar uzun zamandır hiçbir şey yapmadan beklemek haydutlara iyi gelmiyordu. Huzursuzlardı, her zamankinden daha çok kavga eder olmuşlardı, öyle ki sonunda Lovis'in tepesi attı.

“Bütün bu gürültü patırtınızdan bıktım usandım. Bir arada durmayı başaramıyorsanız cehennemin dibine kadar yolunuz var!” diye bağırdı.

Bunun üzerine yatıştılar, Lovis de onlardan biraz işe yaramalarını, kümesi, koyun ve keçi ağıllarını temizlemelerini istedi. Bu hepsinin nefret ettiği bir işti ama Kelkafa Per’den ve Kurt Kapanı Geçidi’nde ve Cehennem Uçurumu’nda nöbet tutanlardan başka hepsi de çalışmak zorundaydı.

Mattis de haydutlarını boş bırakmamak için elinden geleni yapıyordu. Onları geyik avına götürdü. Okları, yaylarıyla sonbahar ormanına daldılar, devirdikleri dört kocaman erkek geyiği sürükleyerek eve döndüklerinde Kelkafa Per’in keyfi yerine geldi.

“Yalnızca tavuk çorbası, lahana çorbası ve lapa yemekten bıkmıştım artık,” dedi. “İşte şimdi çiğneyebileceğimiz şeyler oldu. En yumuşak lokmaların da dışsizlere verileceğini herkes biliyordur herhalde.”

Lovis geyik eti kızarttı, geyik eti tütüledi, geyik eti ni tuza yatırdı, tavuğun ve koyun filetosunun yanına bunları da ekleyince kışı çıkaracak kadar yemekleri oldu.

Ronja her zamanki gibi ormana gidiyordu. Artık orman sessizleşmişti, ama sonbahar ormanında olmayı da seviyordu Ronja. Çıplak Ayaklarının altındaki yosunlar nemli, yeşil ve yumuşaktı, havada nefis bir son-

bahar kokusu vardı, ağaçların dalları ıslak ıslak parlıyorlardı. Sık sık yağmur yağıyordu. Yağmuru geçirmeyecek kadar sık dalların altında büzülüp oturarak damlaların sesini dinlemeyi seviyordu. Arada sırada sağanak bastırıyor, bütün orman yağmurun uğultusuyla doluyordu, Ronja bunu da seviyordu. Ortalıkta pek hayvan görünmüyordu. Tilkileri kovuklarına gizlenmişlerdi. Ama zaman zaman sislerin arasında koşan geyikleri seçiyor, dalların arasından baktığında otlayan yaban atlarını görüyordu. O da kendine bir yaban atı yakalamak isterdi, birçok kez de denemişti ama hiç başaramamıştı. Öylesine ürkektirler ki onları evcilleştirmek çok zor olmalıydı. Ama ne olursa olsun bir at edinmesinin zamanı çoktan gelmişti. Bunu Mattis'e de söylemişti.

“Tamam, ama yeterince güçlendiğinde kendin yakalarsın,” diye yanıtlamıştı Mattis.

Bir gün bunu yapacağım, diye düşündü Ronja. Küçük, güzel bir kısrak yakalayacağım, Mattis Şatosu'na götüreceğim ve Mattis'in kendi atlarına yaptığı gibi evcilleştireceğim onu.

Sonbaharda orman tuhaf bir ıssızlığa gömülmüştü. Eskiden oralarda dolaşan bütün yaratıklar ortadan kayboluvermişti. Hepsi de kendi inlerine girip gizlenmiş olmalıydılar. Arada bir dağın tepesinden aşağı süzülen kanatlı cadıların sesi duyuluyordu ama sanki

onlarda sakinleşmişler ve dağın tepelerindeki mağaralarına çekilmişlerdi. Gri cüceler de ortaya çıkmıyorlardı. Yalnızca bir kere Ronja iki tanesinin bir taşın arkasından baktıklarını görmüştü. Ama artık o gri cücelerden korkmuyordu.

“Çabuk toz olun,” diye bağırmasıyla kısık sesli küçük yaratıklar ortadan kayboluvermişlerdi.

Artık Birk’de onun ormanından ayağını kesmişti. Buna seviniyordu elbette. Gerçekten seviniyor muydu? Kimi zamanlar kendisi bile bu konuda ne düşüneceğini bilmiyordu.

Sonra kış geldi. Kar yağdı, soğuklar bastırdı ve kırırağı Ronja’nın ormanını buzdan bir ormana dönüştürdü. Bu bir insanın görebileceği en güzel şeydi. Ronja karların arasında kayak yapıyor, akşamları saçlarında buzlarla, deri eldivenlerine ve deri çizmelerine rağmen buz tutmuş parmaklarıyla eve dönüyordu. Ama ne soğuk ne de kar onu ormanından uzak tutamazdı. Ertesi gün yeniden ormana dönüyordu. Mattis, Ronja’nın kayaklarıyla Kurt Kapanı Geçidi’ne doğru uçar gibi uzaklaştığını gördüğünde zaman zaman endişeleniyor, Lovis’e hep aynı şeyi söylüyordu.

“Umarım bir şey olmaz! Umarım başına kötü bir şey gelmez! Çünkü o zaman yaşayamam ben!”

“Ne söylenip duruyorsun öyle,” diyordu Lovis. “Bu çocuk senin haydutlarının hepsinden daha iyi bakabi-

lir başının çaresine, bunu sana kaç kere daha söylemem gerekiyor!”

Ronja başının çaresine bakabiliyordu elbette. Ama bir gün öyle bir şey oldu ki Mattis’in bunu hiç bilmesi daha iyi olurdu.

Gece yağan karlar Ronja’nın bütün kayak izlerini örtmüştü. Şimdi yeni izler yapması gerekiyordu ve bu zorlu bir işti. Gece ayazı karların üzerinde ince bir tabaka oluşturmuştu, ama bu yeterince sert değildi. Sürekli olarak kırılıyordu, sonunda Ronja daha fazla uğraşamayacak kadar yoruldu. Artık eve dönmek istiyordu.

Bir tepenin üzerine çıkmıştı, öteki tarafından aşağı inecekti. Burası dimdik aşağı uzanıyordu ama Ronja, hızını kesmek için kayak sopaları olduğundan hiç korkmadan kendini aşağı bıraktı. Hızla aşağı inerken çevresinde karlar uçuşuyordu. Bir çukurun üzerinden uçarak geçti. Ama çukurun üzerinden uçarken kayağının birini düşürdü ve yere indiğinde bir ayağı karın altındaki derin bir oyuğa saplandı. Çukurun üzerindeki ayağından fırlayan kayağının uçurumdan aşağı yuvarlandığını gördü. Bir ayağı dizine kadar oyuğa gömülmüştü. Önce bir kahkaha attı ama sonra ne kadar kötü bir durumda olduğunu anlayınca gülmeyi bıraktı. Ne kadar çabalarsa çabalasın gömüldüğü yerden kendini kurtaramıyordu. Ayağının saplandığı oyuktan yükselen birtakım mırıltılar duydu, ama önce

bunun ne olduğunu anlayamadı. Hemen ardından biraz ileride, karların arasında bir grup yer cücesinin belendiğini gördü. Kocaman popoları, küçük, buruşuk yüzleri ve fırça gibi saçlarıyla onları tanımak çok kolaydı. Genelde yer cüceleri iyi kalpli ve barışçıydılar kimseye bir zarar vermezlerdi. Ama şimdi karşısında durmuş, bön bön Ronja'ya bakan cücelerin canlarının sıkın olduğu belliydi. Homurdanıyor, içlerini çekiyorlardı. İçlerinden biri üzgün bir ifadeyle

“Ama neyden bu böyle yapıyoy ki?” dedi.

Ötekiler de hemen ona katıldılar.

“Neyden bu böyle yapıyoy? Çatımızı deviydi. Neyden, ama neyden?”

Ronja ayağının onların yeraltındaki oyuklarına girdiğini anlamıştı. Yer cüceleri içinde yaşayabilecekleri uygun bir ağaç bulamadıkları zaman böyle oyuklara gizlenirlerdi.

“İsteyerek olmadı,” dedi Ronja. “Yardım edin de çıkayım buradan!”

Ama yer cüceleri gözlerini ona dikmiş bakıyor, biraz önceki gibi canları sikkın bir şekilde iç çekip söylüyorlardı:

“Çatımızın üstüye basmış, neyden böyle yapıyoy ki bu kız?”

Ronja sabırsızlandı.

“Haydi ama, bana yardım edin de şuradan kurtulayım!” Ama dediklerini duymamış ya da anlamamış gibiydiler. Yalnızca bön bön baktılar ve sonra aceleyle yeraltındaki oyuklarına dalıp ortadan kayboldular. Ronja aşağıdan canları sikkın bir şekilde mırıldandıklarını duyabiliyordu. Ama sonra birden bir şeylere çok sevinmiş gibi çığlıklar atmaya başladılar.

“Oldu işte,” diye bağıyorlardı. “Beşiğe bakın ne güyel oldu!”

Ronja ayağına bir şeyin asıldığını hissetti, ağır bir şeyin.

“Miyik bebek, bak ne güzel saylanıyoy” diye bağıyordu yer cüceleri. “Çok güyel sayıncak oldu! Bu yamaz ayak sayıncak oldu!”

Ama Ronja soğuk karlarda yatıp kalmaya, ayağının birkaç aptal yer cücesinin beşiğini asacağı askı olmasına niyetli değildi. Yeniden denedi, kurtulmak için var gücüyle çırpındı, debelendi. Bunun üzerine yer cüce-

leri neşeli çığlıklar atmaya başladı.

“Bakın, bakın miyik bebek, Şimdi daha iyi saylanıyoy!”

İnsanın Mattis Ormanı'nda korkmasına gerek yoktu Ronja küçüklüğünden beri bunu duymuş, kendini korkmamaya alıştırmaya çalışmıştı. Ama bazen bunun bir faydası olmuyordu. Özellikle Şimdi faydasızdı. Ya buradan kurtulamazsa, ya bu gece burada kalıp donarsa! Ormanın üzerine çökmüş karanlık kar bulutlarına baktı, kar yağacaktı daha, çok fazla kar yağacaktı! Belki karların altında gömülü kalırdı. Donarak ölürdü, ilkbahar gelene kadar bir ayağında küçük bir yer cücesinin beşiği sallanarak burada yatardı! Mattis kış ormanında donarak ölmüş olan zavallı küçük kızını ancak ilkbaharda karların erimesiyle bulabilecekti.

“Hayır, hayır,” diye çığlık attı. “İmdat! Gelin, bana yardım edin!”

Ama boş ormanda onu kim duyabilirdi? Hiç kimse- nin onu duymayacağını biliyordu. Yine de gücü tükenene kadar bağırmayı sürdürdü. Ve ancak o zaman Yer Cüceleri'nin Şikayet eden seslerini duydu:

“Aytık ninni söylemiyoy! Neyden ama neyden?”

Ardından Ronja daha fazla bir Şey duymadı. Çünkü kanatlı cadıyı görmüştü. Simsiyah, görkemli bir yaban kuşu gibi karanlık bulutların altında uzanan ormanın üzerinden süzülerek yaklaşıyordu. Dosdoğru Ron-

ja'nın üzerine uçtu. Ronja gözlerini yumdu. Artık kurtuluş şansının kalmadığını anlıyordu.

Kanatlı cadı kahkahalar ve çığlıklar atarak yanına kondu.

“Küçük, güzel insancık,” diye neşeyle bir çığlık atıp Ronja'nın saçını çekti. “Burada yatmış da dinlenirmiş, ha, ha, ha, hay!”

Sonra yeniden bir kahkaha attı, Ronja daha önce böylesi iğrenç bir kahkaha duymamıştı.

“Çalışacaksın sen! Dağda bizim için çalışacaksın! Kanın akana kadar! Yoksa pençelerimizle karnını deşeriz!”

Keskin pençeleriyle Ronja'yı çekiştirmeye başladı. Ronja karların üzerine kapanıp direnince, iyice öfkeye kapıldı.

“Pençelerim ve gagamla seni parçalamamı mı istiyorsun yoksa?”

Ronja'nın üzerine eğildi, iki siyah taş benzeyen gözleri kötülükle parlıyordu.

Ronja'yı söküp almak için bir kez daha hamle etti, ama ne kadar uğraşırsa uğraşsın başaramadı, sonunda yoruldu.

“Öyleyse gidip kız kardeşlerimi getireyim bari,” diye bir çığlık attı. “Yarın gelip alırız seni. Ondan sonra da bir daha asla yatıp dinlenemeyeceksin, asla, asla!”

Ağaçların üzerinden uçup kayaların arasında göz-

den kayboldu.

Yarın kanatlı cadılar geldiğinde benim yerimde yalnızca bir buz parçası bulacaklar, diye düşündü Ronja.

Aşağıdaki yer cücelerinden hiç ses çıkmıyordu. Bütün orman susmuş, gecenin gelmesini bekliyordu. Ronja da başka bir şey beklemiyordu artık. Sessizce yatıyordu, çırpınmayı bırakmıştı. Gelsin bakalım artık, diye düşündü, yaşamımı bitirecek olan o son karanlık, o yalnız gece gelsin.

Kar yağmaya başlamıştı. Yüzüne kocaman kar taneleri düşüyordu. Yüzüne düştükçe eriyip gözyaşlarıyla karıştıyordu kar taneleri. Çünkü artık Ronja ağlıyordu. Mattis'i ve Lovis'i düşünüyordu. Bir daha asla onlara kavuşamayacaktı, Mattis Şatosu bir daha hiç mutluluk yüzü görmeyecekti. Zavallı Mattis, acıdan çıldıracaktı! Artık üzüldüğünde onu avutan Ronja'sı olmayacaktı. Hayır, ne kimse onu avutabilirdi, ne o kimseyi avutabilirdi artık, asla!

O sırada birinin adını seslendiğini duydu. Bunu çok açık ve belirgin olarak duymuştu ama bir rüya olmalıydı. Ronja bunun için de ağlamaya başladı. Rüyaları dışında artık hiç kimse ona adıyla seslenmeyecekti. Ve çok geçmeden rüya bile göremeyecekti.

Ama sonra aynı sesi yeniden duydu!

"Ronja, artık eve gitmiyor musun?"

İstemeye istemeye gözlerini açtı Ronja. Karşısında

Birk duruyordu, evet, ayaklarında kayaklarıyla Birk vardı karşısında.

“Kayağını şu aşığıda buldum. Şanslıymışsın, yoksa burada yatıp kalacaktın.”

Ronja'nın kayağını yanına koydu.

“Sanırım yardıma ihtiyacın var.”

Bunun üzerine Ronja bir ağlama tutturdu, hem de öyle deli gibi bağıra çağıra ağlıyordu ki kendinden utanıyordu. Ağlamaktan konuşamıyordu bir türlü. Birk onu kaldırmak için üzerine eğildiğinde kollarını ona doladı, ne diyeceğini şaşırılmış bir şekilde mırıldandı.

“Beni bırakma! “Bir daha beni asla bırakma!”

Birk buna güldü.

“Hayır, hep bir halat boyu uzağında olacağım!”
Şimdi beni bırak, artık ağlamayı da kes de seni oradan nasıl çıkarabileceğimi bulmaya çalışayım!”

Birk kayaklarını çıkardı, oyuğun yanına yüzükoyun uzandı, elini uzanabildiği kadar oyuktan içeri soktu. Epey bir uğraştıktan sonra inanılmaz bir mucize oldu. Ronja ayağını çekip çıkarabilmişti, özgürdü!

Ama aşığıdaki yer cüceleri kızgındı, bebekleri de ağlıyordu.

“Miyik yavyuyu uyandıydı, göyüne topyak kaçıydı, neyden ama neyden bu kız böyle yapıyoy?”

Ronja ağlıyordu, bir türlü kesilmiyordu ağlaması. Birk ona kayağını uzattı.

“Kes artık Şu zırlamayı,” dedi. “Yoksa eve gidecek gücün kalmayacak!”

Ronja derin bir soluk aldı. Evet, Şu ağlamayı kesme zamanı gelmişti. Kayaklarının üzerinde durup bacaklarının onu taşıyıp taşımadıklarını yokladı.

“Bir deneyeyim bakalım,” dedi. “Sen de geliyorsun değil mi?”

“Ben de geliyorum,” dedi Birk.

Ronja bir hamleyle tepeden aşağı bıraktı kendini. Birk de peŐindeydi. Karları savurarak, zahmetle ilerleyen Ronja'nın peşinden ayrılmadı Birk. Ronja sık sık arkasına dönüp Birk'in peşinde olup olmadığını kontrol ediyordu. Bir anda Birk'in kaybolup onu yalnız bırakacağından öyle korkuyordu ki. Ama Birk, Kurt Kapını Geçidi'ne gelene kadar, Ronja'yı bir halat boyu uzaktan izledi. Burada ayrılmaları gerekiyordu. Bura-

dan sonra Birk gizli yollardan Borka Kalesi'ne gidecekti.

Yağan karların altında bir süre sessizce durdular. Vedalaşmaları gerekiyordu. Bu Ronja'ya çok zor geliyordu, Birk'i yanında tutmayı var gücüyle istiyordu.

"Baksana Birk," dedi. "Senin benim erkek kardeşim olmanı isterdim."

Birk güldü.

"Öyle istiyorsan öyle olurum haydut kızı," dedi

"İstiyorum," dedi Ronja. "Ama yalnızca bana Ronja dersin isterim!"

"Ronja, kardeşim benim," dedi Birk. Sonra da kar yağışlarının arasında gözden kayboldu.

Ronja ısınmak için ateşin başına oturduğu zaman Mattis "Bugün ormanda çok kaldın," dedi. "İyi vakit geçirdin mi?"

"Evet, çok güzeldi," diyen Ronja buz gibi ellerini ateşe uzattı.

6

O gece Mattis Şatosu'na ve çevresindeki ormanlara öyle bir kar yağdı ki Kelkafa Per bile bundan daha şiddetli bir kar hatırlamıyordu. Şatonun büyük kapısını biraz olsun aralayabilmek için kar yığınlarını temizlemeye dört adam gitti. Kelkafa Per de burnunu kapıdan dışarı uzatıp her şeyin karlar altına gömüldüğü ıssız, beyaz manzarayı seyretti. Kurt Kapanı Geçidi karlar altında kalmıştı. Kar başladığı gibi yağmayı sürdürse ilkbahar gelinceye kadar buradan hiç kimse geçemez, diye düşündü Kelkafa Per.

“Baksana Fjosok,” dedi, “hayatta en sevdiğin şey kar küremekse seni çok eğlenceli günler beklediğine eminim.”

Kelkafa Per'in kehanetleri çoğunlukla doğru çıkarıldı, bu kez de öyle olmuştu. Uzun bir zaman kar gece gündüz yağdı. Haydutlar küfürler yağdırarak durma-

dan kar kürüyorlardı ama bunun bir de iyi yanı vardı; hiç kimsenin Cehennem Uçurumu'nda ya da Kurt Kapını Geçidi'nde nöbet tutmasına gerek kalmamıştı.

“Tamam, Borka bir domuzdan bile daha aptaldır,” diyordu Mattis, “ama herhalde o bile göğsüne kadar çıkan karda dövüşmeyi isteyecek kadar aptal olmaz.”

Mattis de o kadar aptal değildi; ayrıca şu sıralar onun asıl derdi Borka değildi. Düşüneceği daha büyük sorunları vardı. Ronja yaşamında ilk kez hasta olmuştu. Kış ormanında geçirdiği ve belki de yaşamının son günü olabilecek günün ertesi sabahı uyandığında ateşi vardı ve büyük bir şaşkınlıkla yatağından kalkmak istemediğini, eski yaşam isteğinin kalmadığını fark etti.

“Neyin var senin?” diye bağırarak Mattis, Ronja'nın yatağının önünde dizlerinin üzerine yığıldı. “Ne diyorsun sen? Hasta falan değilsin, öyle değil mi?”

Ronja'nın elini tutunca ne kadar sıcak olduğunu fark etti. Evet, küçük kızının her tarafı alev alev yanıyordu. Mattis çok korkmuştu. Şimdiye kadar Ronja'yı hiç böyle görmemişti. Ronja bugüne kadar yaşamının her gününde capcanlı ve sağlıklı olmuştu. Ama şimdi karşısında uzanmış yatıyordu. Öylesine çok sevdiği kızının hasta olduğunu anlamıştı! Bunun sonunun ne olacağını biliyordu! Ronja'sını yitirecekti, küçük kıızı

ölecekti, bu düşünce yüreğini sızlatıyordu. Deliler gibi üzülen Mattis ne yapacağını bilemez duruma gelmişti. Her zaman yaptığı gibi kafasını duvarlara vurmak, bağırıp çağırmak istiyordu. Ama zavallı kızını ürkütmemesi gerekiyordu, en azından bu kadarını düşünebiliyordu. Bu yüzden yalnızca elini Ronja'nın alev alev yanan alınına koyup mırıldanabildi:

“Kendini sıcak tutman iyi oluyor Ronja'm benim. İnsan hasta olduğu zaman böyle yapmalı.”

Ama Ronja babasını tanıyordu ve içini yakıp kavuran ateşe rağmen onu avutmaya çalıştı.

“Aptallığı bırak Mattis! Bu bir şey değil. Çok daha kötü olabilirdi.”

Kıştan ilkbahara kadar ormandaki karlara gömülü kalabilirdim, diye düşündü Ronja. Zavallı Mattis'in böyle bir şey karşısında nasıl yıkılacağını düşününce yeniden gözlerine yaşlar doldu. Mattis de gördü bu gözyaşlarını ve kızının orada yatmış, bu kadar küçük yaşta öleceği için üzüldüğünü sandı.

“Minik kızım, iyileşeceksin elbette, ağlama,” derken kendisi de hızlı hızlı burnunu çekiyordu. “İyi ama annen nerede?” diye bağırıp ağlayarak kapıdan dışarı fırladı.

Ronja'nın yaşamı pamuk ipliğine bağlıyken Lovis niye ateş düşürücü otlarından hazırlamıyordu, bunu bilmek istiyordu Mattis.

Koyun ağılına baktı, ama Lovis orada değildi. Koyunlar açlıktan acı acı meliyorlardı. Ama gelenin beledikleri olmadığını fark etmeleri uzun sürmemişti. Çünkü içeri gelen adam kıllı kafasını ağılın kenarına dayamış öyle bir ağlıyordu ki hepsinin de yürekleri parçalanmıştı.

Sonunda Lovis tavuklarını ve keçilerini beslemeyi bitirip kapıda belirinceye kadar Mattis böyle gürlmeyi sürdürdü.

“Niçin hasta çocuğunun başında değilsin sen kadın?”

“Çocuğum hasta mı?” dedi Lovis sakın bir sesle. “Bundan haberim yoktu. Ama koyunların karınlarını doyurur doyurmaz...”

“Bunu ben de yapabilirim! Sen Ronja’nın yanına git,” diye bağırarak Mattis ardından burnunu çekerek mırıldandı:

“Yani eğer hâlâ yaşıyorsa!”

Yazın topladıkları kavak yapraklarından bir kucak yüklenip koyunların yemliklerine boşalttı. Lovis gittikten sonra derdini koyunlara dökmeye başladı.

“Siz çocuk sahibi olmanın nasıl bir şey olduğunu bilemezsiniz! İnsanın sevgili minik kuzusunu kaybetmesinin ne demek olduğunu bilemezsiniz siz!”

Sonra birden sustu, çünkü koyunların hepsinin baharda yavruladıkları gelmişti aklına. Peki ne olmuştu

sonra... neredeyse hepsi kuzu kızartması olmuştu!

Lovis ateş düşürücü otları kaynatıp yaptığı şurubu kızına içirdi, üç gün sonra Ronja yine turp gibi sağlamdı. Mattis şaşkın ve neşeliydi. Ronja eskisi gibiydi, yalnızca biraz daha düşünceli görünüyordu. Yatakta geçirdiği üç gün boyunca bazı şeyleri düşünmeye fırsatı olmuştu. Şimdi nasıl olacaktı? Birk ve o? Bir erkek kardeşi vardı ama onu yeniden nasıl görebilecekti? Bunu gizlice yapması gerekiyordu. Borka haydutlarından biriyle arkadaş olduğunu Mattis'e anlatması söz konusu bile olamazdı. Bu onun kafasına bir balyoz indirmekten farksızdı, hattâ daha bile kötüydü ve Mattis böyle bir şeyi duyarsa daha fazla yıkılır ve öfkesinden çıldırırdı. Ronja içini çekti, niçin babası her şey için bu kadar gürültü koparmak zorundaydı? İster mutlu, ister kızgın ister üzgün olsun hep öylesine vahşi ve yaygaracı oluyordu ki bütün bir haydut çetesine yetecek kadar gürültü koparıyordu.

Ronja babasına yalan söylemezdi. Yalnızca onu üzeceğini ya da kızdıracığını düşündüğü şeylerden söz etmezdi. Ya da hem kızdırıp hem üzecek şeylerden ki eğer Birk'i anlatacak olsaydı Mattis hem kızacak hem üzülecekti. Ama elinden bir şey gelmezdi, şimdi birlikte olmayı istediği bir erkek kardeşi vardı, gerekirse onunla gizlice buluşacaktı.

İyi de ortalık böylesine karla kaplıyken gizlice nere-

ye kaçacaktı? Kurt Kapanı Geçidi kapandığı için ormana gidemezdi, hem zaten kış ormanı onu birazcık korkutmuştu. Oraya bir müddet gitmese iyi olacaktı.

Rüzgar Mattis Şatosu'nun etrafında karları savurarak uğuldamaya devam ediyordu. Her gün daha da kötüye gidiyordu, sonunda Ronja durumunun ne kadar kötü olduğunu anlamıştı, ilkbahara kadar Birk'i bir daha göremeyecekti. Sanki aralarında binlerce kilometre mesafe varmışçasına uzağındaydı Birk.

Bütün bunların nedeni şu karlardı. Ronja her geçen gün karlara biraz daha kızıyordu, haydutlar da en az onun kadar öfkeliydiler. Her sabah kar küreme sırasının kimde olduğu konusunda kavga ediyorlardı. Birilerinin su getirdikleri kaynağa giden yolu açması gerekti. Kaynak Kurt Kapanı Geçidi'ne giden yolun ortasındaydı, kulakları uğuldatan fırtınanın içinde karları küreyerek oraya kadar gitmek sonra da hem insanlara hem hayvanlara yetecek kadar su doldurup ağır kovalarla geri dönmek çok yorucu bir işti.

"Öküz kadar tembelsiniz," diyordu Lovis. "Dövüşüp haydutluk yapmanın dışında tek bir iş gelmiyor elinizden."

Ve tembel haydutlar ilkbaharı, haydut yaşamının geri dönmesini özlüyorlardı. Uzun bekleyiş dönemini her gün daha çok kar küreyerek, su taşıyarak, silahlarını elden geçirerek, atlarını tımar ederek, zar atarak

ve her zaman yaptıkları gibi ateşin önünde haydut dansları yapıp haydut şarkıları söyleyerek geçiriyorlardı.

Ronja da onlarla zar atıyor, dans ediyor, şarkı söylüyor ve tıpkı haydutlar gibi o da ormanına ilkbaharın gelmesini özlemle bekliyordu. O zaman sonunda Birk'i yeniden görecek, onunla konuşacak, gerçekten de o gün karların arasında söz verdiği gibi onun erkek kardeşi olmak isteyip istemediğini öğrenecekti.

Ama beklemek çok zordu, ayrıca Ronja içerde kapalı kalmaktan nefret ediyordu. Gittikçe daha çok huzursuzlanıyor, zaman geçmek bilmiyordu. Bu yüzden bir gün çoktandır gitmediği yeraltı mahzenlerine indi.

Eskiden tutsakların kapatıldığı hücreleri sevmiyordu. Aşağıda, dağın içine oyulmuş bir sıra böyle hücre vardı. Kelkafa Per'e kalırsa Mattis Şatosu bir haydut şatosu olmadan çok çok önceleri, şatonun küçük kralların elinde olduğu o eski günlerden bu yana bu hücrelere hiç kimse hapsedilmemişti. Ama yine de Ronja şatonun dibindeki bu küf kokulu mahzene indiğinde, sanki çok eskilerde burada ölen tutsakların çığıllıkları ve inlemeleri dağa oyulmuş duvarların içine işlemiş gibi geldi ona ve kendini kötü hissetti. Boynuzdan yapılmış meşalesini uzatıp zavallı tutsakların gün ışığını bir daha göreceklerine dair herhangi bir umut taşımadan oturdukları karanlık köşeleri aydınlattı. Bir süre sessizce durup Mattis Şatosu'nun içine işleyen bu kederi hissetti. Sonra içi ürpererek üzerindeki kurt postuna sıkıca sarındı ve etrafı tutsakların kapatıldığı hücrelerle dolu yeraltı koridoru boyunca yürümeye devam etti. Buralarda Kelkafa Per'le birlikte dolaşmıştı. Per onu, doğduğu gece yıldırımın ne yaptığını göstermek için buraya getirmişti. Yıldırım yalnızca Cehennem Uçurumu'nu açmakla kalmamış, dağın içinde de yoluna devam etmişti, bu yüzden yeraltı geçidinin ortası da çökmüş taşlarla kapanmıştı.

“Buraya kadar, buradan daha öteye gitmemelisin,” dedi Ronja kendi kendine. Tıpkı Kelkafa Per'in ona söylediği gibi.

Ama sonra düşünmeye başladı. Çöken yerin öteki tarafında geçit devam ediyordu, bunu biliyordu, Kel-kafa Per de öyle demişti. Ronja hep oradan öteye geçemediği için kızardı, şimdi her zamankinden daha çok kızıyordu. Çünkü kimbilir, belki de bütün bu kaya yığınlarının ötesinde bir yerde tam şu anda Birk olabiliirdi?

Düşünceli bir yüzle durup yıkılmış taşlara baktı bir süre. Sonunda kararını verdi.

Bundan sonra bir süre Ronja taş salonda pek görülmez oldu. Her sabah ortadan kayboluyordu, kimse nereye gittiğini bilmiyordu. Ne Lovis ne de Mattis onun nerede olduğunu merak etmiyorlardı. Bütün ötekiler gibi o da kar kürüyordur diye düşünüyorlardı, hem zaten Ronja'nın canı istediği gibi gidip gelmesine alışkındı.

Ama Ronja kar küremiyordu. Kolları, bacakları ağrıyana kadar yeraltı geçidini tıkayan taşları kaldırmakla uğraşıyordu. Akşamları yorgunluktan tükenmiş bir şekilde yatağına yattığında kesinlikle emin olduğu tek bir şey oluyordu: Yaşamında bundan böyle ister küçük olsun, ister büyük olsun tek bir taş bile taşımayacaktı. Ama daha sabah olur olmaz dosdoğru yeraltına iniyordu yeniden. Ve hemen işe girişiyordu. Bütün o taş yığınlarından öyle nefret ediyordu ki bu nefretinin taşları eritmesi gerekirdi. Ama öyle olmuyordu, her

gün onları oldukları yerde buluyor, yukardan getirdiği deri bir selenin içine doldurup sürükleyerek en yakındaki tutsak hücresine taşıyordu.

Ama bir gün geldi, hücre dolup taşıdı, ama taş yığını da birinin üzerine tırmanıp öteki tarafa geçebileceği kadar alçalmıştı artık. Yani cesaret edebilirse! Ronja'nın şimdi enine boyuna düşünmesi gerekti. Borka kalesine dalacak mıydı? Orada başına neler gelecekti? Bunu bilmiyordu, ama tehlikeli bir işe kalkıştığının farkındaydı. Yine de Birk'e ulaşabilmek için göze almayacağı tehlike yoktu. Onu çok özliyordu. Bunun nasıl böyle olduğunu hiç anlamıyordu! Ondan nefret etmişti, bütün Borka haydutlarının cehennem dibini boylamasını istemişti. Oysa şimdi burada dururken tek istediği şey taş yığınlarını aşırıp Birk'i görmektir, tabii bulabilirse!

O sırada bir ses duydu. Öteki taraftan gelen biri vardı, Ronja ayak seslerini duymuştu. Borka haydutlarından biri olmalıydı. Soluğunu tuttu, kımıldamaya bile cesaret edemeden taş gibi durdu, dinledi. Taş yığınının diğer tarafındaki kişi onun farkına varmadan buradan uzaklaşmaktan başka bir şey istemiyordu.

Sonra ıslık çalmaya başladı Borka haydutu! Küçük, yalın bir melodi. Ronja bunu daha önce de duymuştu, evet, gerçekten daha önce de duymuştu! Birk onu yeraltı cücelerinden kurtarmaya uğraşırken ıslıkla bu

melodiyi çalıyordu. Acaba bu kadar yakınındaki Birk miydi yoksa bütün Borka haydutları aynı melodiyi mi çalıyorlardı ıslıkla?

Öğrenmek için yanıp tutuşuyordu ama soramazdı, bu tehlikeli olabilirdi. Yine de ıslık çalanın kim olduğunu öğrenmek için bir şey yapması gerekiyordu, o da ıslık çalmaya başladı. Çok alçak sesle aynı melodiyi çalıyordu. Birden karşı taraftakinin sesi kesildi. Uzun bir süre ürpertici sessizlik oldu, Ronja, tanımadığı bir Borka haydutu taş yığınının üzerinden tırmanıp onu kısıkvrak yakalayamasın diye kaçmaya hazırlanıyordu.

Ama ardından Birk'in sesini duydu. Duyduğuna inanmıyormuş gibi zayıf, çekingen bir sesteki bu.

"Ronja?"

"Birk," diye öyle çılgınca bir sevinç çığılığı attı ki neredeyse soluğu tükenecekti. "Birk, oh, Birk!"

Ardından sustu. Bir süre sonra:

"Sen gerçekten benim kardeşim olmak istiyorsun değil mi?" dedi.

Ronja, Birk'in kaya yığınının arkasından güldüğünü duydu.

"Kardeşim benim," dedi Birk. "Sesini duymak hoşuma gidiyor ama seni görmek de istiyorum. Yine öyle gözükara mısın?"

"Gel de kendin gör," dedi Ronja.

Daha fazlasını söyleyemedi. Duyduğu bir sesle nefesi kesilmiş ve susmuştu. Uzaktaki ağır mahzen kapısı açılmış ve ardından gürültüyle kapanmıştı. Şimdi merdivenlerden inen birinin ayak sesleri duyuluyordu. Evet, biri geliyordu. Eğer hemen bu durumdan kurtulmanın bir yolunu bulamazsa, yanmış demektir! Birk de öyle. Adımların giderek yaklaştığını duyuyordu. Birisi uzun koridor boyunca ağır aksak adımlarla ona doğru geliyordu. Bu ayak seslerini duyar duymaz başına neler gelebileceğini anlamıştı, ama yine de korkudan taş kesilmiş gibi duruyordu. Neyse ki çok geç olmadan kendini toparladı, Birk'e aceleyle fısıldadı:

“Yarın!”

Sonra da geleni karşılamak için hızla koştu. Gelen her kim olursa olsun taş yığınlarından Borka kalesine bir geçit açtığını görmemeliydi.

Gelen Kelkafa Per'di, Ronja'yı görür görmez yüzü aydınlandı.

“Nasıl da aradım seni,” dedi. “Bütün kanatlı vahşi cadılar adına, ne işin var senin burada?”

Ronja çabucak onu kolundan yakaladı, her şey için çok geç olmadan geri döndürdü.

“İnsan hiç durmadan kar küreyemez ya,” dedi. “Gel, buradan çıkmak istiyorum artık.”

Gerçekten de bir an önce oradan çıkmak istiyordu! Nasıl bir şey yaptığını daha yeni yeni anlıyordu. Bor-

ka Kalesi'ne giden bir yol açmıştı. Mattis bunu bir bilseydi! Her ne kadar Mattis, tavuk avcısı ihtiyar bir tilki kadar kurnaz değilse de, bu yoldan Borka haydutlarına baskın yapılacağını bilecek kadar akli vardı. Aslında bunun Mattis'in aklına çoktan gelmiş olması gerekirdi, diye düşündü Ronja. Mattis böyle bir şey düşünmemiş olduğu için seviniyordu. Ne kadar garip, Ronja artık Borka haydutlarının Mattis Şatosu'ndan dışarı atılmalarını istemiyordu. Birk uğruna burada kalmalıyorlardı. Birk dışarı atılmamalıydı, onun için Ronja kendi açtığı yoldan hiç kimsenin Borka Kalesi'ne geçmemesi için elinden gelen her şeyi yapacaktı. Bu yüzden Kelkafa Per'in orada ne yaptığı konusunda gereksiz yere kafa yormasını engellemesi gerekiyordu. Ronja'nın yanı başında yürüyen Kelkafa Per'in yüzünde kurnaz bir ifade vardı. Tamam, o her zaman öyle görünürdü. İnsan onun yüzüne baktığında bütün sırları bildiğini sanırdı. Ama Kelkafa Per ne kadar kurnaz ve uyanık olursa olsun, bu kez Ronja ondan da uyanıktı. Kelkafa Per, Ronja'nın sırrının ne olduğunu keşfedememişti. En azından şimdilik.

"Tabii canım, insan durmadan kar küreyemez tabii," diye onu onayladı Kelkafa Per. "Ama gece gündüz zar atabilir. Ne dersin Ronja?"

"Tabii, gece gündüz zar atabilir. Hele de böyle zamanlarda," diyen Ronja, Kelkafa Per'i dik mahzen

merdiveninden hevesle yukarı çıkardı.

Kurt Şarkısı'nı dinleyene kadar Kelkafa Per'le zar attılar. Ama Ronja aslında hiç durmadan Birk'i düşünüyordu.

Yarın! O gece uyumadan önce son düşündüğü şey bu oldu. Yarın!

7

Ve sonra sabah oldu, Şimdi Ronja Birk'e gidecekti. abucak gitmesi gerekiyordu. Diğerleri sabahları yapmaları gereken iŐlerle meŐgulken, taş salonda yalnız başına kaldığı o kısa andan faydalanmalıydı. Kelkafa Per her an gelebilirdi ve onun sorularından kurtulmak zordu.

Yemeğimi pekala yerin altında da yiyebilirim, diye dŐŐündü Ronja. Nasıl olsa orada boğazından bir Şey geçmeyecekti.

Aceleyle deri torbasına bir ekmek tıkıŐtırdı, matarasına keçi sÜtü doldurdu. Hiç kimseye gÖrÖnmeden mahzen merdivenlerinden inip gÖzden kayboldu. Çok geçmeden taş yığınının yanına ulaŐmıŐtı.

"Birk," diye seslenirken orada olmayacağından endişeleniyordu. Taş yığınının arkasından hiç yanıt gelmeyince o kadar üzÖldü ki neredeyse ağlayacaktı. Ya

gelmezse! Buraya geleceğini unutmuş, daha da kötüsü Ronja ile kardeş olduğuna pişman olmuş olabilirdi. Ne de olsa Ronja, Mattis haydutlarından biriydi, Borka'ların düşmanıydı. Belki de Birk iyice düşünmüş ve Ronja gibi bir Mattis haydudu ile işinin olmayacağına karar vermişti.

O sırada arkasında birisi saçını çekti. Ronja korku dolu bir çığlık attı. Kelkafa Per belli etmeden peşine takılmış olmalıydı ve şimdi her şeyi mahvedecekti!

Ama bu Kelkafa Per değildi. Birk'ti. Orada durmuş gülüyordu, dişleri karanlıkta parlıyordu. Boynuz fenerinin ışığında Ronja daha fazlasını pek göremiyordu.

"Çoktandır bekliyordum," dedi Birk.

Ronja içinin neşeye dolup taşıtığını hissetti, yalnızca onun için burada bekleyen bir erkek kardeşi vardı!

"Peki ya ben," dedi. "Ben yeraltı cücelerinden kurtulduğumdan beri bekliyordum."

Sonra bir süre ikisi de ne diyeceklerini bilemeden sessizce durup birlikte olmalarının tadını çıkardılar.

Birk mumunu havaya kaldırıp Ronja'nın yüzüne doğru tuttu.

"Gözlerin yine eskisi gibi kara," dedi. "Değişmemişsin, yalnız biraz daha solgunsun."

Ancak o zaman Ronja, Birk'in eski haline hiç benzemediğini fark etti. Zayıflamıştı, yüzü ufacık kalmış, gözleri kocaman ortaya çıkmıştı.

“Neler oldu sana böyle?” diye sordu.

“Hiçbir şey,” dedi Birk. “Yalnızca pek fazla bir şey yemiyorum şu sıralar. Yine de Borka Kalesi’ndeki herkesten daha çok yemek veriyorlar bana.”

Ronja’nın onun söylediklerini anlaması biraz zaman almıştı.

“Yani sizin yemeğiniz yok mu demek istiyorsun? Karnınızı doyuracak yemek bulamıyor musunuz?”

“En son karnımızı doyurduğumuzdan bu yana çok zaman geçti. Bütün yiyeceklerimiz bitmek üzere. İlkbahar bir an önce gelmezse hepimiz cehennem dibini boylayacağız. Sen de tam bunu istiyordun zaten, hatırlıyor musun?” diyen Birk yine güldü.

“O zaman öyleydi,” dedi Ronja. “O zamanlar benim bir erkek kardeşim yoktu. Ama şimdi var.”

Deri torbasını açıp ekmeği Birk’e verdi.

“Karnın açsa al bunu ye,” dedi.

Birk neredeyse küçük bir kuşun sesini andıran, tuhaf, minik bir çığlık attı. Sonra esmer undan yapılmış ekmeğin parçasını iki elinin arasına aldı ve yemeye başladı. Sanki Ronja orada yokmuş gibi yiyordu. Gözü yalnızca ekmeği görüyordu, son lokmasına kadar yiyip bitirdi. Bunun üzerine Ronja süt matarasını uzattı, Birk matarayı ağzına dayadı ve son damlasına kadar içti.

Ardından utangaç gözlerle Ronja’ya baktı.

“Aslında bunu senin yemen gerekirdi, öyle değil mi?”

“Benim evimde daha çok yemek var,” dedi Ronja.
“Açlıktan ölmem!”

Sonra gözünün önüne Lovis’in zengin ambarındaki dizi dizi güzelim ekmekler, keçi peynirleri, tereyağlar, yumurtalar, tuzlanmış et dolu fıçılar, tavandan sallanan kurutulmuş koyun butları, un, tahıl, bezelye dolu torbalar, bal dolu kavanozlar, ceviz sepetleri, Lovis’in arada sırada pişirdiği tavuk çorbalarına koymak için toplayıp kuruttuğu otlar ve yapraklarla dolu kaplar geldi. Ah o tavuk çorbası. Ronja bütün kış boyunca yedikleri o tütsülenmiş ya da tuzlanmış yemeklerden sonra tavuk çorbasının tadının ne kadar güzel olduğunu hatırlayınca acıktığını hissetti.

Ama Birk’in tarafında kıtlık vardı, Ronja niye böyle olduğunu anlamıyordu. Birk bunu ona açıkladı.

“Biz şu sıralar yoksul haydutlarız, anlıyorsun ya. Mattis Şatosu’na gelmeden önce, bizim de keçilerimiz, koyunlarımız vardı. Şimdi yalnızca atlarımız var, onları da kışı geçirmeleri için Borka Ormanı’ndan uzakta yaşayan bir çiftçinin yanına gönderdik. İyi ki de öyle yapmışız yoksa şimdiye kadar hepsini kesip yemiş olurduk. Biraz unumuz, şalgamımız, bezelyemiz, tuzlanmış balığımız var ama onlar da tükenmeye yüz tuttular. Üff, ne zorlu bir kış geçirdik!”

Ronja, Birk’in çektiği zorluklardan, şimdi aç ve sıska bir şekilde karşısında duruyor olmasından sanki

kendisi ve Mattis Şatosu suçluymuş gibi bir duyguya kapılmıştı. Ama her şeye karşın Birk hâlâ gülebiliyordu.

“Yoksul haydutlar, evet, tam öyle! Ne kadar sefil ve berbat kokuyorum baksana,” dedi hafifçe gülerek, “Neredeyse hiç suyumuz yok. Bu kadar karı aşarak ormana gitmek ve karların altına gömülmüş su kaynağından su taşımak bütünüyle imkansız olduğu için, karları eriterek su elde ediyoruz. Ayrıca şiddetli bir kar fırtınası altında su dolu bir kovayla ip merdivenden tırmanmayı hiç denedin mi? Eğer deneseydin o zaman benim nasıl olup da kirli bir haydut gibi koktuğumu anlayabilirdin!”

“Bizim haydutlarımız da öyle kokuyorlar,” diye onu avutmaya çalıştı Ronja. Ama kendisi çok güzel kokuyordu, çünkü Lovis her cumartesi akşamı onu ateşin karşısına yerleştirdiği teknenin içinde güzelce yıkıyor, pazar sabahları da hem onun hem Mattis’in saçlarını tarayıp bitlenmelerini engelliyordu. Her ne kadar Mattis saçlarını yolduğunu söyleyerek huysuzlanıp, saçlarını taratmak istemese de, Lovis, onu dinlemiyordu.

“On iki pis ve bitli haydut yeter,” diyordu Lovis. “Öleceğimi bilsem de, elim bir bit tarağını tutabildiği sürece saçını tarayacağım.”

Ronja üzerine ışık düşen Birk’e inceleyen gözlerle baktı. Belki saçları bit tarağıyla taranmamıştı ama yi-

ne de kafasında bakır bir miğfer gibi parlıyorlardı ve kafası incecik boynunun üzerinde öyle güzel duruyordu ki. Çok güzel bir erkek kardeş bu, diye düşündü Ronja.

“Senin yoksul, bitli ve pis olman umurumda bile değil,” dedi. “Ama aç kalmanı istemiyorum.”

Birk bir kahkaha attı.

“Bitli olduğumu da nereden çıkardın peki. Evet, bitliyim ya! Elbette ben de aç olmaktansa bitli olmayı yeğlerim, bu kadarından eminim.”

Şimdi ciddileşmişti.

“Açlık çok berbat bir şey! Ama yine de en azından Undis için bir lokma ekmek ayırabilirdim!”

“Sana daha ekmek getirebilirim,” dedi Ronja düşünceli bir sesle. Ama Birk kafasını salladı.

“Hayır, eve Undis için ekmek götürürsem nereden bulduğumu da söylemem gerekir. Borka senin bana ekmek verdiğini, üstelik de ikimizin kardeş olduğunu öğrenirse öfkesinden deliye döner.”

Ronja içini çaktı. Borka'nın Mattis haydutlarından en az Mattis'in Borka haydutlarından nefret ettiği kadar nefret ettiğini anlıyordu elbette ama... ah, bu Birk ve Ronja'nın durumunu ne de zorlaştırıyordu!

“Gizlice buluşmaktan başka çaremiz yok,” dedi üzgün bir sesle. Birk de onun gibi düşünüyordu.

“Öyle olacak! Ama gizli işler çevirmekten öyle nef-

ret ederim ki!”

“Ben de,” dedi Ronja. “Bayat tuzlu balık ve uzun kışlar kadar kötü bir şey bilmiyorum, ama gizlice kaçmak bunlardan da kötü, üstelik de çok aptalca.”

“Ama sen yine de bunu yapacaksın değil mi? Benim için? İlkbaharda her şey daha kolay olacak,” dedi Birk, “o zaman bu buz gibi mahzen deliğinde değil ormanda buluşabileceğiz.”

İkisi de o kadar üşüyorlardı ki dişleri birbirine vuruyordu, sonunda Ronja “Sanırım artık gitmem gerek,” dedi. “Yoksa donacağım.”

“Ama yarın yine geleceksin değil mi? Bitli kardeşini görmeye?”

“Bit tarağı ve bir iki şey daha getireceğim,” dedi Ronja.

Ve verdiği sözü de tuttu. Bütün kış boyunca sabahları erkenden mahzende Birk’le buluştu, Lovis’in kilerinden getirdiği yiyeceklerle onu ayakta tuttu.

Arada sırada Birk ondan böyle şeyler aldığı için utanıyordu.

“Sanki bunları sizden çalıyormuşum gibi geliyor bana,” diyordu.

Ama Ronja buna yalnızca kahkahayla gülüyordu.

“Ee, ne de olsa ben bir haydut kızı değil miyim? Öyleyse niye haydutluk yapmayayım?”

Ayrıca Lovis’in kilere doldurduğu şeylerden birço-

ğunun zaten ormandan geçen zengin yolcuların elinden alınmış olduğunu biliyordu.

“Bir haydut sormadan, izin istemeden alır, sonunda bu kadarını ben de öğrendim,” dedi Ronja. “Şimdi de bana öğretileni yapıyorum. Onun için sen yemene bak!”

Ayrıca her gün Birk'e gizlice Undis'in kilerine götürmesi için bir torba un ve bir torba bezelye veriyordu.

Biraz ileri gitmiyor muyum, diye düşünüyordu Ronja, Borka haydutlarını yaşatmaya çalışıyorum. Neyse ki Mattis'in hiçbir şeyden haberi yok!

Birk böylesine eli açık davrandığı için ona teşekkür ediyordu.

“Undis her gün çuvallarında biraz daha un ve bezelye bulduğu için çok şaşırıyor. Bunun cadıların yaptığı bir büyü olduğunu düşünmeye başladı,” diyen Birk hep yaptığı gibi bir kahkaha attı. Gözlerindeki açlık silinip eski haline benzemeye başladıkça Ronja seviniyordu.

“Kimbilir,” dedi Birk, “belki de annem her gün bulduğu un ve bezelyelerin cadıların işi olduğunu düşünürken pek de haksız sayılmaz. Ne de olsa sen de küçük, kanatlı bir cadıya benziyorsun, Ronja.”

“Ama iyi kalpli ve pençeleri olmayan bir cadıyım,” dedi Ronja.

“Evet, senin kadar iyi kalpli başka kimse yoktur!

Kardeşim benim, daha kaç kez yaşamımı kurtarmayı düşünüyorsun?”

“Senin benim yaşamımı kurtardığın kadar çok,” dedi Ronja. “Biz birbirimiz olmadan yapamayız artık. Bu kadarını çok iyi anlıyorum.”

“Evet, öyle,” dedi Birk. “Mattis ve Borka ne düşünürlerse düşünsünler.”

Ama Mattis ve Borka bu konuda hiçbir şey düşünmüyorlardı, çünkü mahzende kardeşlerin buluşmalarıyla ilgili hiçbir şey bilmiyorlardı.

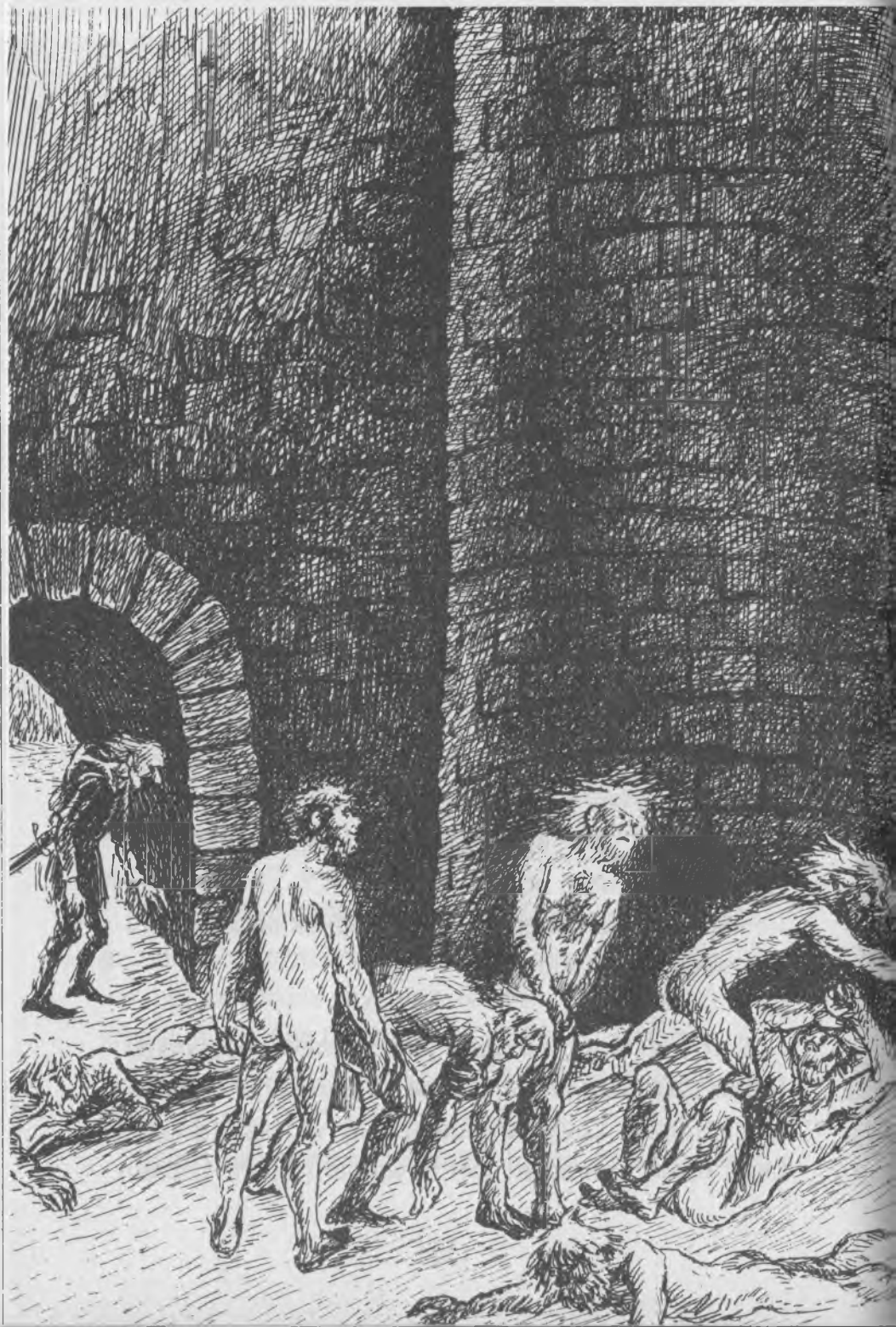
“Doydun mu artık?” diye sordu Ronja. “Çünkü şimdi bit tarağımı çıkarıyorum.”

Tarağı bir silah gibi havaya kaldırıp Birk’in üzerine yürüdü. Zavallı Borka haydutları, yoksulluklarından bir bit tarakları bile yoktu! Ama böylesi daha iyiydi aslında! Ronja, Birk’in yumuşak saçlarına dokunmayı, onu gerekenden çok daha sık taramayı seviyordu.

“Artık tek bir bitim kalmamış olmalı,” dedi Birk, “onun için sanırım boşuna tarıyorsun.”

“Bakalım, göreceğiz,” diyen Ronja bit tarağını yeniden saçlarına daldırdı.

Sert kış biraz da olsa yumuşamaya başlamıştı. Karlar azar azar eriyorlardı ve bir gün karlar iyice yumuşadığında Lovis temizlenmeleri ve pisliklerinden biraz olsun arınmaları için haydutları dışarı, karların

arasına gönderdi. Hepsi de direniyor, gitmek istemiyorlardı. Böyle şeylerin sağlığa zararlı olduğunu söylemeye çalıştı Fjosok. Ama Lovis geri adım atmadı. Haydutların hepsi ölecek olsalar bile artık kış kokusu gidecek, diyordu. Hiç acımadan onları karların içine gönderdi, çok geçmeden Kurt Kapanı Geçidi'ne inen karlı yamaçlar deli gibi çığlıklar atan çırılçıplak haydutlarla doldu. Lovis'in insanlık dışı sertliğine sövüp sayıyorlardı, ama yine de onun dediği gibi bedenlerini karla ovarak bir güzel temizlendiler. Ona karşı koymaya cesaretleri yoktu.

Yalnızca Kelkafa Per karlarda yuvarlanmaya kesinlikle karşı çıkıyordu.

“Ben kendim ölmeyi becerebilirim,” dedi. “Ve bunu da pisliklerim üzerimdeyken yapmak istiyorum.”

“Benim için fark etmez,” dedi Lovis, “ama şu vahşi

tekelerin saç ve sakallarını kes de öyle öl!”

Kelkafa Per bunu büyük bir zevkle yapacağını söyledi. Koyunların, kuzuların tüylerini kırmakta çok ustaydı nasıl olsa, bu vahşi tekelere de bir şekil verebilirdi.

“Ama benim iki tel saçıma kimseyi dokundurtmam. Gereksiz yere uğraşma benimle, nasıl olsa yakında toprağa gireceğim,” deyip kel kafasını gururla okşadı.

Bunun üzerine Mattis güçlü, kocaman elleriyle Kelkafa Per’i yakasından tuttuğu gibi havaya kaldırdı.

“Ölmekten hemen vazgeç bakalım! Dünyada sensiz tek bir gün geçirmediğim ben yaşlı teke, öyle ölerək bana ihanet edemezsin, bunu kafana sok!”

“Ah benim küçüğüm, göreceğiz artık,” diyen Kelkafa Per pek mutlu görünüyordu.

Günün geri kalanında Lovis şatonun bahçesinde haydutların pis giysilerini yıkadı durdu. Haydutlar kendi giysileri kuruyana kadar giyecek bir şeyler bulmak için bir zamanlar Mattis’in dedesinin soygunlarda toplayıp getirdiği giysilerin arasından kendilerine bir şeyler aradılar. Akli başında biri nasıl olur da böyle bir şey diker diye merak eden Fjosok kırmızı, dantelli bir gömleği başından geçirip giydi. Pek de yakışmıştı. Knotas ve Lill-Klippen’in durumu daha kötüydü, çünkü onlar geldiğinde erkek giysilerinin hepsi bitmiş olduğundan geriye kalan etekler ve önlüklerle idare etme-

leri gerekti. Bu da keyiflerini iyice kaçırdı elbette. Ama Mattis ve Ronja o gün çok eğlendiler.

Lovis haydutların onunla barışmaları için akşam hepsine tavuk çorbası verdi. Haydutlar somurarak masanın başına oturdular, tertemiz olmuş, saçları, sakalları kesilmiş, tanınmayacak duruma gelmişlerdi. Bedenlerinin kokuları bile değişmişti.

Lovis'in tavuk çorbasının nefis kokusu masanın üzerine yayılır yayılmaz haydutların neşeleri yerine geldi. Yemeklerini yedikten sonra da her zamanki gibi şarkılar söyleyip dans ettiler, ama her zamankinden biraz daha uysaldılar. Özellikle Knotas ve Lill-Klippen çok fazla atlayıp sıçramaktan kaçınıyorlardı.

8

İlkbahar Mattis Şatosu'nun çevresindeki ormanların üzerine bir sevinç çığlığı gibi gelmişti. Karlar eridi. Dağın her yanından kck dereler akıyor, ırmağa ulaşmaya çalışıyorlardı. Irmak ilkbahar coşkusuyla kaynayıp köpürüyor, bütün gücüyle hiç dinmeyen vahşi ilkbahar şarkıları söyleyerek akıyordu. Ronja uyanık olduğu her an ırmağın şarkısını duyuyordu, hattâ bu şarkı geceleri rüyalarına bile giriyordu. Uzun, acımasız kiş geride kalmış, Kurt Kapanı Geçidi'ndeki karlar çoktan kalkmıştı. şimdi oradan köpüklü bir derecik akıyordu. Ve bir sabah Mattis ve haydutları atlarına binip suları savurarak dar geçitten geçtiler. Heyt, artık sonunda yine o güzelim haydut yaşamı başlamıştı!

Ve sonunda Ronja da özlemiyle yanıp tutuştuğu ormanına gidebilecekti. Aslında oraya çoktan gitmiş olması, ormanına neler olduğunu görmesi gerekirdi,

çünkü karlar eriyeli ve bütün buzlar çözüleli çok olmuştı. Ama Mattis onun şatodan ayrılmaması için inatla diremişti. Kış sonunda ormanın tehlikelerle dolu olduğunu iddia ediyor, kendisi haydutlarıyla birlikte ormana gitmeden Ronja'yı da bırakmıyordu.

"Haydi bakalım artık gidebilirsin," dedi Mattis bir gün. "Ama sakın hain bir bataklığa düşeyim deme."

"Düşeceğim işte," dedi Ronja. "Böylece sen de sonunda yaygara edecek bir şey bulmuş olursun."

Mattis üzgün gözlerle ona baktı.

“Ah benim Ronja’m,” deyip içini çekti. Sonra atının üzerine atladı, haydutlarının en önünde yamaçtan aşağı doğru ilerleyip gözden kayboldu.

Ronja en son atın sağrısının da Kurt Kapanı Geçidi’nde kaybolduğunu görür görmez koşarak onların peşlerinden gitti. Yamaçtaki soğuk suyun içinden geçerken o da şarkı söylüyor ve ılık çalıyordu. Ardından koştu, koştu, koştu, göle gelene kadar koştu.

Ve Birk oradaydı. Söz verdiği gibi. Güneşin altında bir kayanın üzerine uzanmış yatıyordu. Ronja uyuyor mu yoksa uyanık mı anlayamadı, duyup duymayacağını anlamak için bir taş alıp suya attı. Birk bu sesi duyar duymaz ayağa fırlayıp Ronja’nın yanına geldi.

“Çoktandır bekliyordum,” dediğinde Ronja yine onun gelmesini bekleyen bir erkek kardeşi olduğu için içi içine sığmıyordu.

Ve şimdi Ronja son hızıyla ilkbaharın içine dalmıştı. Her yanı öylesine güzel şeylerle doluydu ki içi doldu doldu, taşacak gibi oldu, bir kuş gibi keskin, yüksek bir çığlık attı, sonra da bunu Birk’e açıklamak zorunda kaldı.

“Bir ilkbahar çığlığı atmam gerekiyordu yoksa çatlayacaktım. Dinle! İlkbaharı duyuyorsun değil mi?”

Bir süre susup ormanlarının nasıl cıvıldadığını, hışırdağını, hırladığını, şarkılar söylediğini, çağladığını dinlediler. Bütün ağaçlar, bütün sular, canlanan bütün fundalıklar, dört bir yan ilkbaharın taze, vahşi şar-

kısını söylüyordu.

“Kışın içimden akıp gittiğini hissediyorum,” dedi Ronja. “Birazdan uçabilecek kadar hafiflemiş olacağım.”

Birk onu itekledi.

“Haydi uç öyleyse! Eminim ötelerde bir yığın kanatlı cadı onlarla birlikte uçman için seni bekliyorlardır.”

Ronja güldü.

“Evet, bakalım yapabilecek miyim?”

Ama o sırada koşan atların çıkardığı sesleri duydu. Aşağıda, ırmağın yakınlarında bir yerde dörtlü koşuyorlardı. Şimdi Ronja telaşlanmıştı.

“Gel! Kendime bir yabani at yakalamayı öyle çok istiyorum ki.”

Atları görünceye kadar koşular. Ormanın içinden yeleleri rüzgarda uçuşan yüzlerce at çayırı ayak sesleriyle inleterek fırladı.

“Bir ayı ya da kurt onları korkutmuş olmalı,” dedi Birk. “Yoksa niye bu kadar ürkmüş olsunlar ki?”

“Ürkmüş değiller, yalnızca koşarak kışı üzerlerinden atıyorlar. Ama yorulduklarında otlamaya başlayacaklar, o zaman ben de bir tanesini yakalayıp Mattis Şatosu'na götüreceğim, bunu uzun zamandır düşünüyordum.”

“Mattis Şatosu'na mı? Orada atı ne yapacaksın ki? Ata ormanda binersin. Biz ikimiz hemen bir çift at ya-

kalayıp şimdi, burada binebiliriz, ne dersin?”

Ronja biraz düşündü, sonra, “Borka sülalesinden gelenlerin bile kafaları çalışabiliyormuş bakıyorum. Evet, öyle yapıyoruz! Haydi gel, yakalamayı deneyelim!” dedi.

Deri halatını çözdü. Artık Birk de kendine böyle bir halat edinmişti, halatlardan kement yaptılar ve yabancı atların otlamaya geldikleri çayırın kıyısında bir taşın arkasına gizlendiler.

Beklemek hiç canlarını sıkmıyordu.

“Baharın içinde oturup beklemek yeter bana,” dedi Birk.

Ronja ona göz ucuyla baktı ve sessizce mırıldandı:

“Ben de seni bunun için seviyorum Birk Borkason!”

Baharın içinde sessizce oturup uzun süre beklediler. Ardıç kuşlarının, guguk kuşlarının ve yaban horozlarının ormanda yankılanan seslerini dinlediler. Yeni doğmuş tilki yavruları onlardan bir taş atımı uzakta ki yuvalarının çevresinde oynaşıyorlardı. Ağaçların tepelerinde koşan sincaplar vardı, tavşanların yosunların arasından burunlarını çıkardıklarını, sonra da fundaların arasında gözden kaybolduklarını gördüler. Biraz ileride yakında yavrulayacak dişi bir yılan huzur içinde uzanıyordu. Yılanı rahatsız etmediler, yılan da onları rahatsız etmedi. İlkbahar herkes için.

“Sen haklısın Birk,” dedi Ronja. “Bir atı niye kendi

evi olan ormandan alıp da şatoya götürecektim sanki. Ama ata binmek istiyorum, bugün de tam gün.”

Önlerindeki açıklık bir anda otlayan atlarla doldu. Sakin bir şekilde dolaşp taze otları yiyorlardı.

Birk sürünün geri kalanından biraz açıkta yanyana otlanan bir çift çok güzel, genç kahverengi atı gösterdi.

“Şunlara ne diyorsun?”

Ronja sessizce başını salladı. Kementlerini atmaya hazır edip yakalayacakları iki ata yaklaştılar. Kısa, sessiz, yavaş adımlarla atlara arka taraflarından sokuldular. Ronja'nın ayağının altında küçük bir dalın kırılmasıyla atlar hemen kulaklarını dikerek kaçmaya hazırlandılar. Ama ortalıkta bir kurt, bir ayı, başka bir yırtıcı hayvan ya da bir düşman görmeyince sakinleştiler ve yeniden otlamaya başladılar.

Birk ve Ronja'nın kendilerine seçtikleri iki genç at da otlamaya başlamışlardı. Şimdi kementlerinin yetişebileceği kadar yaklaşmışlardı onlara. Sessizce birbirlerine başlarını salladılar, o anda kementleri havaya uçu, bir an sonra da yakalanan iki atın vahşi kişnemeleri ve kaçıp ormanın içinde kaybolan diğer atların toynak sesleri doldurdu ortalığı.

İki erkek tay yakalamışlardı. Birk ve Ronja onları ağaçlara bağlamaya çalışırken tekmeler, çifteler savuran, ısırmaya çalışan, deliler gibi çırpınan iki vahşi, genç at.

Sonunda onları bağlamayı başardılar ve bunu yapar yapmaz da havada uçuşan tekmelerin yetişemeyeceği bir uzaklığa sıçradılar hemen. Soluk soluğa durup atların ağızlarından köpükler saçarak tekmeler atıp çırpınışlarını izlediler.

“Ata binecektik,” dedi Ronja. “Ama bu ikisi sırtlarına binmemize kesinlikle izin vermeyecekmiş gibi görünüyorlar.”

Bunu Birk de görüyordu.

“Her şeyden önce onlara bir kötülük yapmak istemediğimizi anlatmaya çalışmamız gerek.”

“Ben bunu çoktan denedim,” dedi Ronja. “Bir parça ek-

mekle. Eğer elimi yeterince hızlı geri çekmemiş olsaydım Mattis'in yanına gittiğimde ısırılıp koparılmış iki parmak kemerimden sallanıyor olurdu. Bu da eminim Mattis'i hiç mi hiç mutlu etmezdi."

Birk'in yüzü soldu.

"Bu haylaz sen ona ekmek vermeye çalışırken parmaklarını mı koparacaktı demek istiyorsun? Yani gerçekten de seni ısırarak mı *istiyordu*?"

"Ona sor istersen," dedi Ronja somurtarak.

Hiç durmadan gürültü yapan ve tepinen, öfkeden deliye dönmüş taya kızgın gözlerle bakıyordu şimdi.

"Haylaz, güzel bir ad bu," dedi. "Ona bu adı vereceğim."

Birk güldü.

"Öyleyse karşılık olarak sen de benimkine bir ad tak."

"Evet, o da benimki kadar deli," dedi Ronja. "Sen de ona Çılgın diyebilirsin."

"Dinleyin şimdi yabancı atlar," diye bağırdı Birk. "Artık size birer ad taktık. Haylaz ve Çılgın oldu adlarınız ve siz istesenez de istemesenez de artık bizimsiniz."

Haylaz ve Çılgın'ın bunu istemedikleri belliydi. Deri halatları kemiriyor, çırpınıp duruyorlardı, ter içinde kalmışlardı, yine de tekmeler ve çifteler savurmayı sürdürüyor, vahşi kişnemeleriyle çevredeki hayvanları ve kuşları korkutuyorlardı.

Ama gün akşama dönerken biraz da olsa yoruldu- lar. Sonunda ikisi de bağlı oldukları ağaçlarının yanın- da durdular, başlarını öne eğdiler, yalnızca arada sı- rada tekme atıp kişniyorlardı.

“Susamış olmalılar,” dedi Birk. “Onlara su verme- miz gerek.”

Bunun üzerine artık sakinleşmiş olan atlarını bağla- dıkları ağaçlardan çözüp göle götürdüler, deri halatla- rı çıkarıp su içmeye bıraktılar.

Atlar uzun süre su içtiler. Sonra hiç kımıldamadan durup rüyalı bakışlarla Birk ve Ronja’ya bakmaya baş- ladılar.

“Sonunda onları yola getirdik,” dedi Birk gururla.

Ronja kendi atını okşayıp gözlerinin içine bakarak onunla konuştu.

“Ben ata bineceğim dediğim zaman ata binerim, anlıyor musun bunu?”

Sonra Haylaz’ın yelesini sıkıca yakalayıp sırtına sıçradı.

“Haydi bakalım Haylaz,” dedi. Bunu der demez de sanki bir ok gibi tepe üstü göle uçtu. Suyun üzerine çıktığında Haylaz ve Çılgın’ın ağaçların arasından dörtnala uzaklaştıklarını gördü.

Birk elini uzatıp onu sudan çıkardı. Bunu Ronja’ya bakmadan sessizce yaptı. Ronja da hiç sesini çıkar- madan sudan çıktı. Öyle bir silkindi ki çevresine sular

sıçradı. Sonra kahkahalar atarak konuştu.

“Anlaşılan bugün ata binmeyeceğim ben!”

Bunun üzerine Birk’ten de küçük bir kahkaha duyuldu.

“Ben de öyle!”

Sonra akşam oldu. Güneş alçaldı, alacakaranlık çöktü, ilkbahar alacakaranlığı yalnızca ağaçların arasındaki tuhaf bir loşluktu, daha fazla kararıp gece olmuyordu hiç. Orman sessizleşti. Artık ne guguk kuşunun ne de ardıç kuşunun sesi duyulmuyordu. Tilki yavruları inlerine girmiş, sincap ve tavşan yavruları yuvalarına çekilmiş, dişi yılan taşının altına saklanmıştı. Yalnızca çok uzaklardan gelen kasvetli bir bay-

kuş sesi vardı, bir süre sonra o da sustu.

Sanki bütün orman uykuya dalmış gibiydi. Ama şimdi yavaş yavaş gece uyanıyordu. Ormanda yaşayan bütün alacakaranlık yaratıkları kıpırdamaya başlamışlardı. Yosunların arasından kayarken, sürünürken hışırtılar çıkarıyorlardı. Yeraltı Cüceleri bön bön ağaçların arasında dolaşüyor, tüylü karanlık cinleri taşların arkasına gizleniyor, saklandıkları yerlerden sürüler halinde çıkan Gri Cüceler etraflarındaki herkesi korkutmak için gürültü çıkartıyorlardı. Alacakaranlıkta ortaya çıkan bütün bu yaratıkların en korkuncu ve vahşileri olan kanatlı cadılar dağdan aşağı süzülüyorlardı. Bu yaratıklar gece bile yarı aydınlık olan ilkbahar göğünde kapkara görünüyorlardı. Ronja onları görmüştü ve bu hiç hoşuna gitmemişti.

“Buraları gereğinden çok hareketlenmeye başladı! Artık eve gitmek istiyorum, ıslandım, çok üşüyorum.”

“Isladın ve üşüyorsun gerçekten,” dedi Birk. “Ama aynı zamanda ilkbaharda bütün bir gün geçirdin.”

Ronja ormanda çok uzun süre kaldığını biliyordu. Birk’ten ayrıldıktan sonra Mattis’e ne diyeceğini, ilkbahar gelince niye böyle geç vakte kadar dışarıda kalması gerektiğini ona nasıl anlatabileceğini düşünmeye başladı.

Ama ne Mattis ne de başka biri onun sessizce taş

salona girişini fark etmişe benziyordu. Onların daha başka dertleri vardı.

Ateşin önündeki bir postun üzerinde yatan Sturkas'ın yüzü solgun, gözleri kapalıydı. Hemen yanında Lovis diz çökmüş, onun boynundaki bir yarayı sarıyordu. Bütün öteki haydutlar çevreye toplanmış bakıyorlardı. Yalnızca Mattis kızgın bir ayı gibi ileri geri yürüyüp duruyordu. Bağırıyor, sövüp sayıyordu.

“Of, şu pislik çuvalı Borkalar ve onların pislik çuvalı haydutları! Of, pis soyguncular! Of, ama onları birer birer tepelemez miyim! Kollarını bacaklarını kırmaz mıyım! Ah, ah!”

Artık sözcükler yorulmuş, ağzından yalnızca kuru bir gürültü yayılmaya başlamıştı. Mattis, Lovis kaşlarını çatıp Sturkas'ı işaret edene kadar homurdandı. Mattis o zaman zavallı adamın bu kadar çok gürültüyü kaldıracak durumda olmadığını anladı da istemeye istemeye sustu.

Ronja, Mattis'in o an konuşulacak durumda olmadığını anlamıştı. Neler olduğunu Kelkafa Per'e sorması daha iyi olacaktı.

“Şu Borka gibileri asmak gerek,” dedi Kelkafa Per. Sonra da niye olduğunu açıkladı.

Kelkafa Per'in anlattığına göre haydut geçidinde Mattis ve hızlı adamları pusuya yatmışlardı. Şansları iyi gitmiş, yolcular gelmeye başlamıştı. Bol bol yükle-

ri, yiyecekleri, kürkleri ve üstelik de bir yığın paraları olan tüccarlardı bunlar. Kendilerini nasıl savunacaklarını bilmiyorlardı, bu yüzden ellerinde avuçlarında ne varsa vermişlerdi.

“Hiç kızmadılar mı peki?” diye sordu Ronja.

“Sence ne yapmışlardır! Ağızlarına geleni söylüyor, bağırıp çağırıyorlardı! Ama aceleyle çekip gittiler yine de. Herhalde valiye şikayet etmeye gitmişlerdir.”

Kelkafa Per sırtıyordu. Ama Ronja bunda gülünecek bir yan göremiyordu.

“Sonra ne oldu biliyor musun?” diye sözlerini sürdürdü Kelkafa Per, “her şeyi atların sırtına yüklemiş eve doğru yola çıkacakken Borka ve çetesi geldi, yağmadan kendi paylarını istediler. Ve ok yağdırdılar, utanmaz haydutlar! Oklardan biri Sturkas’ın tam boyunun ortasına saplandı. Tabii o zaman biz de onlara karşılık vermeye başladık. Aralarından iki üç tanesinin en az Sturkas kadar kötü durumda olduğu kesin.”

Mattis yanlarına yaklaştığı sırada son söylenenleri duymuş dişlerini gıcırdatıyordu.

“Bekleyin, bu daha yalnızca başlangıç,” dedi. “Onların hepsinin birer birer kafasını koparacağım. Şimdiye kadar sakın olup sabrettim. Ama artık bütün Borka haydutlarının kökünü kazıma zamanı geldi.”

Ronja içinde bir öfke dalgasının kabardığını hissetti.

“Peki ama ya bu arada Mattis haydutlarının da kökü kazınacak olursa, bunu hiç düşünmedin mi?”

“Böyle şeyler düşünmem ben,” dedi Mattis. “Çünkü olmaz böyle bir şey.”

“Senin hiçbir şeyden haberin yok,” dedi Ronja.

Sonra da gidip Sturkas’ın yanına oturdu. Elini onun alınına koyduğunda ateşinin yükseldiğini anladı. Sturkas gözlerini açıp Ronja’yı görünce hafifçe gülümsedi.

“Beni öyle kolay kolay deviremezler,” dedi ama sesi çok boğuk çıkıyordu.

Ronja onun elini kendi ellerinin arasına aldı.

“Hayır Sturkas, seni kolay kolay deviremezler.”

Uzun süre onun başında oturup elini tuttu. Gözlerinde yaş yoktu. Ama için için kederli gözyaşları döküyordu.

9

Sturkas yarası yüzünden üç gün boyunca ateşler içinde yattı. Çok hastaydı, durmadan sayıklıyordu. Ama Lovis hekimlikten iyi anlıyordu, otları ve merhemleriyle ona bir ana gibi baktı ve dördüncü gün Sturkas herkesi şaşırtıp ayağa kalktı. Bacakları hâlâ biraz güçsüzdü, ama onun dışında iyileşmişti. Ok boyundaki kirislerden birine gelmişti, ama yara kapanırken çevresi de giderek büzülüyordu. Bu yüzden Sturkas'ın boynu eğik kaldı, bu da ona çok acınacak bir görünüş veriyordu, ama yine de eskisi kadar neşeli ve şakacıydı. Bütün haydutlar onun sağ kalmasına çok sevinmişlerdi, arada sırada ona bir şey söyleyecekleri zaman Eğri Kafa diyorlarsa da yalnızca şaka yapıyorlardı. Zaten Sturkas da bu söylediklerine alınıp, üzülüyordu.

Üzülen biri varsa o da Ronja'ydı. Mattis ve Borka

arasındaki düşmanlık onun hayatını karartıyordu. Bu düşmanlığın yavaş yavaş sönüp gideceğini ummuştu Ronja. Oysa şimdi yeniden alevlenmiş ve daha da tehlikeli olmuştu. Her sabah Mattis haydutlarıyla birlikte Kurt Kapanı Geçidi'nden geçerken Ronja kaç tane sinin yaralanmadan geri dönebileceğini merak ediyordu artık. Ancak akşamları hepsi uzun masanın çevresine toplandıkları zaman sakinleşiyordu. Ama ertesi sabah yine aynı endişe başlıyordu. Ronja babasına "Niye Borka ve sen birbirinizi öldürmeye uğraşıyorsunuz?" diye sordu.

"Bunu Borka'ya sor," dedi Mattis. "İlk oku atan o oldu. Bunu sana Sturkas da söyleyebilir."

Ama sonunda Lovis patladı ve içinden geçenleri söylemeye başladı.

"Çocuk senden daha akıllı Mattis! Bunun sonunda çok kan dökülecek ve acı çekilecek, üstelik bütün bunlar neye yarayacak?"

Mattis hem Lovis'in hem Ronja'nın ona karşı çıktıklarını görünce öfkeden küplere bindi.

"Bütün bunlar neye mi yarayacak?" diye bağırdı. "Neye mi yarayacak? Sonunda Borka'nın Mattis Şatosu'ndan çekip gitmesine, bunu anlamıyor musunuz sersemeler!"

"Peki bunun için ille de kan mı dökmek gerekiyor? Birinizden biriniz pes edene kadar herkes ölüp gide-

cek mi?" diye sordu Ronja. "Başka bir çözüm yolu yok mu?"

Mattis aksi aksi Ronja'ya baktı. Lovis'le bu konuda tartışabilirdi. Ama Ronja'nın ona karşı çıkması dayanabileceği bir şey değildi.

"Madem o kadar akıllısın o zaman sen başka bir çözüm yolu bul öyleyse! Çıkar bakalım Borka'yı Mattis Şatosu'ndan! O zaman o tilki boku ve hırsız köpekleri ormanda sakın sakın yaşayabilir. Onlara hiçbir şey yapmayacağım."

Bir an susup düşündü, sonra mırıldandı:

"Hiç değilse Borka'yı olsun tepelemediğim için, haydutların arasında adım beş para etmez birine çıkacak ama."

Ronja ormanda her gün Birk'le buluşuyordu. Tek avuntusu buydu. Ama artık tasasız bir şekilde ilkbaharı yaşayamaz olmuştu, Birk de öyle.

"İki somurtkan ve akılsız haydut şefinin yüzünden ilkbaharımız bile mahvoldu," dedi Birk.

Mattis'in somurtkan, kafasız bir haydut şefi olması ne acı diye düşündü Ronja. Onun sevgili Mattis'i, ormandaki güçlü çamı, Ronja'nın koruyucusu... Belki de her şeyin bu kadar zor olduğunu hissetmesinin nedeni Birk'e olan yakınlığı idi?

"Kardeşim olmasaydın," dedi Ronja, "o zaman belki de..."

Küçük orman gölünün başında oturuyorlardı, ilkbaharın bütün güzellikleriyle çevriliydiler, ama bunun neredeyse farkında bile değillerdi.

Ronja düşünüyordu.

“Eğer sen benim kardeşim olmasaydın o zaman belki de Mattis’in Borka’ya ne yapacağına hiç aldırmazdım.”

Birk’e bakıp bir kahkaha attı.

“Yani benim bu kadar çok üzülmemin suçlusu sensin!”

“Senin üzülmeni istemiyorum ben,” dedi Birk. “Ama benim için de zor bir durum.”

Uzun bir süre öylece oturdular, evet zor durumdaydılar, ama hiç değilse birlikteydiler, bu onları biraz olsun avutuyordu. Yine de hiç kolay değildi.

“Akşam olduğunda kimin canlı olarak geri döneceğini kimin ölmüş olacağını düşünmek çok huzursuz ediyor,” dedi Ronja.

“Neyse ki henüz kimse ölmedi,” dedi Birk. Ama bunun nedeni ormanın askerlerle dolmuş olması. Mattis ve Borka askerlerle uğraşmaktan birbirlerini tepelemeye zaman bulamıyor. Bütün enerjilerini askerlerden saklanmaya harcıyorlar.”

“Evet, şansımıza öyle,” dedi Ronja.

Birk güldü.

“Düşünsene, askerler de bir işe yarayabiliyormuş,

kimin aklına gelirdi bu?"

"Yine de huzursuzluk var," dedi Ronja. "Senin ve benim her günümüz huzursuz geçecek bu gidişle."

Gidip otlayan yaban atlarına baktılar. Haylaz ve Çılgın da sürünün içindeydi. Birk onlara ısıklık çaldı. İkisi de başlarını kaldırıp biraz düşünceli gözlerle ona baktılar. Sonra da sakın sakın otlamalarını sürdürdüler. Çocuklarla uğraşmaya hiç niyetlerinin olmadığı belliydi.

"Sizi canavarlar," dedi Birk. "Şimdi ne kadar da uysal görünüyorsunuz."

Ronja eve gitmek istiyordu. Çünkü bir çift ihtiyar somurtkan haydut şefi yüzünden artık ormanda kalmak ona eskisi gibi huzur vermez olmuştu.

O gün de her gün olduğu gibi Kurt Kapanı Geçidi'ne varmadan çok önce ve haydutların kullandıkları yollardan çok uzakta birbirlerinden ayrıldılar. Mattis'in atıyla nereden geçtiğini, Borka'nın hangi yolları kullandığını biliyorlardı. Yine de birileri onları görecektiyeler diye endişeliydiler hep. Birileri kazayla onları görecektiyeler diye çok huzursuzdular.

Ronja Birk'i önden gönderdi.

"Yarın görüşürüz," dedi Birk. Sonra da koşarak uzaklaştı.

Ronja bir süre yeni tilki yavrularına bakmak için oyalandı. Hoplayıp zıplıyorlardı, onlara bakmak insa-

nı neşelendiren bir şeydi. Ama Ronja neşelenemiyordu, her şey eski günlerdeki gibi olacak mı acaba diye merak ediyordu. Belki de artık ormanında asla eskisi gibi mutlu olamayacaktı.

Sonra eve dönmek için yürümeye başladı, Kurt Kapanı Geçidi'ne geldi. Burada Joen ve Lill-Klippen nöbet tutuyorlardı ve her zamankinden daha neşeli görünüyorlardı.

“Çabuk eve koş da neler olduğunu gör,” dedi Joen. Ronja meraklanmıştı.

“Sizi sevindirecek bir şey olmuş anlaşılır.”

“Evet, kesinlikle öyle,” diye sırttı Lill-Klippen. “Git de kendi gözlerinle gör.”

Ronja koşmaya başladı. Onu sevindirecek bir şeylere ihtiyacı vardı gerçekten.

Biraz sonra taş salonun kapalı kapısının önünde dururken içeriden Mattis'in kahkaha attığını duyuyordu. Ortalığı sarsan bu koca kahkahayı duymak içini ısıtmış, bütün huzursuzluğunu silip atmıştı. Şimdi Mattis'e bu kahkahayı attırmanın ne olduğunu öğrenmek istiyordu.

Hevesle taş salona girdi. Mattis kızını görür görmez yanına koşup kollarını ona doladı. Ronja'yı havaya kaldırdı, kucağında onunla ortada deli gibi dönmeye başladı.

“Ronja'm benim,” diye bağırdı, “Sen haklıydın. Kan

dökmeye gerek yok. Şimdi Borka sabahın köründe bırakacağı ilk osuruktan çok daha hızlı buradan toz olacak, inan bana!”

“Nasıl olacak bu?” diye sordu Ronja.

Mattis bir köşeyi işaret etti.

“Baksana şuraya! Bak bakalım kendi ellerimle biraz önce kimi yakalamışım!”

Taş salon hoplayıp zıplayan, kahkahalar atan haydutlarla doluydu, onun için Ronja, Mattis’in neyi gösterdiğini hemen göremedi.

“Anlıyor musun Ronja’m benim, şimdi Borka’ya yalnızca şunu söyleyeceğim: Burada kalıyor musun yoksa çekip gidiyor musun? Yılan yavrunu geri almak istiyor musun yoksa istemiyor musun?”

İşte Ronja o zaman Birk’i gördü. Salonun uzak bir köşesinde elleri ve ayakları bağlanmış olarak yerde yatıyordu, alnı kanamıştı, gözlerinde endişe vardı ve çevresi dans ederken avazları çıktığı kadar bağırان Mattis haydutlarıyla doluydu.

“Baksana seni küçük Borka veledi, ne zaman döneceksin babanın yanına?”

Ronja bir çığlık attı, öyle öfkelenmişti ki gözünden yaşlar boşanıyordu.

“Bunu yapamazsın,” diye bağırarak yumruklarını sıkıp Mattis’e neresi rast gelirse vurmaya başladı. “Seni canavar, yapamazsın böyle bir şey!”

Mattis bir anda Ronja'yı yere bıraktı, artık gülmesi kesilmişti. Öfkeden yüzü bembeyaz olmuştu.

“Kızım bana neyi yapamayacağımı mı söylüyor bakayım?” dedi tehditkar bir ifadeyle.

“Bak, sana söylüyorum,” dedi Ronja. “Haydutluk yapabilirsin, istediğin kadar para, eşya ve daha başka ne bulursan alabilirsin ama insanları kaçıramazsın, yoksa ben artık senin kızın olmam.”

“İnsanlardan söz eden kim,” dedi Mattis tanınmayacak kadar değişmiş bir sesle. “Bir yılan yavrusu yaka-

ladım yalnızca, bir bit, küçük bir hırsız köpek ve ben sonunda babamın şatosunu bunlardan temizleyeceğim. Ondan sonra kızım olur musun, olmaz mısın bu senin bileceğin şey.”

“Utan kendinden,” diye bağırdı Ronja.

Kelkafa Per gelip aralarına girdi, çünkü korkmuştu. Mattis'in yüzünün böyle taş gibi ve nefret dolu olduğunu hiç görmemişti ve bu onu korkutuyordu.

“İnsanın babasıyla böyle konuşması doğru mu?” deyip Ronja'nın kolunu yakaladı. Ama Ronja çekip kolunu kurtardı.

“Utan kendinden,” diye bağırdı yine.

Mattis Ronja'yı duymuyormuş gibiydi. Sanki artık onun için Ronja diye bir şey kalmamıştı.

“Fjosok,” dedi aynı korkunç sesiyle, “Cehennem Uçurumu'na çık, Borka'ya yarın sabah güneş doğar doğmaz onu görmek istediğimi haber ver. Gelmesi onun için iyi olur, bunu da söyle!”

Lovis sessizce durmuş dinliyordu. Kaşlarını çattı, ama hiçbir şey söylemedi. Sonunda gidip Birk'e baktı. Alnındaki yarayı görünce içinde otlarından yaptığı merhem olduğu çanağını getirdi, Birk'in yarasını silmek için uzandı ama Mattis gürlledi.

“Elini o yılan yavrusuna sürme!”

“Yılan yavrusu ya da değil,” dedi Lovis, “bu yaranın temizlenmesi gerek!”

Ve yarayı temizlemeye girişti.

Bunun üzerine Mattis, Lovis'in yanına gidip kolundan tuttuğu gibi yere savurdu. Knotas yakalamamış olsaydı Lovis dosdoğru yatağın ayaklarından birine çarpacaktı.

Ama Lovis'e bir şey yapan cezasız kalmazdı. Mattis uzanamayacağı kadar uzakta olduğu için Lovis, Knotas'a öyle bir tokat attı ki ortalık çınladı. Knotas'ın onu yatağın ayağına çarpmaktan kurtardığı için aldığı teşekkür bu olmuştu.

"Dışarı, hepiniz defolun," diye bağırdı Lovis. "Cehennem olun, ne de olsa fesatçılıktan başka bir şey yapmıyorsunuz. Beni duydun mu Mattis, defol buradan!"

Mattis karanlık bakışlarla Lovis'e baktı. Bu bakışlardan kim olsa korkardı ama Lovis değil. Lovis kollarını göğsüne kavuşturmuş ayakta dikiliyor, Mattis'in peşinde haydutlarıyla taş salondan dışarı çıkışını seyrediyordu. Ama Mattis, omzuna attığı Birk'i de kendisiyle birlikte götürüyordu. Birk'in bakır saçları gözlerinin üzerine dökülmüştü.

"Utan kendinden Mattis," diye bağırdı Ronja ağır demir kapı arkalarından kapanırken.

O gece Mattis kendi yatağında yatmadı ve Lovis onun nerede uyduğunu da bilmiyordu.

"Umurumda bile değil zaten," dedi. "Şimdi bütün yatak bana kaldı, sereserpe yatabilirim."

Ama uyuyamadı. Çünkü kızının ağladığını duyuyordu ve Ronja, Lovis'in avutmak için yanına gelmesine izin vermedi. Bu Ronja'nın yalnız başına geçirmesi gereken bir geceydi. Uzun bir süre uyanık yattı. Babasına duyduğu nefretle yüreği sıkışıyordu. İnsanın bütün yaşamı boyunca o kadar çok sevdiği birinden nefret etmesi çok zordu. Bu yüzden o gece Ronja için yaşamının en ağır gecesi oldu.

Sonunda uyuyakaldı ama ortalık aydınlanmaya başlar başlamaz uyandı. Birazdan güneş doğacaktı, o zaman Cehennem Uçurumu'nda olmalı, neler olacağını görmeliydi. Lovis onu durdurmayı denedi, ama Ronja'yı kimse durduramazdı. Ronja gidince Lovis de sessizce onu izledi.

Borka ve Mattis haydutları yarın iki tarafında karşı karşıya duruyorlardı. Undis'de oradaydı. Ronja daha uzaktan onun bağırıp lanetler yağdırdığını duydu. Öfkesinden köpürerek lanet ettiği kişi Mattis'di. Mattis uzun süre hiç kımıldamadan durdu. Sonunda:

“Kadınını susturabilir misin, Borka,” dedi. “Söyleceklerimi duymanız sizin için iyi olur.”

Ronja, Mattis onu göremesin diye tam arkasında duruyordu. Şimdiye kadar dayanabileceğinden daha fazlasını duymuş ve görmüştü. Mattis'in hemen yanında Birk duruyordu. Artık elleri ve ayakları bağlı değil-

di, ama boynuna deri bir halat geçirilmişti ve Mattis sanki bir köpeği tutar gibi halatın ucundan tutuyordu.

“Sen acımasız bir adamsın Mattis,” dedi Borka. “Ayrıca alçak bir adamsın. Beni buradan atmak istemeni anlıyorum. Ama istediğini elde etmek için çocuğumu kullanmaya kalkman alçaklıktır!”

“Sana benim için ne düşündüğünü sormadım,” dedi Mattis. “Ben yalnızca ne zaman gitmeyi düşündüğünü öğrenmek istiyorum!”

Borka sustu, öfkesinden sözcükler boğazına düğümlenmişti. Uzun bir süre sustuktan sonra:

“Önce tehlikesiz, rahatça yerleşebileceğimiz bir yer bulmam gerek. Bu biraz zor olabilir. Ama oğlumu bana geri verirsen yaz bitmeden buradan gitmiş olacağımıza söz veriyorum sana.”

“İyi,” dedi Mattis. “O zaman ben de oğlunu yaz bitmeden geri alacağına söz veriyorum sana.”

“Ben oğlumu hemen geri istediğimi söylüyorum,” dedi Borka.

“Ben de geri alamayacağını söylüyorum,” dedi Mattis. “Ama Mattis Şatosu’nda tutsaklar için hücrelerimiz var. En azından kafasının üzerinde bir çatısı olacak, eğer yaz yağışlı geçerse en azından bununla avunabilirsin.”

Ronja sessizce ağlıyordu. Demek babasının yaptığı plan böylesine zalimceydi, Borka hemen çekip gidecekti, “Sabahın köründe bıraktığı ilk osuruktan da-

ha hızlı gidecek,” demişti Mattis. Yoksa Birk yaz bite-
ne kadar tutsak hücrelerinden birine kapatılacaktı.
Ama Birk orada bu kadar uzun süre yaşayamazdı,
Ronja bunu biliyordu. Birk ölecekti, Ronja'nın artık bir
erkek kardeşi olmayacaktı.

Ayrıca artık sevebileceği bir babası da olmayacak-
tı. Bu da canını yakıyordu. Bunu yaptığı için, artık
onun kızı olamayacağı için Mattis'i cezalandırmak ist-
tiyordu. Ah! Ronja, babasının kendi çektiği acıların ay-
nısını çekmesini, yaptığı şeyleri bir daha yapmaması
için bütün planlarını altüst etmeyi öylesine istiyordu ki!

Ve bir anda aklına bir fikir geldi. Ne yapacağını bi-
liyordu. Uzun bir zaman önce bunu bir kere daha yap-
mıştı, o zaman da öfkeliydi, ama şimdiki kadar gözü
dönmemişti. Neredeyse kendinden geçmiş bir şekilde
hız alıp Cehennem Uçurumu'nun üzerinden uçtu.
Onun sıçrayışını gören Mattis bir çığlık attı. Bu yaba-
ni hayvanların ölüm karşısında attıkları türden bir çığ-
lıktı, daha önce böylesi vahşi bir çığlık duymamış olan
haydutlarının kanı dondu. Sonra Ronja'yı gördüler,
onların Ronja'sı Cehennem Uçurumu'nun öteki tara-
fında, düşmanın yanındaydı. Bundan daha kötüsü
olamazdı, gördüklerine inanamıyorlardı.

Borka haydutları için de inanılmaz bir şeydi bu.
Ronja'ya sanki birdenbire ortalarına konmuş kanatlı
bir cadıymış gibi bakıyorlardı.

Borka da onlar kadar şaşırmişti, ama hemen kendini topladı. Şimdi durumu bütünüyle değiştiren bir şey olmuştu, en azından bu kadarını anlıyordu. Mattis'in kızı bir kanatlı cadı gibi uçup yanına konmuş, onu içine düştüğü zor durumdan kurtarmıştı. Kızın Böylesice çılgınca bir şeyi niye yaptığını hiç anlamıyordu ama Ronja'nın boynuna deri bir halat geçirmekte acele etti. Bunu yaparken kıs kıs gülüyordu.

Sonra Mattis'e seslendi.

"Bizim tarafta da tutsaklar için hücreler var. Eğer yaz yağışlı geçerse senin kızının da başının üzerinde bir çatı olacak. En azından bununla avunabilirsin Mattis!"

Ama Mattis'i artık hiçbir şey avutamazdı. Yaralı bir ayı gibi dikiliyor, sanki dayanılmaz bir acıyı dindirmek ister gibi ağır gövdesini ileri geri sallıyordu. Ronja onun bu halini görünce ağlamaya başladı. Birk'in boynuna bağladığı deri halatın ucunu bırakmıştı, ama Birk solgun ve yıkılmış bir yüzle öylece duruyor, Cehennem Uçurumu'nun karşı tarafında ağlayan Ronja'ya bakıyordu.

Sonra Undis, Ronja'nın yanına geldi ve onu hafifçe dürttü.

"Ağla! Böyle canavar bir babam olsaydı ben de ağlardım!"

Ama Borka, Undis'e çekilip gitmesini söyledi. Bu işe burnunu sokmamalıydı.

Ronja da Mattis'e canavar demişti, ama yine de bu kadar ağır bir acı çekmesine neden olduğu için babasını teselli etmek istiyordu.

Lovis de Mattis'in yardıma ihtiyacı olduğu zamanlar hep yaptığı gibi ona destek olmak istiyordu. Şimdi hemen yanibaşında duruyordu, ama Mattis bunun bile farkında değildi. Hiçbir şeyin farkında değildi. Şimdi o koca dünyada yapayalnızdı.

Borka ona seslendi:

"Dinle beni Mattis, oğlumu bana geri verecek misin vermeyecek misin."

Ama Mattis yalnızca durduğu yerde sallanmayı sürdürdü, yanıt vermedi.

Borka bir kez daha bağırdı.

“Oğlumun geri verecek misin vermeyecek misin?”

Sonunda Mattis uyanır gibi olmuştu.

“Vereceğim elbette,” dedi önemsemeden. “Ne zaman istersen.”

“Ben onu *şimdi* istiyorum,” dedi Borka. “Yazın sonuna geldiğimizde değil, hemen *şimdi!*”

Mattis başını salladı.

“Ne zaman istersen dedim ya.”

Sanki bu konu artık onu hiç ilgilendirmiyormuş gibiydi. Ama Borka sırtarak:

“Aynı anda sen de kendi çocuğunu geri alacaksın. Değişim değişimdir, sen bunları iyi bilirsin, rezil herif!”

“Benim bir çocuğum yok,” dedi Mattis.

Borka'nın mutlu gülümsemesi silindi.

“Ne demek istiyorsun yani? Yine ne tür bir oyun peşindesin?”

“Gel de oğlunu al,” dedi Mattis. “Ama bana geri vereceğin bir çocuk yok. Çünkü benim çocuğum yok artık.”

“Ama benim var,” diye Lovis öyle bir çığlık attı ki kullenin tepesine tüneyen kargalar uçuştular. “Ve o çocuğu da geri alacağım, anlıyor musun Borka! Şimdi!”

Sonra gözlerini Mattis'e çevirdi.

“O çocuğun babası çıldırmış olsa bile!”

Mattis arkasını döndü, ağır adımlarla oradan uzaklaştı.

10

Sonraki günlerde Mattis taş salonda görünmedi, çocuk değişimi sırasında Kurt Kapanı Geçidi'ne de gelmemişti. Kızını geri almak için oraya giden Lovis oldu. Fjosok ve Joen de ona eşlik ediyordu. Yanlarına Birk'i almışlardı. Borka ve Undis haydutlarıyla birlikte Kurt Kapanı Geçidi'nde bekliyorlardı. İçi öfke ve zaferle dolup taşan Undis, Lovis'i görür görmez seslendi:

"Mattis gibi bir çocuk hırsızının utandığı için kendini göstermek istememesi anlaşılır bir şey!"

Lovis yanıt vermemek için kendini tuttu. Ronja'yı kendine çekti, ağız dalaşına girmeden oradan ayrılmak istiyordu. Kızının nasıl olup da isteye isteye kendini Borka'nın eline teslim ettiği üzerine çok fazla kafa yormuştu, ama değişim sırasında başka bir şeyi daha anlamaya başladı. Ronja ve Birk sanki Kurt Kapanı Geçidi'nde ve bütün dünyada kendilerinden başka hiç

kimse yokmuş gibi gözlerini birbirlerine dikmişlerdi. Evet, ikisinin arasında bir şey vardı bunu kim olsa anlayabilirdi.

Undis de bunun farkına varmıştı ve gördükleri hiç hoşuna gitmemişti. Birk'i sert bir şekilde kendine çekti.

“O kızla aranda ne var,”

“O benim kız kardeşim,” dedi Birk. “Benim yaşamımı kurtardı o.”

Ronja, Lovis'e sokulmuş ağlıyordu.

“Birk de benimkini kurtardı,” diye mırıldandı.

Ama Borka öfkeden kıpkırmızı kesilmişti.

“Oğlum benim arkamdan işler çeviriyor, can düşmanımın çocuğuyla birlik oluyor, öyle mi?”

“O benim kız kardeşim,” dedi Birk yeniden. Sonra Ronja'ya baktı.

“Kız kardeşmiş,” diye bağırdı Undis, “tabii canım, birkaç yıl geçince görürüz bakalım!”

Birk'i ensesinden tutup oradan uzaklaştırmaya çalıştı.

“Dokunma bana,” dedi Birk. “Ben kendim giderim, ellerinin bana değmesine dayanamıyorum.”

Arkasını dönüp yürüdü. Ronja'dan bir çığlık yükseldi.

“Birk!”

Ama Birk uzaklaşmıştı.

Lovis, Ronja ile yalnız kalınca ona bir şeyler sormak istedi, ama ağzını açmaya bile fırsat bulamadı.

“Konuşma benimle,” dedi Ronja.

Bunun üzerine Lovis onu kendi haline bıraktı, sessizce eve yürüdüler.

Taş salonda Kelkafa Per Ronja'yı sanki ölüm tehlikesinden kurtarılmış gibi karşıladı.

“Neyse ki yaşıyorsun,” dedi. “Zavallı çocuk, senin için öyle endişelendim ki!”

Ama Ronja hiç ses çıkarmadan gidip yatağına yattı ve yatağı çevreleyen örtüyü kapattı.

“Mattis Şatosu'nda her şey kötü gidiyor,” diyen Kelkafa Per üzüntüyle başını salladı. Sonra da Lovis'e fırladı:

“Mattis benim odamda yatıyor. Ama yalnızca yattığı yerden tavanı seyrediyor, hiçbir şey söylemiyor. Ne yattığı yerden kalkmak istiyor, ne de bir şey yemek. Ne yapacağız onunla?”

“Yeterince acıktığında gelir nasıl olsa,” dedi Lovis. Ama aslında endişelenmişti ve dördüncü gün Kelkafa Per'in odasına gidip Mattis'le konuştu.

“Gel de bir şeyler ye Mattis! Bırak artık kavga etmeyi. Herkes masanın başında oturmuş seni bekliyor.”

Mattis sonunda geldiğinde neredeyse tanınmayacak kadar zayıflamıştı ve çok kederliydi. Hiçbir şey söylemeden masaya oturup yemeğini yemeye başladı. Haydutlarının hepsi de susuyorlardı. Taş salon hiçbir zaman bu kadar sessiz olmamıştı. Ronja her za-

manki yerinde oturuyordu, ama Mattis ona hiç bakmadı. Ronja da ona bakmamaya çalışıyordu. Yalnızca bir kere ondan yana kaçamak bir bakış fırlattığında şimdiye kadar tanıdığı Mattis'e hiç benzemediğini gördü. Evet, çok farklıydı ve felaket görünüyordu! Oradan koşup kaçmak, Mattis'le aynı yerde olmaktan kurtulmak, uzaklaşıp yalnız kalmak istiyordu. Ama kararsız bir şekilde oturuyor, bu kadar üzüntünün altından nasıl kalkacağını bilemiyordu.

Yemek bittiğinde "Doydu mu bari karınlarınız, neşeli guguk kuşları," dedi Lovis sert bir sesle. Böylesi bir sessizliğe dayanamamıştı.

Haydutlar mırıldanarak ayağa kalktılar, bir an önce ahırlarında işsiz güçsüz bekleyen atlarının yanına gitmek için gözden kayboldular. Şefleri, Kelkafa Per'in odasında yatıp tavanı seyrederken onlar da haydutluk yapmak için dışarı çıkamamışlardı elbette. Bunun çok üzücü bir durum olduğunu düşünüyorlardı, hele de tam bu zamanlarda ormandan geçen yolcuların sayısı her zamankinden fazlayken.

Mattis tek bir söz etmeden taş salonu terk etti ve o gün bir daha hiç görünmedi.

Ronja da koşarak ormanın yolunu tuttu yine. Üç gündür ormana gidip Birk'i arıyordu, ama Birk gelmiyordu ve Ronja niye böyle olduğunu anlamıyordu. Ona ne yapmışlardı acaba? Ormana gidip Ronja'yla birlikte

olamasın diye bir yere mi kapatmışlardı? Hiçbir şey bilmeden öylece beklemek çok zor geliyordu Ronja'ya.

Gölün başında uzun süre oturdu. Çevresi birkaç gün önce olduğu gibi ilkbaharın güzellikleriyle bezeliydi. Ama Birk olmayınca bunlar onu hiç sevindirmiyordu. Eskiden, yalnızken, bütün orman onunken nasıl olduğu geldi aklına. Bu çok zaman önceymiş gibi geliyordu ona! Şimdi her şeyi paylaşmak için Birk'e ihtiyacı vardı. Ama Birk bugün de gelmeyeceğe benziyordu. Ronja beklemekten yorulunca ayağa kalktı, gitmeye hazırlandı.

O sırada Birk geldi. Ronja çam ağaçlarının arasından onun ıslığını duyunca deliler gibi sevinerek o tarafa koştu. İşte Birk oradaydı! Ve sırtında güçlkle taşıdığı kocaman bir çıkın vardı!

"Ben artık ormana taşınıyorum," dedi Birk. "Borka Kalesi'nde daha fazla yaşayamam."

Ronja şaşkın gözlerle ona bakıyordu.

"İyi ama niye?"

"Ben ardı arkası kesilmeyen dırdır ve azarlamalara dayanabilecek biri değilim," dedi. "Üç gün yetti de arttı!"

Mattis'in sessizliği sert sözlerden bile daha beter, diye düşündü Ronja. Ve bir anda ne yapacağını bulmuştu –durum dayanılmayacak kadar kötüleştiğinde bunu değiştirmek elindeydi! Birk yapmıştı işte, niye o

da aynı şeyi yapmasını?

“Ben de Mattis Şatosu’ndan kaçmak istiyorum,” dedi heyecanla. “Öyle istiyorum! Evet, istiyorum bunu!”

“Ben bir mağarada doğmuşum,” dedi Birk. “Pekala bir mağarada yaşayabilirim. Ama sen yapabilir misin bunu?”

“Seninle olduktan sonra her yerde yaşayabilirim,” dedi Ronja. “Özellikle de Ayı Mağarası’nda.”

Dağın çevresinde çok sayıda mağara vardı, ama hiçbiri Ayı Mağarası gibi eşsiz değildi. Ronja daha ormanda ilk dolaşmaya başladığı günlerden beri biliyordu orayı. Ona bu mağarayı Mattis göstermişti. Küçükken yazları burada kaldığını söylemişti. Kışları orada aylar uyurdu, diye anlatmıştı Kelkafa Per. Bu yüzden oraya Ayı Mağarası adını vermişti ve o gün bugündür adı böyle kalmıştı.

Ayı Mağarası ırmağa bakıyordu, iki dağ yamacının arasında, yüksekçe bir yerdeydi. Buraya ulaşmak için dağın yamacı boyunca uzanan kaya çıkıntısından geçmek gerekiyordu. Bu çıkıntının başlangıcı dar ve çok tehlikeliydi. Ama hemen mağaranın önünde genişliyor, büyük bir açıklığa dönüşüyordu. Orada, köpüren ırmağın çok yukarılarında oturup sabahları dağların ve ormanların üzerine doğan güneşi seyretmek çok güzeldi. Ronja bunu birçok kez yapmıştı, evet, o mağarada yaşanabilirdi, bunu biliyordu.

“Bu akşam geç vakitlerde Ayı Mağarası’na geliyorum,” dedi. “Yani sen de orada olacaksan?”

“Başka nerede olabilirim ki?” dedi Birk. “Orada oturup seni bekleyeceğim.”

Lovis o akşam ister üzüntülü ister neşeli geçsin her günün sonunda yaptığı gibi Kurt Şarkısı’nı söyledi Ronja’ya.

Ama bu akşam bu şarkıyı son kez dinliyorum, diye düşünüyordu Ronja ve bu çok üzücü bir düşünceydi. Annesinden ayrılmak ona çok zor geliyordu, ama artık Mattis’in çocuğu olmamak daha da zordu. Bu yüzden bir daha Kurt Şarkısı’nı asla dinleyemeyecek olsa bile ormana gidip orada yaşamak zorundaydı.

Ve şimdi yapması gerekiyordu bunu. Lovis uyur uyumaz. Ronja yatağında yatmış beklerken gözlerini ateşe dikmişti. Lovis yatağında huzursuzca kıpırdanıyordu. Ama sonunda sakinleşti, Ronja onun soluk alıp verişinden uykuya daldığını anladı.

Bunun üzerine yatağından kalktı, ateşin önünde uzun süre durup uyuyan annesini seyretti.

Benim sevgili Lovis’im, diye düşündü, birbirimizi bir daha belki görürüz belki görmeyiz.

Lovis’in çözülmüş saçları yastığın üzerine dağılmıştı. Ronja kızıl kahverengi bukleleri parmağıyla okşadı. Burada yatmış, küçük bir çocuk gibi uyuyan ger-

çekten onun annesi miydi? Yorgundu, üstelik yatağı kaplayan Mattis olmayınca çok yalnız görünüyordu. Şimdi çocuğu da onu terk ediyordu.

“Bağışla beni,” diye mırıldandı Ronja. “Ama bunu yapmak zorundayım!”

Hiç ses çıkarmadan taş salona gitti, giysi dolabının içine gizlediği bohçasını aldı. O kadar ağırdı ki zorlukla taşıyordu. Kurt Kapanı Geçidi'ne geldiğinde sırtındaki ağır bohçayı Tjegge ve Tjorm'un ayaklarının dibine attı. O gece o ikisi nöbetçiydi. Mattis artık nöbetçi dikmeyi umursamıyordu bile ama onun yerine bu işi hevesle Kelkafa Per üstlenmişti.

Tjegge, gözlerini Ronja'ya dikti.

“Kanatlı Cadılar adına, gece vakti nereye gidiyorsun böyle?”

“Artık ormana taşınıyorum ben,” dedi Ronja. “Lo-vis'e söylersin bunu.”

“Niye kendin söylemiyorsun peki?” diye sordu Tjegge.

“Olmaz, çünkü o zaman beni durdurmaya kalkar! Kimsenin beni durdurmasını istemiyorum.”

“Peki ama baban ne diyecek buna sence?” diye sordu Tjorm.

“Babam mı,” dedi Ronja düşünceli bir sesle. “Benim bir babam var mı?”

Onlarla vedalaşmak için elini uzattı.

“Herkesle selam söyleyin! Kelkafa Per’i unutmayın sakın! Bir de şarkılarınızı söyleyip dans ederken arada sırada beni de hatırlayın.”

Tjegge ve Tjorm artık bu kadarını duymaya dayanamamışlardı. Gözlerinden yaşlar boşanıyordu, Ronja da birazcık ağladı.

“Bence artık Mattis Şatosu’nda dans eden olmayacak,” dedi Tjegge kederli bir sesle.

Ronja bohçasını kaptı, omzuna vurdu.

“Lovis’e söyleyin, çok üzülüp endişelenmesin. Beni bulmak isterse ormanda olacağım nasıl olsa.”

“Peki Mattis’e ne diyelim?” diye sordu Tjorm.

“Hiçbir şey,” diyen Ronja içini çekti.

Sonra yürümeye başladı. Tjegge ve Tjorm patikanın kıvrımında gözden kaybolana kadar sessizce onun ardından baktılar.

Şimdi gece olmuş, ay gökyüzünde yükselmişti. Ronja dinlenmek için gölün kenarında durdu, bir taşın üzerine oturdu ve ormanın ne kadar sakin olduğunu hissetti. Kulaklarını dikip etrafı dinledi, ama ormanda çıt çıkmıyordu. İlkbaharda gece ormanı sırlarla, büyülerle, daha başka pek çok garip şeyler ve eski zamanlarla doluydu. Ayrıca ormanda tehlikeli şeyler de vardı ama Ronja hiç korkmuyordu.

Yalnızca kanatlı cadılar benden uzak dursunlar ye-

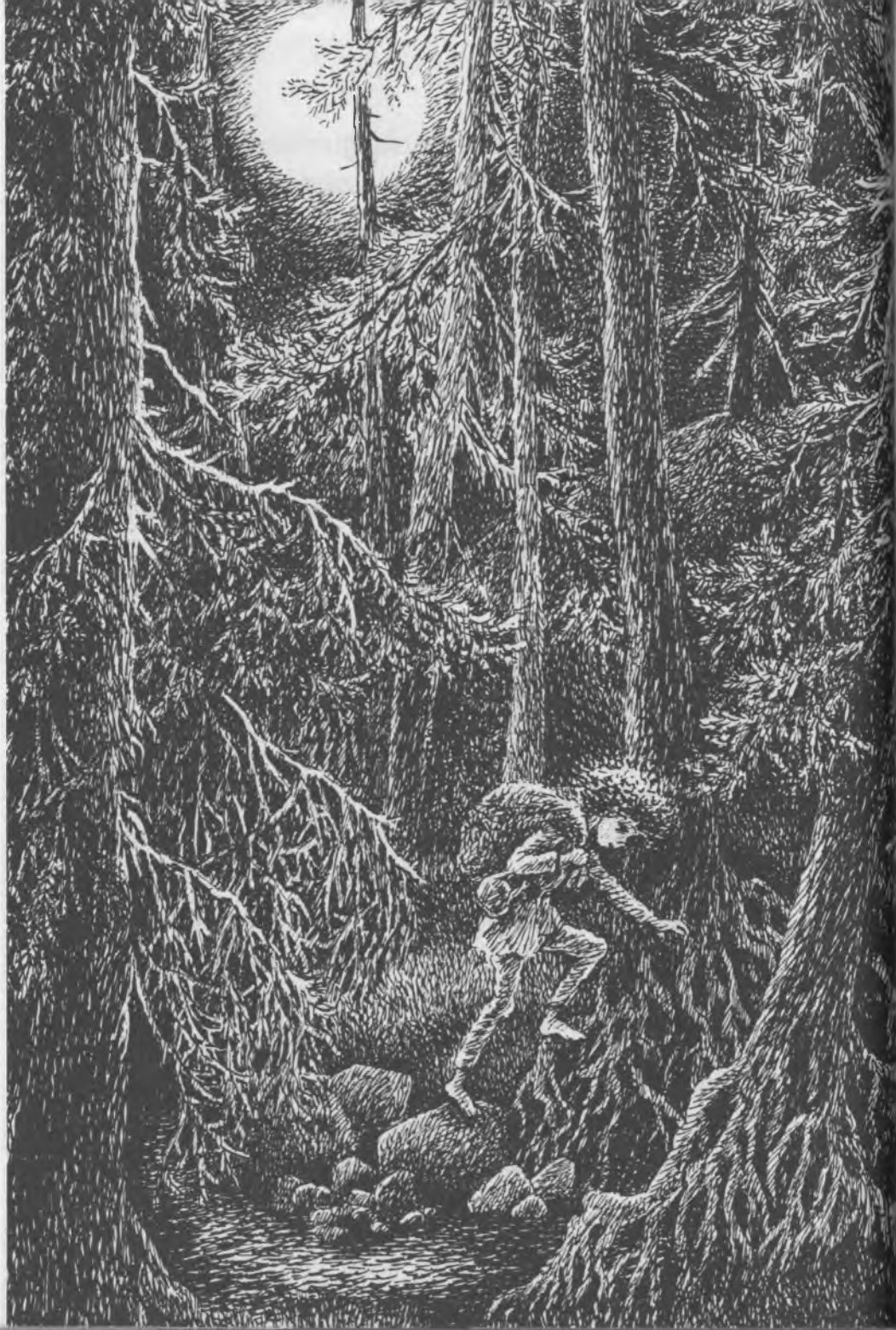
ter, yoksa Mattis Şatosu'nda olduğum kadar güvende-
yim, diye düşündü. Orman her zaman onun evi ol-
muştu, şimdi gidecek başka bir yeri de kalmadığı için
daha da çok evi olmuştu.

Gölün suları kararmıştı, ama karanlık suların üze-
rinde boylu boyunca ince bir ay ışığı parlıyordu. Çok
güzeldi, Ronja bunu görünce mutlu oldu, evet, garip
ama insan aynı anda hem kederli hem mutlu olabili-
yordu. Mattis yüzünden ve Lovis yüzünden kederliydi,
ama çevresini saran ilkbahar gecesinin büyüleyici,
sessiz güzelliği yüzünden mutluymuştu.

Ve bundan böyle o bu ormanda yaşayacaktı. Birk'le
birlikte. Şimdi aklına Birk'in Ayı Mağarası'nda onu bek-
lediği gelmişti, niçin burada oturmuş oyalanıyordu?

Ayağa kalktı, bohçasını aldı. Uzun bir yolu vardı ve
izleyebileceği bir patika yoktu. Ama yine de nereye gi-
deceğini biliyordu. Tıpkı hayvanların gidecekleri yolu
bilmeleri gibi. Tıpkı bütün yeraltı cücelerinin, orman
cinlerinin ve gri cücelerin bildikleri gibi.

Böylece ay ışığıyla aydınlanan ormanda çamların ve
köknarların arasından, yosunların ve böğürtlenlerin
üzerlerinden, güzel kokulu çalılarla dolu bataklıkların
kenarından, dipsiz kara kuyuların yanından sakın sakın
yürüdü, devrilmiş, üzerleri yosun kaplı ağaçları aştı, al-
çak tepeliklerin arasından geçti, orman boyunca adımlarını
hiç şaşırmadan Ayı Mağarası'na doğru yol aldı.

Bir tepenin üzerinde orman cinlerinin dans ettiklerini gördü. Kelkafa Per bunu yalnızca mehtaplı gecelerde yaptıklarını söylemişti. Bir süre durup onlara baktı, ormancinleri onu fark etmemişlerdi. Garip bir danstı yaptıkları. Çok sakın, biraz sarsak hareketlerle oldukları yerde sallanıyor, arada sırada garip bir şekilde homurdanıyorlardı. Kelkafa Per bunun onların ilkbahar şarkısı olduğunu söylemiş, ormancinlerini taklit edip homurdanmayı denemişti Ronja'ya göstermek için. Ama şimdi duyduğu hüznü ve huzursuz şarkıya pek benzemiyordu Kelkafa Per'in homurtuları.

Kelkafa Per aklına gelince Mattis ve Lovis'i de düşünmeye başladı ve bu içini sızlattı.

Ama sonunda gideceği yere varıp ateşi görünce üzüntüsünü unuttu. Evet, Birk soğuk ilkbahar gecesinde üşümemeleri için mağaranın önüne bir ateş yakmıştı. Ronja ateşten yükselen alevleri çok uzaktan görmüş ve aklına Mattis'in sık sık söylediği şu sözleri gelmişti.

"Nerede bir ev varsa, orada ateş de vardır."

İşte orada ateş vardı, o zaman ev de olur diye düşündü Ronja. Ayı Mağarası şimdi bir ev olacaktı!

Sessiz ve sakın bir şekilde ateşin başında oturan Birk kızarmış et yiyordu. Bir et parçasını sopanın ucuna geçirip Ronja'ya uzattı.

"Çoktandır bekliyordum," dedi. "Şunu ye önce! Sonra da Kurt Şarkısı'nı söylersin!"

11

Çam dallarından yaptıkları yataklarına uzanır uzanmaz Ronja, Birk için Kurt Şarkısı'nı söylemeye çalıştı. Mattis Şatosu'nun o eski güzel günlerinde Lovis'in, bu şarkıyı kendisi ve Mattis için nasıl söylediği aklına gelince, kalbi özlemle sıkışan Ronja, şarkıya devam edemedi.

Zaten Birk de şimdiden uyumuştur bile. Gün boyunca Ronja'yı beklerken, bütün kışı orada uyuyarak geçiren ayının arkasından mağarayı temizlediği için yorulmuştu. Üstelik ateş yakmak için kuru dal ve üzerinde uyumaları için çam dalları toplayıp mağaraya taşımıştı.

Ronja henüz uyumamıştı. Mağaranın içi karanlık ve soğuktur ama o üşümüyordu. Birk çam dallarının üzerine sermesi için ona bir keçi postu vermişti, ayrıca Ronja sincap derilerinden yapılmış kendi örtüsünü de

yanına almıştı. Bu sarınıp yatacağı kadar yumuşak ve sıcak tutan bir örtüydü. Yani üşüdüğü için uyuyamıyor değildi, Ama yine de uyku tutmuyordu bir türlü.

Uzun süre öylece yattı. Çok mutlu olması gerekiyordu ama öyle değildi. Ama mağaranın ağzından ilkbaharın soğuk, aydınlık göğüne bakarak ve aşağıda köpürerek akan ırmağın sesini dinleyerek rahatladı.

Mattis Şatosu'nun üzerindekiyle aynı gökyüzü, diye düşündü. Ve burada köpüren ırmak evden sesini duyduğum o aynı ırmak.

Böylece uyuyakaldı.

Güneş ırmağın karşı kıyısındaki tepelerin üzerine yükseldiğinde ikisi de uyandılar. Sabah pusunun arasından güneş narçiçeği gibi kıpkırmızı parlıyordu, yakındaki ve uzaktaki orman yanıyormuşçasına aydınlanmıştı.

“Soğuktan buz kestim,” dedi Birk. “Ama şafak sökerken hava iyice soğur, sonra yavaş yavaş ısınmaya başlar. Bunu bilmek iyi geliyor, değil mi?”

“Bir ateş daha da iyi gelirdi,” dedi Ronja. O da soğuktan titriyordu. Birk küllerin altında kalan kolları canlandırdı. Ateşlerinin başına oturup ekmeklerini yerken Ronja'nın matarasının içinde getirdiği keçi sütünü içtiler. Son yudumu da içtiklerinde Ronja “Bundan böyle soğuk sudan başka içecek şeyimiz yok,” dedi.

“Suyun bizi şişmanlatmayacağı kesin,” dedi Birk. “Ama öldürmez de.”

Birbirlerine bakıp güldüler. Ayı Mağarası'ndaki yaşamları zorlu olacaktı, bunu anlıyorlardı ama bu cesaretlerini kırmadı. Ronja geceleyin ne kadar mutsuz olduğunu hatırlamıyordu bile. Şimdi karınları doymuş, ısınmışlardı, apaydınlık bir sabahtı ve kuşlar gibi özgürdüler. Bunu ancak şimdi anlamış gibiydiler. Son zamanlarda o kadar ağır ve karanlık günler geçirmişlerdi ki bunları unutmak ve bir daha asla hatırlamak istiyorlardı.

“Ronja,” dedi Birk, “ne kadar özgürüz farkında mısın? İnsanın içinden kahkahalarla gülmek geliyor.”

“Evet, ve burası bizim krallığımız,” dedi Ronja. “Burayı hiç kimse elimizden alamaz ya da bizi buradan atamaz.”

Birlikte ateşin başında oturup güneşin yükselişini seyrettiler. Aşağıdan köpüklü ırmağın sesi geliyor, çevrelerindeki orman uyanıyordu. Ağaçların tepeleri sabah rüzgarında hafif hafif sallanıyordu, guguk kuşları ötüyor, bir ağaçkakan yakınlarda bir yerde bir ağacı gagalıyor, ırmağın karşı kıyısında bir geyik ailesi ormandan çıkmış suya yaklaşıyordu. Ronja ve Birk oturdukları yerde kendilerini ırmağın, ormanın, buradaki bütün canlıların koruyucusuymuş gibi hissediyorlardı.

“Kulaklarını kapa, çünkü şimdi benim ilkbahar çıktığı-

ğim geliyor,” dedi Ronja.

Öyle bir çığlık attı ki sesi dağlarda yankılandı.

“Şimdi en çok istediğim şey ne biliyor musun?” dedi Birk. “Sen bu çığlığıyla bütün kanatlı cadıları başımıza toplamadan önce arbaletimi bulup buraya getirmek.”

“Getirmek... nereden peki?” diye sordu Ronja. “Borka Kalesi’nden mi?”

“Hayır, ormanda bir yerden,” dedi Birk. “Her şeyi bir kerede getiremedim. Onun için bir ağacın kovuğuna gizledim. Buraya getireceğim birkaç şey daha var orada.”

“Mattis bana arbalet vermek istemiyordu,” dedi Ronja. “Ama eğer bıçağını verersen kendime bir yay yapabilirim.”

“Tamam, ama çok dikkatli ol. Bıçak bizim en değerli şeyimiz. O olmazsa ormanda sağ kalamayız.”

“Ormanda onlarsız sağ kalamayacağımız başka şeyler de var,” dedi Ronja. “Suyu nasıl taşıyacağımızı da düşündün mü?”

Birk güldü.

“Düşündüm elbette. Ama su düşünmekle taşınmıyor.”

“Öyleyse ben bir kap bulsam iyi olacak,” dedi Ronja.

“Nereden bulacaksın peki?”

“Lovis’in şifalı su kaynağının olduğu yerde. Ormanda, Kurt Kapanı Geçidi’nin aşağısında. Dün Lovis, Kelkafa Per’in midesi için şifalı su getirsin diye Sturkas’ı oraya göndermişti. Ama peşine birkaç kanatlı cadı takıldığı için Sturkas kabı orada bırakıp geri döndü. Bugün gidip onu alacaktır, Lovis kesinlikle gönderir onu! Ama acele edersem belki ondan önce gidip alabilirim.”

Bunun üzerine ikisi de hemen işe koyuldular. Çevik ayaklarıyla ormanın içinden geçen uzun yolu koştular, alacaklarını aldılar. Yeniden mağaraya dönmeleri epey zaman almıştı. Ronja su kabını, Birk de arbalecini ve ağacın kovuğuna gizlediği öteki şeyleri getirdi. Neler getirdiğini Ronja’ya göstermek için hepsini mağaranın önüne yığıdı. Bir balta, bir testere, küçük bir tencere, oltalar, kuşlara kapan kurmak için ipler, arbalet için oklar, kısa bir mızrak. Bütün bunlar ormanda yaşayacak biri için son derece gerekli şeylerdi.

“Evet, bakıyorum bizim gibi orman insanlarının neler yapması gerektiğini biliyorsun,” dedi Ronja. “Yiyecek bir şeyler bulmamız, kanatlı cadılara ve vahşi hayvanlara karşı korunmamız gerekiyor.”

“Bu kadarını biliyorum elbette,” dedi Birk. “Ayrıca biz...”

Sözlerini tamamlayamadan Ronja onun kolunu hızla yakalayıp korkuyla fısıldadı:

“Sııs! Mağarada birileri var.”

Soluklarını tutup dinlemeye başladılar. Evet, mağaralarında birileri vardı, onlar buradan uzaklaştıklarında gizlice içeri girmiş olmalıydılar. Birk mızrağını eline aldı, mağaranın ağzında sessizce durup beklediler. Mağaradakilerin seslerini duyuyor ama ne olduğunu çıkaramıyorlardı ve bu çok ürkütücü bir şeydi. İçeridekilerin sayıları da çokmuş gibi geliyordu kulağa. Belki de mağara saklanmış onları bekleyen, her an dışarı fırlayıp pençelerini onlara geçirmeye hazır kanatlı cadılarla doluydu.

Sonunda yalnızca içeriyi dinleyip beklemekten bıktılar.

“Dışarı çıkın kanatlı cadılar,” diye haykırdı Birk. “Çıkın da bu ormanın en keskin mızrağının tadına bakın.”

Ama dışarı hiç kimse çıkmadı. Bunun yerine içeriden ateşli fısıltılar gelmeye başlamıştı.

“Gri cüce ormanına insan girmiş! Haydi bütün gri cüceler ısırın, dövün onları!”

Bunu duyunca Ronja öfkeden köpürdü.

“Çıkın çabuk dışarı gri cüceler,” diye bağırdı. “Çıkın ve hemen defolun, yoksa ben içeri gelip saçınızı başınızı yolacağım!”

Gri cüceler apar topar mağaradan dışarı çıkmaya başladılar. Ronja’ya hırlıyor, tıslıyorlardı ama Ronja da onlara hırladı, Birk mızrağını gösterdi. Bunun üze-

rine büyük bir telaşla dağdan aşağı kaçmaya başladılar. Kayarak, kayalara tutunarak dik yamaçtan aşağı inip ırmağa ulaşmaya çalışıyorlardı. Bazıları kayalara tutunmayı başaramadığı için aşağıda köpüren suların içine yuvarlandı, ırmağın üzeri bir anda, yüzen gri cücelerle dolmuştu. Ama sonunda zorlukla karaya çıkmayı başardılar.

“Bu canavarlar ne de güzel yüzüyorlar,” dedi Ronja.

“Ve iyi de ekme yiyorlar,” dedi Birk mağaraya girip de gri cücelerin onların kocaman bir ekmeğini yiyip bitirmiş olduklarını görünce.

Daha fazla zarar verecek zamanları olmamıştı, ama mağarada kısa süre bulunmaları bile yetmiş de artmıştı.

“Bu hiç iyi olmadı,” dedi Ronja. “Şimdi bütün orman onların dedikodularıyla çalkalanacak ve çok geçmeden kanatlı vahşi cadıların hepsinin bizim nerede olduğumuzdan haberleri olacak.”

Ama Mattis Ormanı’nda korkmak olmazdı, Ronja bunu daha çok küçükken öğrenmişti. Ayrıca ileride olabilecek şeyler için kaygılanmanın aptalca olduğunu Ronja da Birk de biliyordu. Onun için sakın sakın yemeklerini, silahlarını ve aletlerini mağaraya yerleştirdiler. Ardından ormandan kaplarıyla su taşıdılar, balık tutmak için ırmağa bir ağ gerdiler, ırmağın kıyısından

yukarıya taşlar taşıyıp sağlam bir barikat kurdular, Ronja'nın yay yapacağı ardıç dalını bulmak için ormanda uzun uzun dolaştılar. Bu sırada yaban atlarının her zamanki çayırlarında otladıklarını gördüler. Dostça sözler söyleyerek Haylaz ve Çılgın'a yaklaşmayı denediler ama bir işe yaramadı. Haylaz da Çılgın da dostluktan pek anlamıyorlardı. Otlamak için onları hiç kimsenin rahatsız etmeyeceği bir yer bulmak üzere çevik ayaklarıyla oradan uzaklaştılar.

Günün geri kalanında Ronja mağaranın önünde oturup kendine bir yay ve birkaç ok yaptı. Yayın ipi için belindeki deri halattan bir parça kesmişti. Sonra hevesle uzun süre deneme atışları yaptı ve bütün oklarını kaybetmeyi başardı. Alacakaranlık çökmeye başlayana kadar oklarını aradı. Sonunda vazgeçmek zorunda kaldı. Aslında bu pek de canını sıkmamıştı.

“Yarın kendime yeni oklar yaparım,” dedi.

“Bıçağa dikkat ediyorsun, değil mi?” dedi Birk.

“Evet, bizim en değerli şeyimizin o olduğunu biliyorum. Bıçağımız ve baltamız!”

Birden akşamın bastırıldığını fark ettiler. Karınları acıkmıştı. Gün uçup gitmişti ve onlar hiç durmadan bir şeyler yapmışlardı. Ormanda dolaşmış, koşmuş, yük taşımış, taşları sürüklemiş, eşyaları yerleştirmişlerdi ve bu arada acıktıklarını anlamaya zaman bulamamışlardı. Kara undan yapılma ekmeğe, peynir ve kuzu

pastırmısından oluşan yemeklerini yerken tıpkı Ronja'nın önceden söylediği gibi yanında kaynağın duru suyunu içiyorlardı.

Yılın bu döneminde geceleri hava asla kararmazdı ama yorgun bedenleri günün bittiğini, artık uyuma zamanının geldiğini haber veriyordu.

Mağaranın alacakaranlığında Ronja, Birk için Kurt Şarkısı'nı söyledi. Bu kez daha iyi gitmişti. Yine de şarkı Ronja'yı kederlendirmişti. Birk'e sordu.

"Sence Mattis Şatosu'nda bizi düşünüyorlar mıdır? Annelerimiz ve babalarımız demek istiyorum!"

"Düşünmezlerse tuhaf olurdu," dedi Birk.

Ronja yeniden konuşmadan önce epey bir yutkundu.

"Belki üzülüyorlardır, ne dersin?"

Birk biraz düşündü.

"Bu kişiye göre değişir, Undis üzülüyordur elbette ama daha da çok kızılıyordur sanırım. Borka da öfkeli-dir ama daha da çok kırgındır."

"Lovis üzülüyordur, bunu biliyorum," dedi Ronja.

"Peki ya Mattis?" diye sordu Birk.

Ronja uzun bir süre sustuktan sonra, "Herhalde o mutlu olmuştur," dedi. "Yani çekip gittiğim için artık beni unutabilir."

Bu dediğine kendisi de inanmaya çalışıyordu. Ama yüreğinin derinlerinde aslında bunun doğru olmadığı-

nı biliyordu.

Gece rüyasında Mattis'in karanlık, kapkara bir ormanın ortasında yalnız başına oturup ağladığını, ayaklarının dibinde gözyaşlarından bir göl oluştuğunu gördü. Gölün dibinde kendisini görüyordu. Yeniden küçük bir kız olmuştu, Mattis'in ona verdiği çakıltaşlarıyla oynuyordu.

12

Ertesi sabah erkenden ağlarına balık yakalanıp yakalanmadığına bakmak için ırmak kıyısına indiler.

“Ağlardaki balıkların guguk kuşu ötmeden önce toplanması gerekir,” dedi Ronja.

Birk'in önünden neşeyle koşarak iniyordu. İndikleri yol dar bir patikaydı, yamaçtaki genç huş ağaçlarının arasından kıvrılarak uzanıyordu. Ronja taze huş yapraklarının kokusunu alıyordu. Çok güzel kokuyorlardı, kokuları ilkbahar gibiydi, bu onu mutlu ediyordu, onun için hopluya zıplaya yürüyordu.

Arkasından gelen Birk henüz tam olarak uyanamamıştı.

“Tabii ağlarda toplanacak balık varsa! Sen şimdi ağların balık dolu olduğunu sanıyorsundur eminim.”

“Bu ırmakta somon balığı var,” dedi Ronja. “Bir tanesi bile bizim ağlarımıza atlamadıysa çok şaşırıyorum.”

“Kız kardeşim böyle hoplayıp zıplarken burun üstü ırmağa düşmezse ben de çok şaşıracağım.”

“Bu benim ilkbahar sıçrayışım,” dedi Ronja.

Birk güldü.

“İlkbahar sıçrayışı, evet, bu patikayı sen üzerinde hoplayıp zıplayasın diye açmış olmalılar. Sence burada ilk kez kim yürümüş olabilir?”

“Belki Mattis’tir,” dedi Ronja. “Ayı Mağarası’nda kalırken buradan geçiyordu herhalde. Somon balığını çok sever. Eskiden de severmiş.”

Sonra sustu. Mattis’in neleri sevip neleri sevmediğini düşünmek istemiyordu. Gece gördüğü rüya gelmişti aklına, onu da unutmak istiyordu. Ama düşünceler inatçı bir sinek gibi durmadan geri geliyor ve onu bir türlü terk etmiyorlardı. Bu düşüncelerden ağlarına takılmış çırpınan somon balığının parıltısını görene kadar kurtulamadı. Kocaman bir balıktı bu, onlara günlerce yeterdi. Birk balığı ağdan çıkarırken, mutlu bir ifadeyle:

“Kardeşim benim, asla açlıktan ölmeyeceksin, sana söz veriyorum,” dedi.

“Kış gelene kadar,” dedi Ronja.

Ama kışın gelmesine daha çok vardı, daha şimdiden bunun kaygısını niçin duysundu ki? Artık kafasına sinek gibi musallat olan bu tür şeyleri düşünmek istemiyordu Ronja.

Somon balığını bir sopaya asıp ikisi birden omuzlayarak mağaraya doğru yola çıktılar. Arkalarından fırtınada devrilmiş bir huş ağacı gövdesini de sürüklüyorlardı. Ağacı kemerlerindeki deri halatlarla bağlamışlardı. İki koşum atı gibi patika boyunca ağacı arkalarından çeke çeke yukarı çıkardılar. Bu ağaca gerçekten ihtiyaçları vardı. Ondan tahta kaplar ve başka işlerine yarayacak şeyler yapmayı düşünüyorlardı.

Birk ağacın dallarını kesmişti. Ama bunu yaparken baltası kayıp ayağına gelmişti. Şimdi ayağında kanyan bir yara vardı. Patikayı arkasında kanlı ayak izleri bırakarak tırmanıyor, ama o buna aldırmiyordu.

“Önemli bir şey değil. Bırak yara bıkana kadar kanasın,” dedi.

“O kadar da gözüpek olma,” dedi Ronja. “Peki bir ayı gelir, senin kanlı ayak izlerini koklar ve bu leziz karnın devamının nerede olduğunu merak ederse!”

Birk güldü.

“O zaman mızrağımla gösteririm ben de ona.”

“Lovis,” dedi Ronja düşünceli bir sesle, “kanayan yaralara kurutulmuş beyaz yosun bastırır. Benim de bunlardan toplamam gerek. Kimbilir bir daha ne zaman bacağına kesersin?”

Dediğini de yaptı. Ormandan bir kucak dolusu beyaz yosun taşıyıp güneşin altında kurumaya bıraktı. Geri döndüğünde Birk ona nar gibi kızarmış somon balığı verdi. Ve bu yedikleri son balık değildi. Uzun bir süre boyunca başka bir şey yapmadılar, somon balığı yiyip tahta kaseler oydular. Bunun için mağaranın önüne taşıdıkları huş ağacı gövdesini kesmeleri gerekti. Bu çok zor olmadı, kendilerini yaralamadan sırayla kestiler. Kısa zamanda oyulup kase olmaya hazır beş tane ağaç parçası elde etmişlerdi. Bir sürü kaseleri olsun istiyorlardı. Ama daha üçüncü gün Ronja sızlanmaya başladı:

“Birk sence hangisi daha kötü? Kızarmış somon balığı mı ellerinin su toplaması mı?”

Birk buna bir yanıt veremiyordu, çünkü ikisi de birbirinden beterti.

“Aslında biliyorum, bizim bir de rendemizin olması

gerekirdi. Bıçakla bu işi yapmak çok zor oluyor.”

Ama ellerinde başka alet olmadığı için sırayla oyup kesmeyi sürdürdüler. Sonunda kaseyi andıran bir şey yapmayı başarmışlardı.

“Yaşadığım sürece bundan bir tane daha yapmayacağım,” dedi Birk. “Şu bıçağı ver de içini son kez kazıyıp düzleyeyim.”

“Bıçağı mı,” dedi Ronja. “Bıçak sende zaten!”

Birk başını iki yana salladı.

“Hayır, en son sen almıştın. Ver şunu!”

“Bende bıçak yok,” dedi Ronja. “Ne dediğimi duymuyor musun?”

“Peki nereye koydun öyleyse?”

Ronja kızmıştı.

“Asıl *sen* nereye koydun? Bıçak en son sendeydi!”

“Şimdi yalan söylüyorsun işte,” dedi Birk.

Sessiz ve öfkeli bıçağı aradılar. Mağaranın içinde, dışında her yana baktılar. Sonra yeniden mağarayı ve önünü aradılar. Ama bıçak ortalarda yoktu.

Birk soğuk bakışlarla Ronja'ya baktı.

“Sanırım sana insanın ormanda bıçaksız yapamayacağını söylemiştim?”

“O zaman sen de bıçağı daha iyi korusaydın,” dedi Ronja. “Bu arada sen kendin suçluysen suçlu başkalarına attığın için pislik çuvalının tekisin.”

Birk'in yüzü öfkeden bembeyaz oldu.

“Demek öyle, işte haydut kızı yine karşımızda! Bakıyorum sen hiç değişmemişsin. Demek bununla yaşamaya alışmam gerekiyor!”

“Bunu yapmana hiç gerek yok Borka haydutu,” dedi Ronja. “Sen kendi bıçağınla birlikte yaşa! Yani onu bulabilirsen. Canın cehenneme!”

Birk’in yanından ayrılırken öfkeden gözlerinden yaşlar fışkırıyordu. Şimdi ormana gidecekti, böylece ondan kurtulacaktı. Onu bir daha asla görmek istemiyordu, asla onunla konuşmak istemiyordu.

Birk gözden kaybolan Ronja’nın peşinden baktı. Bu davranışı onu daha da çok kızdırmıştı. Ronja’nın arkasından seslendi.

“Umarım kanatlı cadılar götürür seni! Zaten sen ancak onların yanına yaraşırırsın!”

Ronja’nın kuruması için oraya serdiği yosunları gördü. Bu da onun aptalca fikirlerinden biriydi işte. Öfkeyle yosunları tekmeledi.

Bıçak yosunların altında duruyordu. Birk uzanıp almadan önce uzun bir süre bıçağa baktı. Yosunları iyice aramışlardı oysa. Nasıl olmuştu da bıçağı orada bulamamışlardı, ayrıca bıçağın orada olması kimin suçuymdu?

En azından yosunlar Ronja’nın suçuymdu, bu kadarını biliyordu. Ayrıca Ronja aksi ve aptaldı, dayanılacak gibi değildi. Yoksa Birk onun peşinden koşar, so-

nunda bıçağın ortaya çıktığını söylerdi. Ama şimdi akıllı başına gelene kadar ormanda kalsın da normal bir insan olmayı öğrensindi.

Uzanıp bıçağı aldı, bileli. Sonra oturdu, bıçağın eline ne kadar yakıştığına baktı. Harika bir bıçaktı bu, üstelik artık kayıp da değildi.

Kaybolan yalnızca Birk'in öfkesiydi. Bıçakla uğraşırken bütün öfkesi eriyip gitmişti. Şimdi halinden memnun olması gerekiyordu. Ne de olsa bıçağına kavuşmuştu. Ama Ronja yoktu. Onun için mi göğsünde tuhaf bir sızı hissediyordu?

Sen kendi bıçağınla birlikte yaşa! Ronja böyle demişti! Şimdi Birk yine kızmıştı. Peki ya Ronja nerede yaşayacaktı? Aslında bu onu ilgilendirmiyordu, Ronja istediği yerde gezip tozabilirdi. Ama geri dönmezse, hem de bir an önce geri dönmezse suç kendisinin olurdu. O zaman artık Ayı Mağarası'na bir daha giremezdi. Keşke Birk bunu Ronja'ya söylemiş olsaydı. Ama şimdi ormanda koşuşturup bunu söylemek için Ronja'yı aramayı düşünmüyordu. Nasıl olsa önünde sonunda geri dönüp ona yalvaracaktı, bütün bunları o zaman söyleyebilirdi.

"Daha önce gelmen gerekirdi! Artık çok geç."

Kulağa nasıl geldiğini anlamak için bu sözleri yüksek sesle söyledi, sonra ürperdi. Kız kardeşine söyleyecek sözler miydi bunlar? Ama Ronja bunu kendisi

seçmişti. Onu Birk kovmamıştı ki!

Beklerken biraz somon balığı yedi. İlk üç dört gün somon balığı inanılmaz lezzetli gelmişti. Ama şimdi, onuncu gündən sonra lokmaları ağızında büyüyordu, artık boğazından geçmiyordu bir türlü.

Ama ne olursa olsun yine de yemektir işte. Ormanda dolaşanlar ne yiyorlardı ki, Ronja ne yiyordu? Herhalde kök ve yaprak yerd, tabii eğer yenilebilecek olanları bulursa. Bu Birk'i ilgilendirmezdi. Sıskanın teki olana kadar ormanda dolaşabilirdi. Geri dönmediğine göre herhalde bunu istiyordu.

Zaman geçiyordu ve Ronja'sız zaman tuhaf bir şekilde boş geçiyordu. Ronja orada olmayınca Birk'in aklına yapacak hiçbir şey gelmiyordu. Göğsündeki sızı da giderek kötüleşiyordu.

Irmağın üzerinden yükselen sise baktı. Şimdi aklına uzun bir zaman önce Ronja için yeraltı yaratıklarıyla yaptığı kavga gelmişti. Bundan daha sonra Ronja'ya hiç söz etmemişti, Ronja yeraltı yaratıkları tarafından kandırılabilir bir olduğunu bilmiyordu. O zaman da Birk'e nasıl terslenmişti! Üstelik de yanağını öyle bir ısırmıştı ki küçük bir iz kalmıştı. Ama yine de Ronja'dan hoşlanmıştı, evet, daha onu görür görmez hoşlanmıştı. Ama Ronja bunu bilmiyordu. Bundan Ronja'ya hiç söz etmemişti. Ve şimdi artık çok geçti. Bundan böyle mağarada yalnız başına yaşayacaktı.

Bıçağıyla... Ronja nasıl böyle bir şey söyleyebilmişti? Eğer Ronja'nın geri gelmesini sağlayacaksa bıçağını severek ırmağa atabilirdi, bunu şimdi anlıyordu.

Akşamları sık sık ırmağın üzerinde sis olurdu, endişelenecek bir şey değildi bu. Ama sisin tam da bu akşam yükselip bütün ormanın üzerine yayılmayacağından kim emin olabilir, diye düşündü Birk. O zaman belki yeraltı yaratıkları yaşadıkları derin karanlıktan yukarı çıkarlardı yine. Peki Ronja'yı bu kez onların büyüülü şarkılarından kim koruyacaktı? Bu artık onun sorunu değildi. Ama ne düşünürse düşünsün daha fazla dayanamaz olmuştu. Ormana gitmeli, Ronja'yı bulmalıydı.

Soluğu tükenene kadar koştu. Ronja'yı bulabileceğini düşündüğü bütün patikalarda ve çayırlarda onu aradı. Kendi sesinden korkana kadar, meraklı, hain kanatlı cadıları üzerine çekmekten korkana kadar Ronja'ya seslendi.

Ronja'nın arkasından, kanatlı cadılar alsın seni, diye bağırdığını utançla hatırladı. Ronja hiçbir yerde olmadığına göre belki de Kanatlı Cadılar almıştı. Ya da Mattis Şatosu'na geri dönmüştü? Belki şimdi Mattis'in önünde diz çökmüş, eve dönmesine müsaade etmesi ve tekrar onu çocuğu olarak kabul etmesi için yalvarıyordu. Ama Ayı Mağarası'na geri dönmek için asla yalvarıp yakarmazdı. Yok yok, onun Mattis'i özlediği belliydi. Her ne

kadar bunu Birk'ten gizlemeye çalışsa da fark ediliyordu. Şimdi artık mutlu olmalıydı, ne de olsa suçu üzerine atacağı birini bulmuş ve böylece Ayı Mağarası'nı da, kardeşim dediği insanı da terk edebilmişti.

Artık daha fazla aramanın bir yararı yoktu. Gerçeğe teslim olmuştu Birk. Şimdi ne kadar acı olursa olsun, mağarasına ve yalnızlığına dönecekti.

İlkbahar akşamı bir tanrı mucizesi kadar güzeldi, ama Birk hiçbir şeyin farkında değildi. Akşamın güzel kokularını almıyor, kuşların şarkılarını duymuyor, çayırdaki çimenleri çiçekleri görmüyordu, yalnızca üzüntüden içinin sızladığını hissedebiliyordu.

O sırada çok uzaklarda bir atın ölüm korkusuyla kişnediğini duydu. Oraya doğru koşmaya başladı, yaklaştıkça daha vahşi kişnemeler duyar oldu. Orada bir kısrak duruyordu ve göğsündeki bir yaradan kanlar akıyordu. Kısrak Birk'i görünce korkmuştu, bu belliydi ama yerinden kımıldamıyor yalnızca çaresiz bir şekilde yardım ister gibi endişeyle kişniyordu.

"Zavalıcık," dedi Birk, "kim seni böyle kötü yaraladı?"

Aynı anda Ronja'yı gördü. Dalların arasından fırlayıp ata doğru koşarken yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştı.

"Ayıyı gördün mü?" diye bağırdı. "Of Birk, onun yavrusunu kapıp öldürdü!"

Ronja üzüntü içinde ağlıyordu, ama Birk'in tek his-

sedebildiği şey çılgınca bir sevinçti. Ronja yaşıyordu, onu ne bir ayı kapmıştı, ne Mattis, ne de kanatlı cadılar Birk'in elinden almıştı, bu ne kadar güzeldi!

Ama Ronja kısırağın yanında durmuş akan kana bakıyordu. Sonra içinde Lovis'in sesini duydu. Şimdi yapması gereken şeyin ne olduğunu biliyordu.

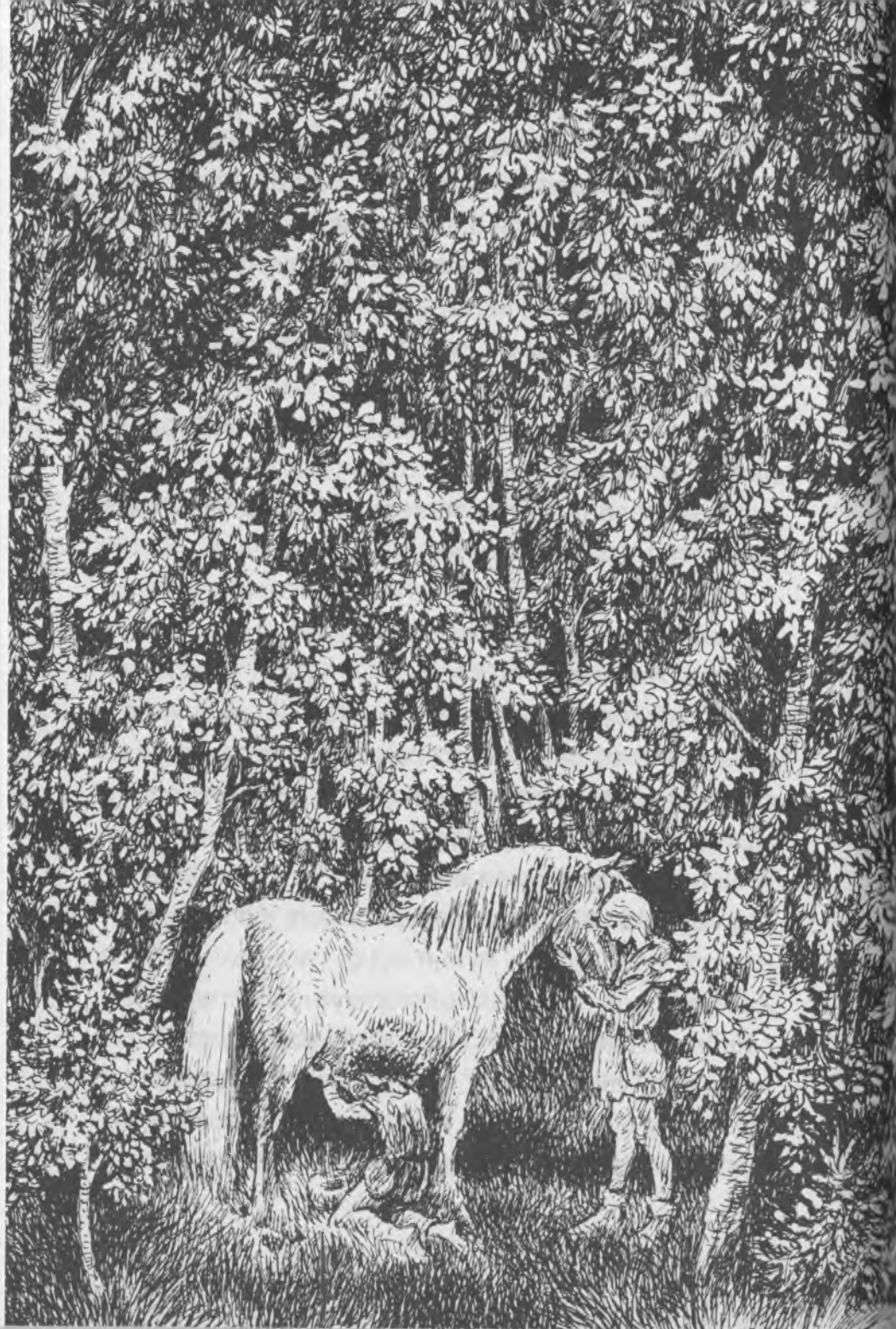
Birk'e seslendi.

"Çabuk ol! Gidip beyaz yosunları getir, yoksa bütün kanı akıp gidecek!"

"Peki ya sen? Ortalarda seni öldürebilecek bir ayı dolaşırken burada kalamazsın."

"Koş," diye bağırdı Ronja. "Benim kısırağın yanında kalmam gerek, avutulmaya ihtiyacı var. Ve beyaz yosunlara! Ama acele et!"

Ve Birk koştu. Ronja kısırağın başını iki elinin arasına alarak Birk'i beklemeye başladı. Elinden geldiğince ona avutucu sözler mırıldandı. Kısarak sanki onun söylediklerini dinliyormuş gibi kımıldamadan duruyordu. Artık o acılı kişnemeleri duyulmuyordu, belki buna takati kalmamıştı. Zaman zaman bedeni şiddetli bir titremeyle sarsılıyordu. Ayının açtığı yara çok kötüydü. Zavallı kısarak, yavrusunu korumaya çalışmıştı, oysa şimdi tay ölmüştü. Belki şimdi kendi yaşamının da yavaş yavaş akıp gittiğini hissediyordu. Alacakaranlık çökmüştü, birazdan gece olacaktı ve Birk daha geç olmadan hemen geri dönmezse bu kısarak bir daha asla

sabah olduğunu göremeyecekti.

● Ama Birk bir kucak beyaz yosunla geldi. Ronja'nın şimdiye kadar gördüğü en tatlı şeydi, bunu bir ara Birk'e söyleyecekti, ama şimdi değil. Acele etmeleri gerekiyordu.

● Yardımlaşarak beyaz yosunları kısırağın yarasına bastırdılar, yosunlar kısa zamanda kandan sıırıslıklam oldu. Bunun üzerine daha fazla yosun koyup kısırağın boynundan ve göğsünden geçirdikleri deri halatlarıyla yarayı sıkıca sardılar. Kısırak kımıldamadan duruyor, sanki ne yaptıklarını anlıyormuş gibi hiç karşı çıkmıyordu. Ama yakınlarındaki bir ağacın arkasından merakla kafasını uzatan bir yeraltı cücesi onların ne yaptıklarını hiç anlamamıştı.

● “Neyden böyle yapıyorsunuz?” dedi kederli bir ifadeyle.

● Ama Ronja ve Birk onu gördüklerine sevinmişlerdi. Çünkü bu ayının artık oralarda olmadığı anlamına gelirdi. Ayılar ve kurtlar alacakaranlık yaratıklarından uzak dururlardı. Ne yeraltı cüceleri ve ormancinleri, ne de kanatlı cadılar ve gri cüceler vahşi hayvanlardan korkardı. Bir ayının sessizce ormanın derinlerine kaçması için bu gizemli yaratıkların kokusunu alması yeterdi.

● “Küçük tay vaydı ya,” dedi yeraltı cücesi. “Aytık yok! Bitti! Hiç koşmayacak!”

● “Bunu biz de biliyoruz,” dedi Ronja üzüntüyle.

O gece kısırağın yanında kaldılar. Uykusuz, soğuk bir gece geçirdiler, ama hiç umursamıyorlardı. Sık dallı bir köknar ağacının altına, yanyana oturup birbirlerine bir yığın şey anlattılar, ama kavgalarından hiç söz etmediler. Sanki bunu unutmuş gibiydiler. Ronja ayının tayı nasıl öldürdüğünü anlatmayı denedi, ama sonra sustu. Bu çok acıklıydı.

“Mattis Ormanı’nda ve bütün diğer ormanlarda böyle şeyler olur,” dedi Birk.

Gece yarısı yaranın üzerindeki yosunları değiştirdiler, sonra birazcık uyudular, ortalık ışımaya başlayınca uyandılar.

“Bak, kanaması kesilmiş,” dedi Ronja. “Yosunlar kuru!”

Mağaralarına doğru yola çıktılar. Kısırağı da yanlarında götürüyorlardı, onu yalnız bırakamazlardı. Kısarak yürümekte zorlanıyor, çok canı yanıyordu, ama hiç itiraz etmeden onları izliyordu.

“Sağlam bile olsa dağa tırmanamaz,” dedi Birk. “Ne yapacağız onu?”

Mağaranın yakınında, köknar ve huş ağaçlarının arasında onlara sularını veren kaynak vardı. Kısırağı oraya götürdüler.

“Su iç ki yeni kan yapasın,” dedi Ronja.

Kısarak kana kana su içti. Sonra Birk onu bir huş ağacına bağladı.

“Yarası iyileşene kadar burada kalabilir. Ve buraya hiç ayı gelmez, inan bana.”

Ronja kısırağın başını okşadı.

“O kadar üzülme,” dedi. “Gelecek ilkbaharda yeni bir yavrun olacak.”

Sonra kısırağın memelerinden süt damladığını gördü. “Bu sütü yavrun içecekti,” dedi. “Ama şimdi bizim içmemize müsaade edeceksin.”

Mağaradan ağaçtan yonttukları kaseyi getirdi, şimdi bir işe yaramıştı. Kısırağın memelerindeki bütün sütü sağdı, kase ağzına kadar dolmuştu. Gergin memelerinin boşaltılması kısırağı rahatlatmıştı. Ve artık sütleri olduğu için Birk de çok sevinmişti.

“Şimdi bir hayvanımız oldu işte,” dedi. “Ona bir ad takmamız gerek. Sence adı ne olsun?”

Ronja'nın çok düşünmesi gerekmemişti.

“Bence adı Lia olsun,” dedi. “Mattis'in küçükken adı Lia olan bir kısırağı varmış.”

Bunun bir kısrağ için güzel bir ad olduğunda anlaşılıyor. Bu kısrağ ölmeyecekti. Lia yaşayacaktı, şimdi bunu görebiliyorlardı. Ot toplayıp onun yanına taşıdılar, kısrağ oburca yemeye başladı. Bunu görünce kendi açlıkları geldi akıllarına. Şimdi mağara evlerine gidip açlıklarını bastırarak bir şeyler yemeleri gerekiyordu. Ama onların yanından ayrıldıklarını görünce Lia başını çevirip endişeyle peşlerinden bakmaya başlamıştı.

“Korkma,” dedi Ronja. “Birazdan geri geleceğiz. Bizze verdiğin süt için sana teşekkür ederiz!”

Yeniden sütlerinin olması onlar için büyük bir mutluluktü. Üstelik kaynak suyunun içinde taze ve soğuk kalmıştı. Mağaranın önündeki açıklıkta oturdular, ekmeıklarını yiyip sütlerini içerek güneşin yeni bir günü karşılamak için yükselişini izlediler.

“Bıçağın kaybolması yazık oldu,” dedi Ronja.

Bunun üzerine Birk bıçağı çıkarıp Ronja'nın eline verdi.

“Ve yeniden bulunması iyi oldu. Biz bağıırıp çağırarak birbirimizi yerken, o yosunların altında bekliyormuş.”

Ronja uzun bir süre hiç ses çıkarmadan oturdu, sonra:

“Biliyor musun böyle oturmuş ne düşünüyordum? Her şeyin bir anda yok edilmesinin ne kadar da kolay olduğunu. Hem de bir hiç uğruna.”

“Bundan sonra bu tür gereksiz tartışmalardan uzak duracağız,” dedi Birk. “Peki ben ne düşünüyordum biliyor musun? Senin bin tane bıçaktan daha değerli olduğunu!”

Ronja ona bakıp güldü.

“Şimdi artık bir deliden daha delisin!” dedi.

Lovis arada sırada Mattis'e böyle derdi.

13

Günler geçti, ilkbahar yerini yaza bıraktı, hava ısındı. Ardından yağmur geldi. Günlerce gecelerce ormanın üzerine yağdı durdu, her yer daha önce hiç olmadığı kadar taze ve yeşildi. Yağmur dinip de güneş ortaya çıkınca yaz sıcaklığında orman öyle bir kokmaya başladı ki Ronja yeryüzünde bu kadar güzel kokan başka bir orman olup olmadığını sordu Birk'e. Birk'e kalırsa bu kadar güzel kokanı yoktu herhalde.

Lia'nın yarası çoktan iyileşmişti. Onu serbest bırakmışlardı, şimdi yine yaban atlarının arasında yaşıyordu. Ama hâlâ onlara süt veriyordu. Akşamları sürüsü hemen mağaranın yakınında toplanıyordu. Her akşam Birk ve Ronja ormana gidip ona sesleniyorlardı. Lia nerede olduğunu haber vermek ve sütünün sağılmasını beklediğini söylemek için kışneyerek onlara yanıt veriyordu.

Sürüdeki öteki atlar da kısa bir süre sonra insan yavrularından çekinmeyi bıraktılar. Zaman zaman Lia'nın sütü sağılırken merakla yanlarına gelip bakıyorlardı. Herhalde bundan daha tuhaf bir şey görmemişlerdi. Haylaz ve Çılgın da sık sık geliyorlardı ve o kadar çok sokuluyorlardı ki Lia kulaklarını arkaya yatırıp dişlerini gösteriyordu. Ama onların buna aldındıkları yoktu. Birbirleriyle oynamayı, çılgınca tekmeler savurup sıçramayı sürdürüyorlardı. Daha çok küçüklerdi, oyun oynamak istiyorlardı. Sonra da bir anda dörtnala koşmaya başlıyor, ormanın içinde gözden kayboluyorlardı.

Ama ertesi akşam yine orada oluyorlardı. Artık onlarla da konuşabilir olmuşlardı. Sonunda okşanmalarına bile izin vermeye başladılar. Ronja ve Birk onları dikkatle okşuyorlardı, atlar da bundan hoşlanmışa benziyorlardı. Yine de gözlerinde her zaman hafif bir kuşku vardı, sanki "Bizi asla kandıramazsınız!" der gibydiler.

Ama bir akşam Ronja:

"Ben ata bineceğim dedim mi ata binerim!" dedi.

Süt sağma sırası Birk'teydi, Haylaz ve Çılgın da yanyana durmuş onu seyrediyorlardı.

"Ne dediğimi duydun mu?"

Bu soruyu Haylaz'a sormuştu. Bir anda onu yele-sinden yakalayıp sırtına sıçradı. Haylaz, Ronja'yı ye-

re fırlattı, ama ilk kez olduğu kadar kolayca başaramamıştı bunu. Ronja artık hazırlıklıydı, onu neyin beklediğini biliyordu. Haylaz'ın Ronja'yı üzerinden atmadan önce epeyce uğraşması gerekmişti.. Ronja öfke dolu bir çığlık atarak kış üstü yere oturmuştu. Dirseklerini ovuşturarak ayağa kalktığına göre de önemli bir şeyi yoktu.

“Sen haylazın tekisin ve hep de öyle kalacaksın,” dedi. “Ama yine deneyeceğim!”

Dediğini de yaptı. Her akşam süt sağdıktan sonra Birk'le birlikte Çılgın ve Haylaz'ı terbiye etmeye çalışıyorlardı. Ama bu vahşi hayvanların hiçbir şey öğrenmeye niyetleri yok gibiydi. Ronja sayısız kere yere fırlatıldıktan sonra “Artık vücudumda ağrıyıp sızlamayan tek bir nokta kalmadı,” dedi.

Haylaz'ı dürttü.

“Ve bu senin suçun, seni pislik çuvalı!”

Ama Haylaz sakın sakın duruyor, kendinden çok hoşnut görünüyordu.

Ronja, Birk'in Çılgın'la nasıl uğraştığını izledi. O da Haylaz kadar zorluydu, ama Birk güçlüydü, onun sırtında kalmayı başarıyordu, evet, Birk, yorulup vazgeçene kadar Çılgın'ın sırtında kalmayı başarmıştı.

“Bak Ronja,” diye bir çığlık attı Birk. “Artık sakinleşti!”

Çılgın huzursuzca kişniyordu, ama yine de kımıldadı.

madan duruyordu. Birk onu okşuyor, öyle tatlı sözler söylüyordu ki sonunda Ronja dayanamadı.

“Aslında ruhu ve yüreği tam bir pislik çuvalı onun da, bunu biliyorsun!”

Birk, Çılgın’ı yola getirmişken kendisinin söz geçiremiyor olması canını sıkıyordu. Sonraki akşamlar Birk’in süt sağmaya yardım etmek yerine Çılgın’ın sırtına atlayıp, o diz çökmüş süt sağarken, nasıl ata bindiğini göstermek için etrafında dolaşması Ronja’yı daha da öfkelenmişti.

“İsterse her yanım mosmor olsun,” dedi Ronja sonunda, “şu süt sağmayı bitirmemi bekle, sonra ata binmek nasıl olurmuş göstereceğim!”

Öyle de yaptı. Haylaz hiçbir şeyden habersiz ortalarda dolaşırken birden Ronja’yı sırtında bulmuştu yine. Bunu istemiyordu, onu sırtından atmak için bütün gücüyle çırpınmaya başladı, ama bunu başaramadığını anlayınca korktu ve şaşırıldı. Hayır, bu kez öyle olmayacaktı, Ronja karar vermişti bir kere. Atın yelesini sımsıkı tutuyor, dizlerini bastırarak sırtında oturmayı sürdürüyordu. Bunun üzerine Haylaz dosdoğru ormana daldı, köknar ve sarı çamların dal ve yaprakları Ronja’nın yüzünü gözünü çiziyor, kulakları uğulduyordu, Ronja korku içinde çığlık attı.

“İmdat! Aldı başını gidiyor bu at, imdat!”

Ama Haylaz çıldırmış gibiydi. Sanki çatlayana ka-

dar koşacaktı. Ronja her an onun sırtından yere düşüp boynunu kırmayı bekliyordu.

Birk, Çılgın'la peşlerinden geliyordu. Çılgın benzersiz bir sürat atıydı, çok geçmeden Haylaz'ın yanına geldi ve sonra önüne geçti. Birk, Çılgın'ı birdenbire durdurdu. Bunun üzerine Çılgın'ın ardından son sürat koşan Haylaz'da durmak zorunda kaldı. Haylaz birdenbire durunca Ronja onun kafasına doğru kaydı. Ama Haylaz'ın boynuna sarılıp sıkıca tutunarak düşmekten kurtuldu ve tekrar doğruldu. Haylaz şaşkındı ama öfkesi yatışmıştı. Her yanından köpükler fışkırıyor, bütün kasları titriyordu. Ronja onu okşayarak çok iyi koştuğu için övmeye başlayınca iyice sakinleşti.

"Aslında burnuna bir yumruk yemen gerekirdi," dedi Ronja. "Sağ kalmış olmam bir mucize!"

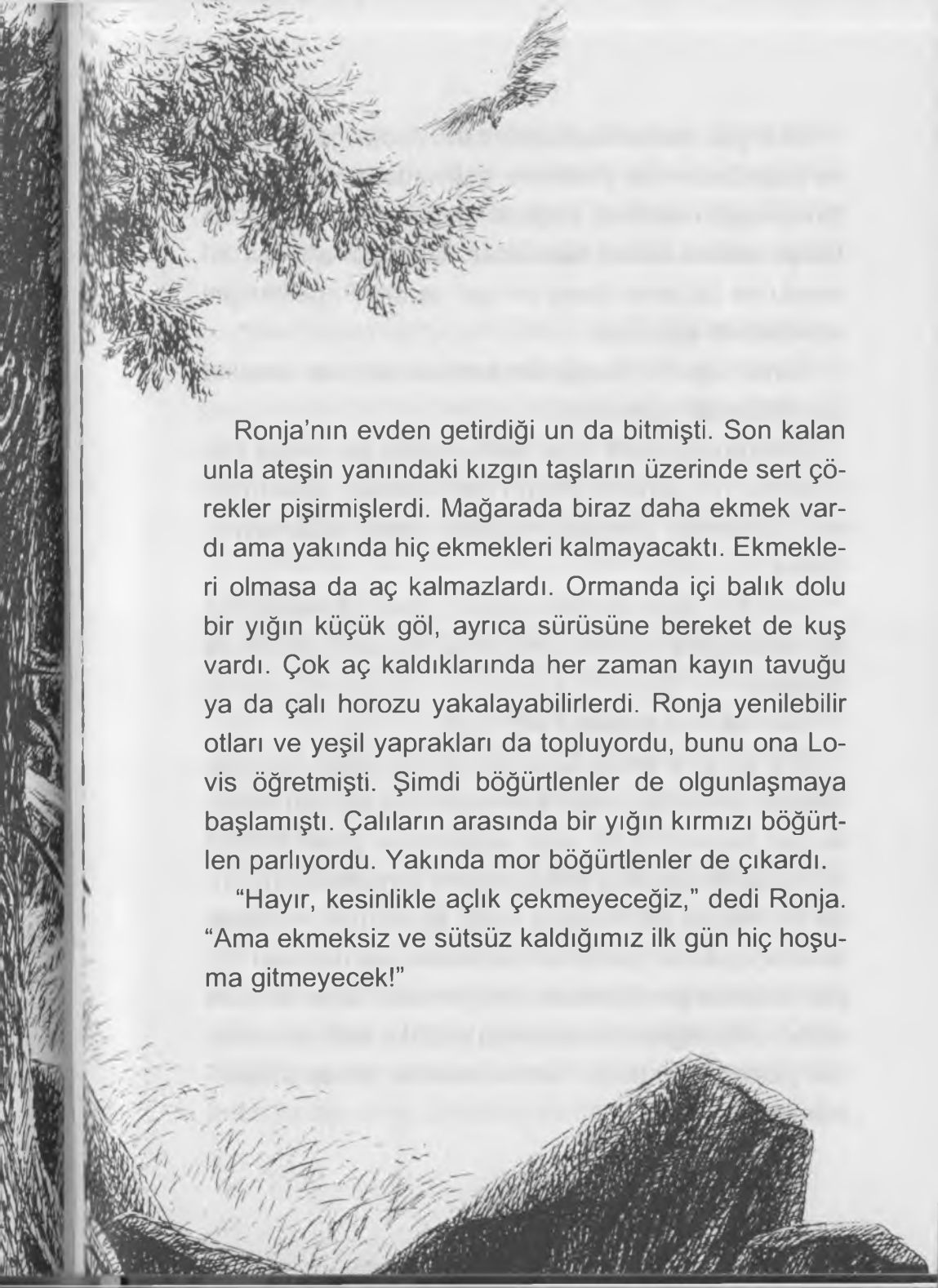
"Ata biniyor olmamız daha da büyük bir mucize," dedi Birk. "Bak işte, sonunda bu iki vahşi ne yapmaları gerektiğini ve buna kimin karar vereceğini öğrendiler."

Atlarını tırısı kaldırıp Lia'nın yanına döndüler. Sütlerini alıp Haylaz ve Çılgın'ı kendi oyunlarıyla başbaşa bıraktılar ve mağaralarına geri döndüler.

"Birk," dedi Ronja, "Lia'nın artık daha az süt verdiğini fark ettin mi?"

"Evet, anlaşılan yeniden yavrulayacak," dedi Birk. "O zaman yakında sütü bütünüyle kesilir."

Ronja'nın evden getirdiği un da bitmişti. Son kalan unla ateşin yanındaki kızgın taşların üzerinde sert çörekler pişirmişlerdi. Mağarada biraz daha ekmek vardı ama yakında hiç ekmekleri kalmayacaktı. Ekmekleri olmasa da aç kalmazlardı. Ormanda içi balık dolu bir yiğin küçük göl, ayrıca sürüsüne bereket de kuş vardı. Çok a kaldıklarında her zaman kayın tavuğu ya da alı horozu yakalayabilirlerdi. Ronja yenilebilir otları ve yeşil yaprakları da topluyordu, bunu ona Lovis öğretmişti. şimdi bögrtlenler de olgunlaşmaya başlamıştı. Çalıların arasında bir yiğin kırmızı bögrtlen parlıyordu. Yakında mor bögrtlenler de çıkardı.

“Hayır, kesinlikle açlık ekmeyeceğiz,” dedi Ronja. “Ama ekmeksiz ve sütsüz kaldığımız ilk gün hiç hoşuma gitmeyecek!”

Ve o gün beklediklerinden daha çabuk geldi. Lia yine çağırdıklarında yanlarına geliyordu, ama artık sütünün sağılmasından hoşlanmadığı belliydi. Sonunda Ronja ondan birkaç damladan fazla sütün alamaz olmuştu ve Lia artık buna bir son vermeleri gerektiğini açıkça belli ediyordu.

Bunun üzerine Ronja atın kafasını ellerinin arasına alıp gözlerinin içine baktı.

“Bunca zamandır bize sütün verdiği için sağol Lia! Gelecek yaz yeni bir yavrun daha olacak, biliyor musun? O zaman yine sütün olacak. Ama o sütün yavrun içecek, biz değil.”

Kısrağın başını okşadı. Lia'nın, onun söylediği şeyleri anladığına inanmak istiyordu ve bunu Birk'e de söyledi.

“Sen de ona teşekkür et!” dedi.

Birk de öyle yaptı. Uzun bir süre kısrağın yanında kaldılar, sonunda ondan ayrıldıklarında hayvan aydınlık yaz gecesinde bir süre peşlerinden geldi. Yabani bir at olarak geçirdiği bütün yaşamı boyunca daha önce hiç başına gelmemiş o tuhaf ilişkinin artık bittiğini anlamış gibiydi. Bütün o mucizeleri yapmış olan küçük insanlar şimdi ondan ayrılıyorlardı. Uzun bir süre durup onlar ağaçların arasında gözden kaybolana kadar peşlerinden baktı. Sonra arkasını dönüp sürüsünün yanına gitti.

Arada sırada akşamları ata binmeye gittiklerinde Lia'yı görüyorlardı. Ona seslendiklerinde kişneyerek yanıt veriyordu, ama yanlarına gelmek için sürüden hiç ayrılmıyordu artık. O bir yaban atıydı, asla evcil bir hayvan olamazdı.

Ama Haylaz ve Çılgın Ronja ve Birk'i görür görmez hevesle yanlarına koşuyorlardı. Şimdi en sevdikleri şey sırtlarında binicileriyle birbirleriyle yarış yapmaktı. Ronja ve Birk ormanı at sırtında boylu boyunca geçtikleri uzun gezilerde çok eğleniyorlardı.

Ama bir akşam peşlerine bir kanatlı cadı takıldı. Atlar korkudan deli gibi çırpınıyorlardı, artık onları idare etmek olanaksızdı. Ronja ve Birk için üzerlerinden yere atlayıp kaçmalarına izin vermekten başka yapacak bir şey kalmamıştı. Sırtlarında binicileri olmayınca atların korkacak bir şeyleri kalmamıştı. Kanatlı cadılar yalnızca insanlardan nefret edip onları ele geçirmek istiyorlardı, ormandaki hayvanlarla bir alıp veremedikleri yoktu.

Ama Ronja ve Birk için durum çok tehlikeliydi. Dehşetle her biri ayrı bir yöne doğru fırladı. O zaman kanatlı cadı ikisini birden ele geçiremeyecekti, ama Ronja ve Birk kanatlı cadıların ne kadar aptal olduklarını biliyordu; ikisini birden yakalamaya çalışacaktı. Onları kurtaran da bu oldu. Kanatlı cadı Birk'in peşine takılınca Ronja onun elinden kurtuldu. Birk için durum da-

ha kötüydü. Ama cadı öfke içinde dönüp Ronja'nın nerede olduğunu anlamaya çalışırken bir an için Birk'i unuttu. Çocuk aceleyle bir çift büyük kayanın arasına gizlendi. Orada uzun bir süre oturup cadının onu yeniden bulacağı anı bekledi.

Ama Kanatlı Cadılar tuhaf yaratıklardı. Eğer bir şeyi göremiyorlarsa, o şey onlar için yok demekti. İşte şimdi pençeleri ile gözünü çıkarabileceği bir insan göremeyen Kanatlı Cadı, korkunç kız kardeşlerine neler olduğunu anlatmak için, öfkeyle dağa doğru uçtu.

Birk onun gözden kaybolmasını bekledi, geri dönmeyeceğine emin olduğunda Ronja'ya seslendi. Ronja gizlendiği köknar ağacının altından çıkıp kurtuldukları için neşeyle dans etmeye başladı. Kanatlı Cadıların pençelerine düşüp ölmemiş ya da tutsak bir yaşam sürmek için onların dağdaki mağaralarına taşınmış olmaları ne büyük bir şanstı!

"Mattis Ormanı'nda insanın hiç korkmaması gerekiyor," dedi Ronja. "Ama cadıların kanatları kulağının dibinde çırpınırken korkmamak o kadar da kolay değil."

Haylaz ve Çılgın ortalıkta görünmüyordu, onun için Ayı Mağarası'na giden uzun yolu yürümeleri gerekiyordu.

"Bütün gece yürüyebilirim, yeter ki kanatlı cadılardan uzak olayım," dedi Birk.

Ormanı geçerken el ele tutuşmuş yürüyor, birbirleriyle konuşup duruyorlardı. Bu kadar büyük bir korku atlattıkları için mutlu ve keyifliydimler. Güneş batıyordu, çok güzel bir yaz gecesiydi, kanatlı cadılara rağmen ne kadar nefis bir yaşamları olduğunu konuşuyorlardı. Gece ve gündüz, güneşin, ayın, yıldızların altında, sessiz, sakin ilerleyen mevsimler boyunca ormanda özgürce yaşamak harika bir şeydi. İlkbahar geçeli çok olmamişti, şimdi yazdı, çok geçmeden sonbahar olacaktı.

“Ama kış...” dedi Ronja ve sonra sustu.

Etraflarında Yer Cüceleri, Gri Cüceler ve Orman Cinleri vardı. Ağaçların ve taşların arkasından merakla onları izleyip fısıldaşıyorlardı.

“Alacakaranlık yaratıkları,” dedi Ronja, “Onlar kışları da keyif içinde yaşıyorlar.”

Sonra yine sustu.

“Kardeşim benim, daha henüz yaz aylarındayız,” dedi Birk.

Ronja da öyle hissediyordu şimdi.

“Bu yazı yaşadığım sürece hiç unutmayacağım,” dedi.

Birk alacakaranlık çökmüş ormana baktı, sebebini bilmeden içini garip bir duygu kapladı. Göğsü nerdeyse kederli bir duyguyla sıkışıyordu, ama o bunun kaynağının yaz akşamının güzelliği ve sükuneti olduğunu

anlayamıyordu.

“Yaşadığımız bu yazı,” deyip Ronja'ya baktı. “Evet, yaşadığımız bu yazı yaşamımın sonuna kadar içimde taşıyacağım, bunu çok iyi biliyorum.”

Sonra Ayı Mağarası'ndaki evlerine geldiler. Ve mağaranın önündeki açıklıkta Lill-Klippen'in oturmuş onları beklediğini gördüler.

14

Ronja kendini bildi bileli saçı sakalı dağınık, yassı burunlu bir adam olan Lill-Klippen mağaranın önünde oturuyordu. Sanki şimdiye kadar gördüğü en güzel şey oymuş gibi bir ıglık atarak onun üzerine atladı Ronja.

“Lill-Klippen... aa, sensin... yani sen... yani sen buraya mı geldin!”

O kadar mutluydu ki konuşurken kekeliyordu.

“Buranın manzarası çok güzel,” dedi Lill-Klippen. “Hem ırmak hem orman görünüyor baksana!”

Ronja bir kahkaha attı.

“Evet hem orman hem ırmak görünüyor! Onun için mi geldin buraya?”

“Yok, Lovis ekmek gönderdi,” dedi Lill-Klippen. Deri torbasını açtı, beş kocaman, yuvarlak ekmek çıkardı.

Bunun üzerine Ronja yeniden bir çığlık attı.

“Birk, gördün mü? Ekmek! Ekmeğimiz oldu!”

Ekmeği kapıp havaya kaldırdı, kokusunu içine çekti, gözleri yaşlarla doldu.

“Lovis’in ekmeği! Böylesine nefis bir şeyin olduğunu unutmuştum.”

Sonra kocaman lokmalar koparıp ağzına doldurdu. Birk’e de vermek istedi, ama Birk karanlık bir yüzle orada duruyordu. Tek bir söz söylemeden, ekmekten bir lokma bile almadan mağaraya girip gözden kayboldu.

“Böyle işte, Lovis artık ekmeğinin bitmiş olacağını hesapladı,” dedi Lill-Klippen.

Ronja lokmasını çiğnerken ağzındaki ekmeğin tadı inanılmaz güzel geliyor, ona Lovis’i özletiyordu. Ama şimdi Lill-Klippen’e soracağı sorular vardı.

“Lovis benim Ayı Mağarası’nda olduğumu nereden biliyordu?”

Lill-Klippen kıkırdadı.

“Sen anneni salak mı sanıyorsun yoksa? Başka nerede olabilirdin ki?”

Düşünceli gözlerle Ronja’ya baktı. Ronja’ları, güzel, küçük Ronja’ları orada oturmuş sanki yaşamdan beklediği tek şey buymuş gibi ekmek yiyordu. Şimdi üzerine aldığı görevi yerine getirme zamanı gelmişti. Lovis bunu incelikli bir şekilde yapmasını söylemişti

ve bu da Lill-Klippen'i endişelendiriyordu. Çünkü hiç de incelikten anlayan biri sayılmazdı.

“Baksana Ronja,” dedi dikkatle “Yakında eve döneceksin değil mi?”

Mağaranın içinden gürültüler geldi. Orada onları dinleyen biri vardı ve bunu Ronja'nın da bilmesini istiyordu.

Ama Ronja şimdi yalnızca Lill-Klippen'le ilgileniyordu. Sormak istediği, öğrenmek için yanıp tutuştuğu o kadar çok şey vardı ki. Lill-Klippen hemen yanibaşında oturuyordu, ama sorularını sorarken Ronja ona bakamıyor gibiydi. Bunun yerine gözlerini ırmağa ve ormana dikmişti. O kadar alçak sesle konuşuyordu ki Lill-Klippen duymakta zorlanıyordu.

“Şu sıralar Mattis Şatosu'nda işler nasıl gidiyor?”

Lill-Klippen gerçeği saklamadan yanıt verdi.

“Şu sıralar Mattis Şatosu çok kederli. Evine dön Ronja!”

Ronja ırmağa ve ağaçlara baktı.

“Lovis seni bunu söylemen için mi gönderdi?”

Lill-Klippen başını salladı.

“Evet! Sensizlik çok zor Ronja. Herkes senin eve dönmeni bekliyor.”

Ronja gözünü ırmak ve ormandan ayırmadan yavaşça sordu:

“Mattis? O da benim eve dönmemi bekliyor mu?”

Lill-Klippen bir küfür savurdu.

“O şeytan kılıklı herif! Onun ne düşünüp ne beklediğini kim bilebilir!”

Bir süre sessizlik oldu, sonra Ronja sordu:

“Hiç benden söz ediyor mu?”

Lill-Klippen kıvranıyordu, işte tam şimdi incelikli davranması gerekiyordu, onun için sustu.

“Doğruyu söyle bana,” dedi Ronja. “Hiç benim adımları ağzına alıyor mu?”

“Yok,” dedi Lill-Klippen isteksizce. “Onun duyabileceği yerlerde başka hiç kimse de senden söz edemiyor.”

Şeytan alasıca, işte tam da Lovis’in söylememesini istediği şeyi söylemişti, ne kadar da incelikli davranmıştı!

Yalvaran gözlerle Ronja’ya baktı.

“Ama her şey düzelecek minik dostum, yeter ki sen eve dön!”

Ronja başını iki yana salladı.

“Eve asla dönmeyeceğim! Mattis’in çocuğu olmadığı sürece geri dönmem! Mattis’e benden selam söyle, böyle dediğimi anlat.”

“Çok sağol ama,” dedi Lill-Klippen, “bu selamı iletmeye Kelkafa Per bile cesaret edemez.”

Bahsi geçmişken Kelkafa Per’in bu aralar de hiç iyi olmadığını anlattı Lill-Klippen. Hem niye iyi olacaktı ki,

her şey böylesine sefil bir durumdayken? Mattis sabahdan akşama kadar durmadan bağırıp çağırıyordu, artık hiç kimse onun yanında durmak istemiyordu, haydutluk da yapamaz olmuşlardı. Bütün orman askerler kaynıyordu, Pelje'yi yakalayıp askerlerin kaleesindeki tutsak hücrelerinden birine kapamışlardı, yalnızca su ve ekmek veriyorlardı. Ayrıca Borka'nın da iki adamı oraya kapatılmıştı. Baş muhafız bir yıl geçmeden Mattis Ormanı'ndaki bütün haydutları birer birer yakalayıp hak ettikleri cezayı vereceklerine yemin ediyordu. Bu cezanın ne olacağını merak ediyordu Lill-Klippen, belki de ölüm cezasıydı.

“Şu sıralar artık hiç gülmüyor mu?” diye sordu Ronja.

Lill-Klippen anlamaz gözlerle baktı.

“Kim? Muhafızların başı mı?”

“Ben Mattis'den söz ediyorum,” dedi Ronja.

Lill-Klippen, Ronja'nın gözlerinin önünde Cehennem Uçurumu'nun üzerinden atladığı sabahdan beri Mattis'in güldüğünü hiç kimsenin duymadığını söyledi.

Hava daha fazla kararmadan yola çıkması gerekiyordu Lill-Klippen'in. Şimdi eve dönmek zorundaydı ve Lovis'e söylemek zorunda olduğu şeyleri düşündükçe canı sıkılıyordu. Bu yüzden bir deneme daha yaptı.

“Ronja, eve dön! Gel artık! Ne olur dön geri!”

Ronja başını iki yana salladı.

“Lovis’e selam söyle ve gönderdiği ekmekler için benim adıma binlerce kez teşekkür et!” dedi.

Lill-Klippen elini aceleyle deri torbasına daldırdı.

“Az kalsın unuttuyordum, sana biraz da tuz getirmiştim. Bunu vermeyi unutmuş olsaydım döndüğümde Lovis canıma okurdu.”

Lovis küçük torbayı aldı.

“Benim her şeyi düşünen bir annem var! İnsanın yaşaması için nelerin gerektiğini çok iyi biliyor. Ama bizim yalnızca birkaç topak tuzumuzun kaldığını nereden biliyordu.”

“Belki de annelerin böyle şeyleri hissettikleri doğrudur,” dedi Lill-Klippen. “Çocuklarının bir şeye ihtiyacı olduğu zaman bunu hissediyorlardır.”

“Ancak Lovis gibi anneler,” dedi Ronja.

Lill-Klippen giderken uzun süre durup arkasından baktı, onun dağın yamacındaki dar patikadan çevik adımlarla nasıl uzaklaştığını izledi ve ancak gözden kaybolduktan sonra mağaraya geri döndü.

“Bak sen, demek onun peşine takılıp babanın yanına gitmedin, öyle mi,” dedi Birk. Şimdiden çam dallarından yaptığı yatağında yatıyordu. Ronja karanlıkta onu göremiyordu, ama sesindeki imayı fark etmişti ve bu da onu kızdırmaya yetmişti.

“Benim bir babam yok,” dedi. “Ve sen de çeneni tut-

mazsan bir erkek kardeşim de olmayacak!"

"Eğer sana haksızlık ediyorsam beni bağışla kardeşim," dedi Birk. "Ama zaman zaman aklından neler geçtiğini biliyorum."

"Evet," diye karanlığın içine konuştu Ronja, "zaman zaman yaşadığım on bir kışı düşünüyorum ve on ikincisinin benim ölümüm olacağını. Üstelik de yeryüzünde kalmayı bu kadar çok isterken. Anlayabiliyor musun bunu!"

"Unut şu kışları artık," dedi Birk. "Şimdi yazdayız!"

Gerçekten de yazdı. Her gün biraz daha fazla yaz oluyor, hava şimdiye kadar görmedikleri kadar berraklaşıyor ve ısınıyordu. Her gün öğlen sıcağında ırmağın soğuk suyunda yüzüyorlardı. Bir çift ördek gibi suya dalıp çıkıyor, Glupa Şelalesi'nin oluşturduğu akıntılara kendilerini bırakıp suyun çekiminin iyice güçlendiği tehlikeli yerlere kadar gidiyorlardı. Glupa Şelalesi'nde ırmağın suları derin bir uçurumdan dökülüyordu. Ve bu sulara kapılan birinin hayatta kalma imkanı yoktu.

Ronja ve Birk tehlikenin nerede başladığını iyi biliyorlardı.

"Glupa Tümseği'ni görür görmez ırmaktan çıkacağım," dedi Ronja, "çünkü artık tehlikeli yere gelmişim demektir."

Glupa Tümseği ırmağın ortasında, şelaleden biraz

yukarıda kocaman bir kayaydı. Ronja ve Birk için bu kaya bir uyarı işaretiydi. Şimdi kaya görüldüğü için kumsala çıkmaları gerekiyordu ve bu çok yorucu, zor bir işti. Kıyıya çıktıklarında soluk soluğa kalmış, soğuktan morarmış bir şekilde kumların üzerine yatıp güneşin kendilerini kurutmasını bekliyorlardı. Bu sırada suda yüzen ördekler hiç yorulmadan dalıp çıkıyor, meraklı gözlerle onları izliyorlardı.

Akşama doğru hava serinlediğinde ata binmek için ormandan çıkıyorlardı. Haylaz ve Çılgın bir süre onlardan uzak durmuşlardı. Cadılar onları öyle ürküt-müştü ki cadılar saldırdığında sırtlarında oldukları için Birk ve Ronja'dan da korkuyorlardı. Ama şimdi bu korkuları geçmiş olmalı ki, koşarak Ronja ve Birk'in yanına gelip, yarış koşusu yapmak istediklerini belli ettiler. Ronja ve Birk önce canları istediği kadar dörtlüle koşmalarına izin verdiler. Sonra atları dizginleyip yavaşlattılar ve ormanlarının etrafında geniş bir yay çizerek ağır ağır gezindiler.

“Böyle ılık yaz akşamları ata binmek çok güzel,” dedi Ronja ve sustu. Ormanda niçin hep yaz olmadığını ve kendisinin niçin bir türlü mutlu olamadığını düşünüyordu.

Ormanını ve ormanının içindeki her şeyi çok seviyordu. Bütün ağaçları, bütün küçük gölleri, kaynakları, yanlarından geçtikleri ırmakları, yosunlu dağ ya-

maçlarını, böğürtlen çalılarını, bütün çiçekleri, bütün hayvanları ve kuşları sevmesine rağmen nasıl oluyor da bazen kendisini bu kadar üzgün hissediyordu ve niçin bir gün kışın gelmesi gerekiyordu?

“Ne düşünüyorsun kardeşim benim,” diye sordu Birk.

“Şeyi düşünüyorum... Oradaki kocaman kayanın altında orman cinlerinin yaşadığını,” dedi Ronja. “İlk baharda orada dans ettiklerini görmüştüm. Ormancinlerini ve yeraltı cücelerini seviyorum, ama gri cücelerle kanatlı cadıları sevmiyorum, bunu bilesin!”

“Onları kim sever ki?” dedi Birk.

Şimdi hava daha çabuk kararıyordu. Aydınlık geceler bitmişti artık. Akşamları ateşin başında oturup gökyüzünde beliren solgun yıldızları seyrediyorlardı. Karanlık derinleştikçe yıldızlar giderek artıyor, bütün ormanın üzerinde berrak, parlak ışıklar yanıyordu. Henüz tepelerinde yaz gökyüzü olmasına karşın Ronja yıldızların ne dediklerini biliyordu: Yakında sonbahar geliyor!

“Evet kanatlı cadılardan nefret ediyorum ben,” dedi Ronja. “Bunca zamandır bizi rahat bırakmış olmaları çok garip. Ayı Mağarası'nda yaşadığımızı bilmiyor olmalılar.”

“Bunun tek nedeni kanatlı cadıların mağaralarının ormanın öteki tarafındaki dağın tepesinde olması ve

ırmağın üzerine gelmemeleri,” dedi Birk. “Hem belki gri cüceler bir kerecik çenelerini tutmuşlardır, yoksa çoktandır tepemizde kanatlı cadılar uçuyor olurdu.”

Ronja ürperdi.

“Onlardan söz etmesek daha iyi olur,” dedi. “Çünkü böyle yaparak belki onları üzerimize çekiyordunuzdur.”

Sonra gece oldu. Ardından sabah yeni, sıcak bir gün geldi ve her zamanki gibi suya girdiler.

Kanatlı cadılar da işte o zaman geldi. Bir iki tane değil, çok sayıdaydılar, kocaman, hain bir sürü. Birden gökyüzü onlarla dolmuştu. Irmağın üzerine doğru süzülüyor, çığlıklar atıp bağıryorlardı.

“Hoho! Suyun içinde küçük, güzel insancıklar var. Şimdi kanlar akacak, hoho!”

“Dal Ronja,” diye bağırdı Birk. Daldılar, kafalarını çıkarıp soluk almak zorunda kalıncaya kadar suyun altından yüzdüler. Başlarını çıkardıklarında gökyüzünün sayıları iyice artan kanatlı cadılarla kaplı olduğunu gördüler ve çaresiz olduklarını anladılar. Bu kez kurtulmaları imkansızdı.

Cadıların bitip tükenmek bilmeyen çığlıkları karşısında Ronja kış için daha fazla kaygılanmama gerek bırakmayacaklar, diye acıyla düşündü.

“Suyun içinde küçük, güzel insancıklar var. Şimdi onlara tırnaklarımızı geçireceğiz, kanlar akacak, hoho!”

Ama kanatlı cadılar saldırıya geçmeden önce korkutmayı, hırpalamayı çok severlerdi. Nasıl olsa pençeleriyle onları öldürmek için yeterince zamanları vardı. Çevrelerinde çığlıklar atarak uçuşmak da neredeyse bir o kadar eğlenceliydi. Büyük cadının 'şimdi' diyen işaretini bekliyorlardı. Hepsinden daha vahşi ve hain olan büyük cadı geniş kanatlarını açmış Irmağın üzerinde uçarken hiç acelesi yoktu! Ama biraz sonra suyun içinde çırpınan iki çocuğa pençelerini ilk geçiren o olacaktı. Acaba şu kara saçlıyı mı alsaydı? Kırmızı saçlıyı göremiyordu ama nasıl olsa o da birazdan suyun üzerine çıkardı. Hoho, bir yığın keskin pençe onu bekliyor olacaktı o zaman, hoho!

Ronja daldı, soluk soluğa yeniden suyun üzerine çıktı. Gözleri çevrede Birk'i arıyordu. Onu hiçbir yerde göremedi, çaresizce bakınmayı sürdürdü. Nereye gitmişti, yoksa boğulmuş muydu? Onu bu cadılarla yalnız başına mı bırakmıştı?

"Birk," diye seslendi endişeyle. "Birk, neredesin?"

Bunun üzerine büyük cadı tepesinde belirdi, Ronja gözlerini yumdu... Birk, kardeşim benim, beni bu en kara, en korkunç cadıyla nasıl yalnız bıraktın?

"Hoho," diye çığlık attı cadı, "şimdi kanlar akacak!" Ama yine de biraz daha beklemek istiyordu, yalnızca birazcık daha, ondan sonra da... hoho! Irmağın üzerinde yeniden yükseldi. O anda Ronja Birk'in sesini duydu.

“Ronja, çabuk buraya gel!”

Üzerinde hâlâ yeşil yaprakları duran fırtınada devrilmiş bir huş ağacı akıntıyla sürükleniyordu ve Birk de onu sımsıkı yakalamıştı. Ronja Birk’in kafasının suyun üzerinde inip çıktığını görebiliyordu, demek Birk onu yalnız bırakmamıştı, ah, korkusu hafiflemişti şimdi!

Ronja akıntıya kapılmadan önce ağaca ulaşmak için acele etti. Suyu dalıp canını dişine takarak yüzdü... ve sonunda onun yanına ulaştı. Birk elini uzatıp Ronja’yı kendine çekti. Şimdi aynı yeşil dalların arasındaydılar. Huş ağacının sallanan yaprakları arasında ellerinden geldiğince gizlendiler.

“Birk,” dedi Ronja, “ben senin boğulduğunu sanmıştım.”

“Henüz değil,” dedi Birk. “Ama az kaldı! Glupa Şelalesi’ni duyuyor musun?”

Ronja suların güröldeyerek aktığını duyuyordu, bu Glupa Şelalesi'nin sesiydi. Akıntı onları şelaleye doğru sürüklüyordu, şimdiden çok fazla yaklaştımlardı, Ronja bunu biliyordu, Birk'e de söyledi. Akıntının gücü ve şelalenin gürültüsü giderek artıyordu. Şimdi şelalenin karşı konulamaz çekimi hissediliyordu. Birazdan, birazdan sular onları insanın yaşamında yalnızca bir kez yapabileceği son bir yolculuğa çıkaracaklardı.

Ve Ronja o zaman Birk'in yakınında olmak istiyordu. Ona iyice sokuldu, Birk'in de onunla aynı duyguları paylaştığını hissediyordu: Cadıların eline düşmek-tense Glupa Şelalesi.

Birk kolunu onun omzuna doladı. Şimdi başlarına ne gelirse gelsin iki kardeş birlikte olacaklardı, hiçbir şey onları birbirlerinden ayıramazdı.

Ama cadılar öfke içinde onları arıyorlardı. Nereye gitmişti küçük insancıklar? Artık pençelerini geçirmenin zamanı gelmişti, niye ortalıkta hiç küçük insan kalmamıştı?

Irmakta suların şelaleye doğru hızla sürüklediği yeşil yapraklı bir ağaçtan başka bir şey yoktu. Yeşil yapraklarla kaplı dalların altında neyin gizlendiğini göremeyen cadılar kızgın çığlıklar atarak çocukları arayıp durdular.

Ama Ronja ve Birk artık onları duyamayacak kadar

uzaklaşmışlardı. Şimdi yalnızca giderek yükselen uğultuları duyuyor ve şelaleye iyice yaklaştıklarını anlıyorlardı.

“Kardeşim benim,” dedi Birk.

Ronja onu duymadı, ama dudaklarının kıpırdayışından ne dediğini anladı. Tek bir sözcük olsun duymasalar da konuşmaya devam ettiler. Artık çok geç olmadan söylenmesi gerekenleri söylüyorlardı birbirlerine. Sevgi insanı en zor anlarda bile korkusuz yapıyordu.

Sonra sustular. Birbirlerine sarılıp gözlerini yumdular.

O anda güçlü bir sarsıntıyla gözleri açıldı. Ağaç dosdoğru Glupa Tümseği'ne bindirmişti. Çarpışma ağacı kayanın çevresinde döndürdü. Orada takılı kaldı, akıntı onu yeniden yakalamadan ırmağın kıyısına yanaşmıştı.

“Ronja, bir deneme yapacağız!” diye bağırdı Birk.

Ronja'yı sıkıca tutunduğu dalların arasından kurtardı. Bir anda kendilerini köpüklü girdapların ortasında buldular. Şimdi onları bütün gücüyle Glupa Şelalesi'ne sürüklemek isteyen acımasız akıntılara karşı canlarını kurtarmak için savaşmaları gerekiyordu. Kıyıdaki durgun suyun öyle yakınındaydılar ki. Yakındı ama yine de çok uzak görünüyordu gözlerine.

Sonunda Glupa Şelalesi kazanacak, diye düşündü

Ronja. Daha fazla gücü kalmamıştı. Artık sulara teslim olmak, kendini akıntıya bırakmak ve Glupa Şelalesi'nde kaybolmak istiyordu.

Önünde Birk vardı. Dönüp Ronja'ya baktı. Defalarca yaptı bunu Birk ve onun baktığı her seferinde yeniden denedi Ronja. Bir kez daha, bir kez daha, artık denemeye gücü kalmayana kadar.

Ama artık sığ sulara gelmişti, Birk Ronja'yı tutarak kumsala doğru yüzdü. Sonra onun da gücü tükendi.

"Yapmalıyız... Yapmalısın," diye soludu.

Büyük bir şaşkınlıkla, ayaklarını sürüyerek kumsala çıktılar. Ve kurtulduklarının farkına bile varamadan, güneşin altında hemen uykuya daldılar.

Ayı Mağarası'na ancak güneş batarken dönebildiler. Ve mağaranın önündeki açıklıkta Lovis oturmuş bekliyordu.

15

“Yavrum benim,” dedi Lovis, “saçların ne kadar ıslanmış. Yüzmeye mi gitmiştin?”

Ronja hiç kımıldamadan durup annesine baktı. Sırtını bir kayaya yaslamış oturuyordu. Kaya kadar rahat ve güçlüydü. Ona sevgi dolu gözlerle bakan Ronja, içinden keşke başka bir zaman gelseydi diye geçirdi. Ne zaman olursa olsun ama şimdi değil! Şimdi o Birk’le yalnız kalmak istiyordu. Yaşadığı o korkunç anlardan sonra ruhunun hâlâ çırpındığını hissediyordu, ah, şimdi yalnızca Birk’le sükunetle konuşmak ve yaşadıklarına onunla birlikte sevinmek istiyordu!

Ama Lovis orada oturuyordu. Bunca zamandır görmediği sevgili Lovis’ine istenmediğini hissettiremezdi!

Ronja gülümsedi.

“Evet, birazcık yüzdük. Birk ve ben!”

Birk! Onun mağaraya girmek üzere olduğunu gör-

dü, bunu istemiyordu. Böyle olmamalıydı. Birk'in arkasından koşup yavaşça sordu.

"Gelip anneme merhaba demeyecek misin?"

Birk soğuk gözlerle ona baktı.

"İnsan davetsiz konuklara merhaba demez, annem daha beni emzirirken öğretmişti bunu bana!"

Ronja'nın tepesi attı. Böylesine delice kızmak ve böylesine delice üzgün olmak içini sızlatıyordu. Birk karşısında durmuş, buz gibi soğuk gözlerle ona bakıyordu. Biraz önce kendine öylesine yakın hissettiği, birlikte Glupa Şelalesi'ne düşmeye hazır olduğu o aynı Birk. Şimdi onu yüzüstü bırakmış, bir yabancı olmuştu. Ah, ondan öylesine nefret ediyordu ki hiç bu kadar öfkelenmemişti! Düşününce tek nefret ettiği kişinin Birk olmadığını fark etti. Her şeyden nefret ediyordu, hem de her şeyden. Onu çekiştirip duran, içini parçalayan her şeyden çatlayacak kadar nefret ediyordu. Birk'ten, Lovis'ten, Mattis'ten, Kanatlı Cadılardan, Ayı Mağarası'ndan, ormandan, yazdan, kıştan, daha minik bir bebekken Birk'e aptalca şeyler öğreten Undis'ten ve o iğrenç Kanatlı Cadı... yok, dur biraz, onları zaten saymıştı bir kere!

Şimdi hatırlayamasa da nefretini haykırmak istediği başka şeyler de vardı, ama yine de haykırmak istiyordu, öylesine haykıracaktı ki dağ ortasından çatlayacaktı!

Hayır, haykırmadı. Birk mağarada kaybolmadan önce ona tısladı:

“Annen hazır işe girişmişken sana birazcık da terbiye verebilirmiş pekala.”

Lovis'in yanına gidip açıklamaya girişti. “Birk yorğun,” dedi, sonra sustu. Mağaranın önündeki açıklığa, annesinin yanına çöktü, yüzünü annesinin dizine gömüp ağladı, ama dağı çatlatacak bir ağıt değildi bu, hiç kimsenin duymadığı sessiz bir ağıttı.

“Buraya niye geldiğimi biliyorsun,” dedi Lovis. Ronja ağlamasını kesmeden mırıldandı.

“Bana ekmek getirmeye gelmedin herhalde?”

“Hayır,” diyen Lovis onun saçlarını okşadı. “Ekmeği eve gelince yersin.”

Ronja burnunu çekti.

“Eve asla dönmeyeceğim.”

“Tamam, öyleyse sonunda Mattis kendini ırmağa atar artık,” dedi Lovis sakın bir sesle.

Ronja başını kaldırdı.

“Benim için kendini ırmağa mı atacakmış? Benim adımlı bile ağzına almıyor ki o?”

“Uyanırken öyle,” dedi Lovis. “Ama her gece uyku-sunda ağlıyor, sana sesleniyor.”

“Sen nereden biliyorsun?” diye sordu Ronja. “Onu tekrar yatağına mı aldın? Artık Kelkafa Per'in yanında uyumuyor mu?”

“Hayır,” dedi Lovis. “Kelkafa Per odasında ona daha fazla dayanamadı. Ben de zor dayanıyorum aslında. Ama en kötü anlarında yanında birinin olması gerekiyor.”

Uzun bir süre sustu. Sonra yeniden konuştu.

“Biliyor musun Ronja, birinin böylesine insan ötesi bir acı çektiğini görmek çok zor.”

Ronya içinden dağı çatlatacak bir ağıtın yükseldiğini hissetti. Ama dişlerini sıktı, yavaşça sordu.

“Baksana Lovis, sen bir çocuk olsaydın, baban seni reddetseydi, senin adını bile ağzına almak istemeseydi, yine de ona geri döner miydin? Hem de gelip senden bunu istemediği sürece?”

Lovis bir süre düşündü.

“Hayır, dönmezdim. Mattis’in gelip senden bunu istemesi gerekiyor, bunu yapmalı!”

“Ve Mattis bunu asla yapmayacak,” dedi Ronja.

Yüzünü yeniden Lovis’in dizine gömdü, kaba yün eteğini sessiz gözyaşlarıyla ıslattı.

Akşam olmuş, hava kararmıştı, en zor günün bile bir sonu vardı.

“Git yat artık Ronja,” dedi Lovis. “Ben de burada oturup birazcık kestiririm, sonra da hava aydınlanmaya başlar başlamaz eve dönerim.”

“Ben senin dizinde uyumak istiyorum,” dedi Ronja. “Ve bana Kurt Şarkısı’nı söylemeni.”

Kendisinin Birk'e Kurt Şarkısı'nı söylemeye çalıştığı gelmişti aklına. Ama çok geçmeden bundan yorulmuştu ve yaşamı boyunca ona daha fazla şarkı söylememeye karar vermişti, bu kadarı kesindi.

Ama Lovis şarkıyı söylüyordu, dünya olması gerektiği gibi olmuştu şimdi. Ronja çocukluğunun huzuruna gömüldü yeniden, başı Lovis'in dizine dayalı uyuyakaldı, sabah ortalık iyice aydınlanana kadar da uyanmadı.

Uyandığında Lovis gitmişti. Ama gri şalını çıkarmış, Ronja'yı sımsıkı sarmıştı. Ronja uyanır uyanmaz şalın sıcaklığını hissetti, kokusunu içine çekti. Evet, işte Lovis böyle, diye düşündü. Şalı bir zamanlar yakaladığım tavşan yavrusu gibi kokuyor.

Birk uzakta, ateşin başına çömelmiş, başını kolları-

na dayamıştı. Bakır gibi kırmızı saçları yüzüne dökülmüştü. Oturduğu yerde öyle çaresiz ve terkedilmiş görünüyordu ki Ronja'nın içi sızladı. Şimdi diğer şeyleri unutmuştu, şalı arkasından sürükleyerek Birk'in yanına gitti. Ama bir an duraksadı, belki de Birk yalnız kalmak istiyordu.

Sonunda dayanamayıp sordu.

“Ne oldu Birk?”

Birk kafasını kaldırıp ona baktı, gülümsedi.

“Burada oturmuş yas tutuyorum kardeşim benim!”

“Ama niye?” diye sordu Ronja.

“Yalnızca Glupa Şelalesi seni çağırdığı zaman tam olarak benim kız kardeşim olmanın başka zamanlar böyle olmamanın yasını tutuyorum. Baban sana birbiri ardına haberciler gönderdiğinde kardeşim olmamanın yasını. Ve eğer bilmek istiyorsan, sefil bir köpek gibi davranmamın da.”

Kim yas tutmuyor ki, diye düşündü Ronja. Hiçbir şeye faydası olmayan bir yası niye tutarız ki?

“Ama bunun için sana sitem etmem adil değil,” diye sözlerini sürdürdü Birk. “Böyle olması gerektiğini ben de biliyorum.”

Ronja utangaç gözlerle ona baktı.

“Yine de benim erkek kardeşim olmak istiyor musun?”

“Evet, Elbette,” dedi Birk. “Ben bütün varlığımla ve

her zaman senin kardeşimim, bunu sen de biliyorsun! Ama şimdi niçin bu yazı Mattis Şatosu'ndan gelecek haberciler olmadan kendi başımıza geçirmek istediğimi, niçin kış hakkında konuşmaya dayanamadığımı da öğreneceksin!”

Gerçekten de Ronja'nın daha fazla bilmek istediği başka hiçbir şey yoktu. Birk'in kış için niçin kaygılanmadığını hep merak etmişti. Ronja gelecek olan kıştan ne zaman bahsedecek olsa Birk, “Şimdi yazdayız kardeşim benim,” diyordu sakın sakın. Sanki kış hiç gelmeyecekmiş gibi.

“Bizim için yalnızca bu yaz var. Seninle benim için,” dedi Birk. “Yanımda sen olmadıktan sonra yaşayıp yaşamadığımın hiç önemi yok. Ve kış geldiğinde yanımda sen olmayacaksınız. O zaman Mattis Şatosu'na geri döneceksin.”

“Peki ya sen?” diye sordu Ronja. “Sen nerede olacaksınız?”

“Burada,” dedi Birk. “Elbette ben de geri dönüp Boraka Kalesi'ne beni almaları için yalvarabilirim, beni dışarı atmazlar, bunu biliyorum. Ama neye yarar ki? Seni yine de yitirmiş olacağım. Artık seni göremeyeceğim. Onun için ben Ayı Mağarası'nda kalacağım.”

“Ve soğuktan donup öleceksin,” dedi Ronja.

Birk güldü.

“Belki ölürüm belki ölmem! Senin arada sırada ba-

na biraz ekmek ve tuz getirebileceğini düşündüm, bir de Borka Kalesi'nden alabilirsen benim kurt postumu getirirsin.”

Ronja hayır der gibi başını salladı.

“Geçen kış gibi olursa dışarı pek çıkamam. O zaman Kurt Kapanı Geçidi'ne kadar bile gelemem. Geçen kış gibi olursa ve sen de Ayı Mağarası'nda yaşıyor olursan bu senin sonun olur Birk Borkason!”

“O zaman öyle olur, ne yapalım,” dedi Birk. “Ama şimdi yazdayız kardeşçğim!”

Ronja ciddi gözlerle ona bakıyordu.

“Yaz olsun kış olsun... benim Mattis Şatosu'na geri döneceğimi kim söyledi?”

“Ben söylüyorum,” dedi Birk. “Seni oraya ben götürmek zorunda kalsam bile. Eğer donarak öleceksem, yalnız başıma ölürüm. Ama söylediğim gibi şimdi yazdayız daha!”

Yaz sonsuza kadar sürmeyecekti, bunu Birk'de Ronja'da biliyordu. Ama sanki yaz sonsuza kadar sürecekmış gibi yaşamaya başladılar, ve mümkün olduğu kadar içlerini acıtan kış düşüncesinden uzak durdular. Şafağın sökmesinden alacakaranlığın çökmesine, gecenin bastırmasına kadar her anın değerini bilip tadını çıkardılar. Günler gelip geçiyor, ikisi hiç kimsenin rahatsız etmesine izin vermedikleri bir yaz sarhoşluğu yaşıyorlardı. Yine de çok az zamanları kalmıştı.

“Mutluluğumuzu hiç kimse bozamayacak,” dedi Birk.

Ronja da ona katılıyordu.

“Bir yabancıasının çiçek özlerini emmesi gibi ben de yazı emiyorum,” dedi. “Kocaman bir yaz çöreği hazırlıyorum ki artık... artık yaz günleri geçip gittiğinde yaşamayı sürdürebileyim. O çöreğin içinde neler var biliyor musun?”

Sonra bunları Birk’e birer birer anlattı.

“Bir parça gün doğumları katıyorum, biraz da üzeri böğürtlen dolu çalılardan. Kollarındaki çillerden, akşamları ayışığı ile yıkanan ırmaktan, yıldızlı göklerden ve öğle sıcağında yanan ormandan katıyorum. Sarıçamalarda ışıldayan güneşten, hafif akşam serpintilerinden katıyorum ve sincaplardan ve tilkilerden ve geviklerden ve tanıdığımız vahşi atlardan katıyorum. İrmakta yüzmelerimizden, ormanda ata binmelerimizden katıyorum. Evet, yazdan yapılmış bir çörek oluyor bu.”

“Sen iyi bir yaz çöreği aşçısısın,” dedi Birk. “Devam et bakalım!”

Sabahtan akşama kadar ormanlarında yaşıyorlardı. Orada balık tutuyor, avlanıyorlardı, çünkü karınlarını doyurmak zorundaydılar, ama bunun dışında onları çevreleyen bütün yaşamla barış içindeydiler. Hayvanlara ve kuşlara bakmak için uzun uzun dolaşıyor,

dağlara ve ağaçlara tırmanıyor, ata biniyor, ormanda hiçbir cadının onları rahatsız etmeyeceği küçük gölcüklerde yüzüyorlardı –ve yaz günleri geçip gidiyordu.

Hava berraklaşmış, serinlemişti. Bir iki gece soğuk oldu, sonra birden ırmak kıyısındaki huş ağaçlarından birinin tepesinde sarı yapraklar belirdi. Bir sabah ateşlerinin başında otururken bunu gördüler, ama hiç sözünü etmediler.

Her yeni gün hava daha da keskin ve daha berrak oluyordu. Önlerinde kilometrelerce uzanan yeşil bir orman vardı ama şimdi bu yeşil denizinin arasındaki sarı ve kırmızı lekeler de artmaya başlamıştı, artık ırmağın kıyılarının sarı ve kırmızıyla alevleneceği günler çok yakındı. Ateşlerinin başında oturup bu güzelliği seyrediyorlardı, ama tek bir söz söylemiyorlardı.

Sis ırmağa her zaman olduğundan daha erken çökmüştü. Bir akşam su getirmek için kaynağa gittiklerinde sis ormanın içine kadar yükselmişti. Birk su kabını bırakıp Ronja'yı kolundan sıkıca yakaladı.

“Ne var?” dedi Ronja. “Sisten korkuyor musun? Evin yolunu bulamayacağımızı mı sanıyorsun?”

Birk neden korktuğunu söylemedi. Ama bekliyordu. Bir anda ormanın derinlerinden o çok iyi tanıdığı hüznü şarkıyı duydu.

Ronja da durmuş sessizce dinliyordu.

“Duyuyor musun? Yeraltı yaratıkları şarkı söylüyor-

lar! Sonunda duyabildim onları!”

“Daha önce hiç duymamış mıydın?” diye sordu Birk.

“Hayır, hiç duymadım,” dedi Ronja. “Bizi de yerin altına çekmek istiyorlar, biliyor musun?”

“Biliyorum,” dedi Birk. “Şarkının peşinden gitmek istiyor musun?”

Ronja güldü.

“Deli değilim herhalde. Ama Kelkafa Per diyor ki...”
Birden sustu.

“Ne diyor Kelkafa Per?” diye sordu Birk.

“Öf, önemli bir şey değil,” dedi Ronja.

Ama durup eve dönmek için sisin biraz dağılmasını beklerlerken Ronja, Kelkafa Per’in ne dediğini düşünüyordu.

“Yeraltı yaratıkları ormana çıkıp şarkı söylemeye başladıkları zaman artık sonbahar gelmiş demektir. Çok geçmeden de kış gelir, hoho, yaaa!”

16

Kelkafa Per haklıydı. Yeraltı yaratıkları ormana çıkıp dertli şarkılarını söylediklerinde sonbahar gelmiş demektir. Birk ve Ronja bunu görmek istemeseler bile. Yaz yavaş yavaş sona erdi, sonbahar yağmurları öyle bir bastırdı ki yağmuru çok seven Ronja bile bundan bıkmaya başladı.

Günler boyu mağaranın içinde oturup dışarıdaki hiç dinmeyen yağmur sesini dinlediler. Böyle havalarda ateşi yanık tutmak da zor olduğundan üşüyor, sonunda biraz ısınmak için ormana gidip koşuyorlardı. Bu onları birazcık ısıtıyordu, ama sıırıslıklam ıslanıyorlardı. Mağaraya geri döndüklerinde ıslak giysilerini çıkarıyor, postlarına sarınıp oturuyor, gökyüzünde küçük bir aralık belirmesini bekliyorlardı hevesle. Ama mağaranın ağzından görebildikleri tek şey bir yağmur duvarıydı.

“Ne kadar da yağmurlu bir yaz geçiriyoruz,” dedi

Birk. "Ama sanırım düzelecek!"

Sonunda yağmur dindi. Bunun yerine bütün ormanı uğuldatan bir fırtına başladı. Rüzgar uzun çam ağaçlarını köklerinden söküyor, huş ağaçlarının bütün yapraklarını savuruyordu. Irmağın kenarındaki ağaçların altın pırıltıları yok olmuştu. Şimdi çıırılcıplak ağaçlar, kendilerini köklerinden söküp atmaya çalışan sert rüzgara karşı zavallica çıırpınıyorlardı.

Birk yüzünde alaycı bir ifadeyle:

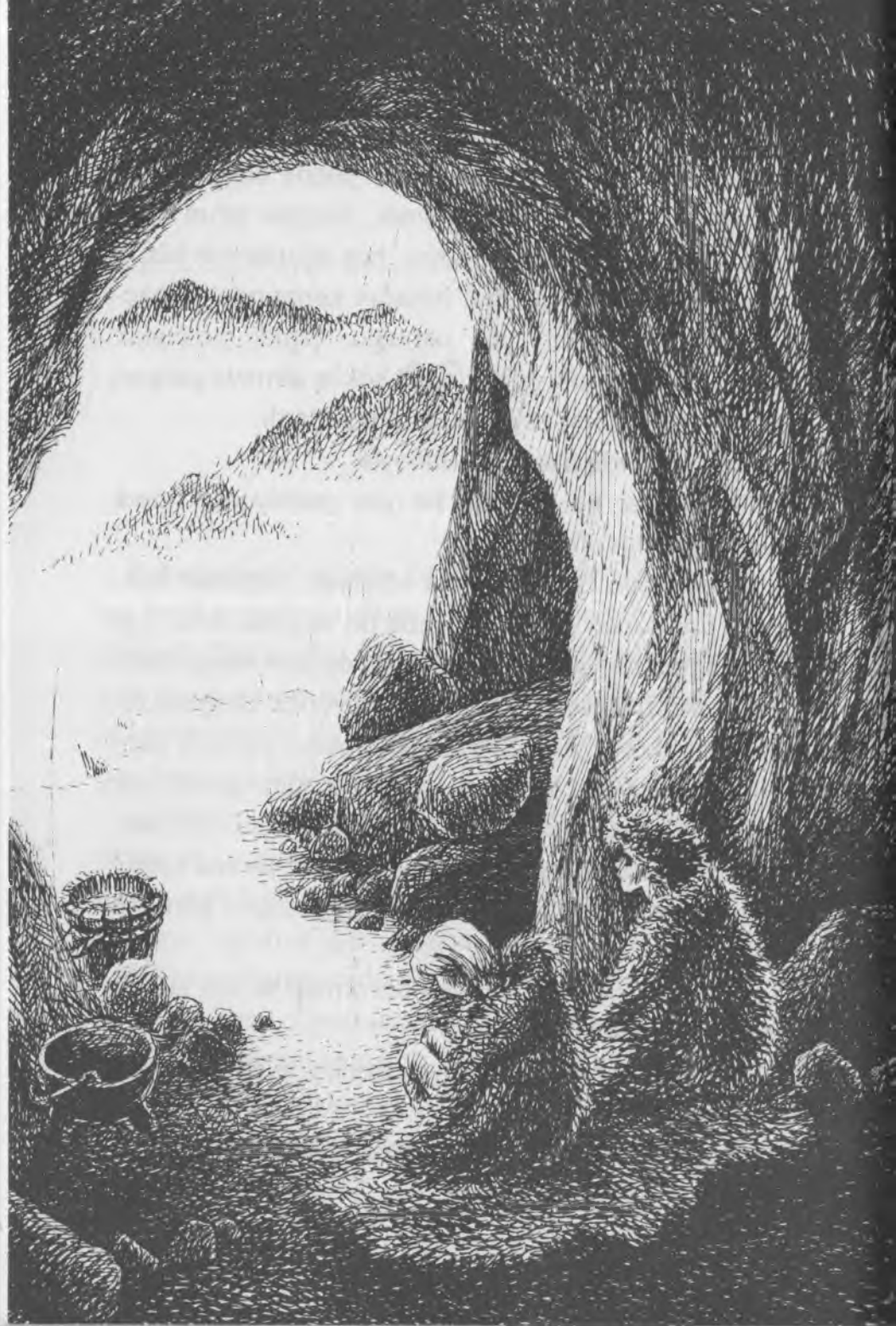
"Ne kadar da rüzgarlı bir yaz geçiriyoruz," dedi "Ama sanırım düzelecek!"

Düzelmedi. Giderek daha kötüleşti. Soğuklar bastırdı, her geçen gün hava daha da soğudu. Artık kışı düşünmekten kaçınamazlardı, hiç değilse Ronja kaçınamıyordu. Geceleri kabuslar görüyordu. Bir gece rüyasında Birk'in yüzü bembeyaz, saçları buzlarla kaplanmış vaziyette karların içinde yattığını gördü. Bir çığılık atarak uyandı. Çoktan sabah olmuştu. Birk ateşi yakmaya uğraşıyordu. Hemen Birk'in yanına koştu, onun kırmızı saçlarında hiç buz olmadığını görünce rahatladı.

Ama ırmağın öteki tarafındaki orman ilk kez kırağıdan bembeyaz olmuştu.

"Ne kadar da buzlu bir yaz geçiriyoruz," dedi Birk sırtarak.

Ronja şaşkın gözlerle ona baktı. Nasıl bu kadar sa-

kin o'abiliyordu? Her şeyi nasıl bu kadar hafife alabiliyordu? Hiçbir şey anlamıyor muydu? O zavallı yaşamı umurunda bile değil miydi gerçekten? İnsanın Mattis Ormanı'nda korkmaması gerekiyordu, Ronja bunu biliyordu, ama şimdi korkmaya başlamıştı, kışın olabilecek şeyleri düşündükçe dehşetle ürperiyordu.

“Kardeşçğim mutlu değil,” dedi Birk. “Artık benimkinden başka bir ateşin başında ısınmak için gideceği gün yaklaşıyor.”

Bunun üzerine Ronja mağaraya geri dönüp yatağına yattı. Başka bir ateş –onun gidebileceği başka hiçbir ateş yoktu ki! Birk taş salondaki ateşten söz ediyordu ve Ronja'nın da bu buz gibi mağarada orayı özlediği kesindi. Ah, bu yaşamda bir kere daha iliklerine kadar ısınabilmeyi ne kadar özlüyordu! Ama Mattis Şatosu'na gidemezdi –Mattis'in çocuğu olmadığı sürece. Evdeki ateş onu bir daha asla ısıtmayacaktı, bunu biliyordu. Böyleydi işte. Yapılacak bir şey yoktu. Hiçbir çıkış yolu yokken düşünmenin de bir anlamı yoktu!

Su kabının boşalmış olduğunu gördü. Su getirmek için kaynağa gitmesi gerekiyordu.

“Ateşi tutuşturur tutuşturmaz ben de geliyorum,” diye arkasından seslendi Birk. Su taşımak zordu, iki kişi olmaları gerekiyordu.

Ronja dağın yamacındaki dar patikada yürüyordu. İnsanın dağdan aşağı yuvarlanmamak için burada çok

dikkatli olması gerekiyordu. Patikanın, huş ağaçları ve sarıçamların arasından kaynağın bulunduğu açıklığa uzanan son bölümünü koşarak geçti. Ama kaynağa ulaşmadan olduğu yerde donup kaldı. Kaynağın başındaki taşın üzerinde biri oturuyordu! Mattis'ti bu. Ronja kalbinin gümbür gümbür attığını hissetti. Sonra ağlamaya başladı. Huş ağaçlarının arasında durmuş, sessizce, kendi kendine ağlıyordu. Ardından Mattis'in de ağladığını gördü. Evet, tıpkı rüyasında gördüğü gibi ormanda yalnız başına oturmuş, üzgün üzgün ağlıyordu. Henüz Ronja'yı fark etmemişti, ama sonra başını kaldırdı ve onu gördü. Koluyla gözlerini silerek gözyaşlarını gizlemeye çalıştı. O kadar çaresiz ve üzgün görünüyordu ki Ronja ona bakmaya dayanamıyordu. Bir çığlık atarak koştu, onun kucağına attı kendini.

“Yavrum benim,” diye fısıldadı Mattis. “Yavrum benim!”

Sonra sesinin bütün gücüyle bağırdı.

“Çocuğumu buldum ben!”

Ronja onun sakallarının arasında ağlıyordu. Burnunu çekip sordu.

“Ben şimdi senin çocuğun muyum Mattis? Gerçekten yine senin çocuğun muyum?”

Mattis ağlayarak yanıt verdi.

“Evet, her zaman öyle oldun Ronja’m benim. Günler geceler boyu ağladım ben senin için. Tanrım, öyle acı çektim ki!”

Ronja’yı tuttu, yüzünü daha iyi görmek için biraz kendinden uzaklaştırdı, yumuşak bir sesle sordu:

“Lovis’in dediği doğru mu? Ancak ben istersem mi geleceksin eve?”

Ronja ses çıkarmadı. Tam o anda Birk’i gördü. Ağaçların arasında duruyordu, yüzü bembeyazdı, gözleri keder doluydu. Bu kadar mutsuz olamazdı –*Birk, kardeşim benim, orada öylece dururken neler düşünüyorsun?*

“Doğru mu Ronja, şimdi benimle eve gelecek misin?” diye sordu Mattis yeniden.

Ronja susup Birk’e baktı. *Birk, kardeşim benim, Glupa Şelalesi’ni hatırlıyor musun?*

“Gel Ronja, artık gidiyoruz,” dedi Mattis.

Orada duran Birk artık zamanın geldiğini anlamıştı. Vedalaşmanın, ödünç verdiği için teşekkür ederek Ronja'yı Mattis'e iade etmenin zamanı gelmişti. Böyle olması gerekiyordu, Birk kendisi böyle olmasını istemişti. Uzun zamandır biliyordu bunu. Öyleyse niye bu kadar acı çekiyordu? *Ronja, neler hissettiğimi anlayamazsın, ama çabuk ol! Hemen git artık!*

"Tamam, sana henüz yalvarmadım," dedi Mattis. "Şimdi yapıyorum bunu. Sana bütün kalbimle yalvarıyorum Ronja, benimle birlikte eve dön!"

Yaşamım boyunca hiç bu kadar zor bir şey gelmemişti başıma, diye düşündü Ronja. Şimdi söylemesi gerekiyordu, Mattis'i kırmak zorundaydı, bunu biliyordu, ama söylemeliydi. Birk'le kalmak istiyordu. Onu kış ormanında donup ölmek üzere yalnız bırakamazdı –*Birk, kardeşim benim, ne yaşam ne ölüm, hiçbir şey bizi ayıramaz, bunu bilmiyor musun?*

Mattis, Birk'i ancak şimdi görmüştü, derin bir iç çekti. Ama sonra ona seslendi.

"Birk Borkason, buraya gel! Sana bir çift söz söylemek istiyorum!"

Birk istemeye istemeye ancak gerektiği kadar sokuldu Mattis'e. Dik dik bakıp:

"Ne istiyorsun?" diye sordu.

"Aslında seni bir temiz pataklamak istiyorum," dedi Mattis. "Ama bunu yapmayacağım. Onun yerine sana

bütün kalbimle yalvarıyorum: Şimdi benimle birlikte Mattis Şatosu'na gel! Bunu seni sevdiğim için söylemiyorum, sakın öyle bir şey sanma! Ama kızım seni seviyor, bu kadarını anladım ve belki bir gün ben de sevmeyi öğrenirim. Son zamanlarda bir iki şey düşünecek zamanım oldu!”

Ronja, Mattis'in söylediklerinin ne demek olduğunu anladığında, içi sevinçle doldu. Bir şeylerin çözüldüğünü hissediyordu. Babası yalnızca birkaç sözle, nasıl olmuş da içinde taşıdığı o uğursuz buz yığını, tıpkı baharın buz tutmuş dereleri çözdüğü gibi çözmüştü? Birk ve Mattis arasında bir seçim yapmak zorunda kalmamaktan daha harika ne olabilirdi ki? İkisini de seviyordu ve şimdi hiçbirini yitirmek zorunda değildi! Tam şimdi, burada bir mucize olmuştu! Mattis'e sevgi, mutluluk ve şükran dolu gözlerle bakıyordu. Ve Birk'e! Ama Birk'in hiç de o kadar mutlu görünmediğini fark etti. Yalnızca şaşkın ve kuşkulu görünüyordu. Ronja korkmuştu. Ne kadar da dar kafalı, inatçı olabiliyordu. Ya kendisi için en iyisinin bu olduğunu anlamazsa, ya gelmek istemezse!

“Mattis,” dedi. “Birk'le yalnız başıma konuşmam gerek!”

“Niyeymiş o?” diye sordu Mattis. “Tamam tamam, ben de bu arada gidip eski Ayı Mağarama bir bakayım. Ama biraz çabuk ol, çünkü artık eve gideceğiz!”

Mattis gözden kaybolunca Birk alaycı bir sesle “Artık eve gideceğiz,” dedi. “Hangi eve? Benim Mattis haydutlarının şamar oğlanı olacağını mı sanıyor yoksa? Hayatta yapmam böyle bir şeyi!”

“Şamar oğlanı mı? Salak mısın sen?” dedi Ronja. Şimdi de onun tepesi atmıştı. “Bunun yerine Ayı Mağarası’nda donarak ölmek mi istiyorsun yoksa?”

Birk bir an sustu, sonra yanıtladı.

“Evet, sanırım öyle!”

Bunun üzerine Ronja mutsuz bir ifadeyle:

“Yaşam insanın koruması gereken bir şey, bunu anlamıyor musun? Eğer kışı Ayı Mağarası’nda geçirirsen kendi yaşamınla oynuyorsun demektir! Ve benimkiyle!”

“Ne demek yani?” diye sordu Birk. “Niçin senin yaşamınla oynuyormuşum ki?”

O zaman Ronja üzüntü ve öfke içinde bağırmaya başladı.

“Çünkü ben senin yanında kalacağım da ondan koyun kafalı! İstesen de istemesen de!”

Birk hiç sesini çıkarmadan durup uzun süre Ronja’ya baktı, sonra:

“Sen ne dediğinin farkında mısın Ronja?” dedi.

“Farkındayım,” diye bağırdı Ronja. “Hiçbir şey bizi ayıramaz! Ve bunu sen de biliyorsun, koyun kafa!”

O zaman Birk en aydınlık gülüşüyle gülmeye baş-

ladı. Gülünce öyle güzel oluyordu ki.

“Senin yaşamınla oynamak istemem kardeşçğim benim! Yapmak isteyeceğim en son şey bu. Nereye gidersen git seninle geleceğim. Geberene kadar Mattis haydutlarıyla birlikte yaşamak zorunda kalsam bile!”

Ateşi söndürüp eşyalarını topladılar. Ayı Mağarası'nı terk etmek onlara çok zor geliyordu. Ama Ronja, Mattis'in duyup gereksiz yere telaşlanmaması için Birk'e “Gelecek ilkbahar yine buraya taşınınız!” diye fısıldadı.

“Evet, çünkü o zaman hâlâ yaşıyor olacağız,” diyen Birk buna sevinmişe benziyordu.

Mattis de mutluordu. Onları ormandan geçirirken öyle bir şarkı söylüyordu ki bütün yabani atlar korku içinde ağaçların arasına kaçıştılar. Yani Haylaz ve Çılgın dışındaki bütün atlar. O ikisi kımıldamadan durmuş bekliyorlardı, yeniden yarış koşusu yapacaklarını sanıyorlardı.

“Bugün değil,” diyen Ronja atını okşadı. “Ama belki yarın geliriz. Çok fazla kar olmazsa belki her gün geliriz!”

Birk de Çılgın'ı okşadı.

“Evet, geri geleceğiz. Siz yalnızca sağ kalmaya bakın!”

Atların derisindeki kıllar sıklaşmıştı, çok geçmeden

bütün bedenleri onları soğuğa karşı koruyacak tüylerle kaplanırdı. Haylaz ve Çılgın da ilkbahara kadar yaşayacaklardı.

Ama Mattis şarkı söyleyerek ormanın içinde iyice uzaklaştığından onu yakalamak için acele etmeleri gerekiyordu. Kurt Kapanı Geçidi'ne iyice yaklaştıkları sırada Birk durdu.

"Mattis," dedi, "ilk önce Borka Kalesi'ne gidip Undis ve Borka'nın nasıl olduklarını görmek istiyorum. Ama Ronja'yı istediğim zaman gelip görmeme izin verirsen sana çok büyük bir teşekkür borçlu olacağım."

"Tamam, tamam," dedi Mattis. "Benim için kolay olmayacak, ama ne zaman istersen gel!"

Sonra bir kahkaha attı.

"Kelkafa Per ne diyor biliyor musunuz? O baykuş eğer aklımızı başımıza toplamazsak sonunda askerlerin kazanacaklarını, söylüyor. Yapılacak en akıllıca şey Mattis haydutlarıyla Borka haydutlarının birleşmiş. Yaşlı tekenin aklına ne çılgınca şeyler geliyor!"

Acıyan gözlerle Birk'e baktı.

"Eğer baban pislik çuvalının teki olmasaydı, en azından düşünebilirdim böyle bir şeyi."

"Pislik çuvalı sensin," dedi Birk dostça. Ve Mattis sevgiyle gülümsedi.

Birk elini Ronja'ya uzattı. Kurt Kapanı Geçidi'ne yaklaşmışlardı, her zaman burada vedalaşırlardı.

“Yine görüşeceğiz haydut kızı! Her gün, bunu biliyorsun değil mi kardeşçğim!”

Ronja başını salladı.

“Her gün, Birk Borkason!”

Mattis ve Ronja taş salondan içeri girdiklerinde bir anda bütün haydutların sesi kesildi. Hiç kimse sevinç çığlıkları atmaya cesaret edemedi, reisleri Mattis Şatosu’nda sevinç çığlıkları atılmasına çoktandır izin vermiyordu. Yalnızca Kelkafa Per neşeyle, onun yaşında birinden hiç beklenmeyecek kadar yükseğe sıçradı ve küçücük bir osuruk kaçırdı. Ama Ronja’nın dönmesi sanki çok sıradan bir şeymiş gibi, “İnsanlar eve dönünce onları selamlamak gerekir,” dedi. Mattis bunu duyunca öyle güçlü ve öyle uzun bir kahkaha attı ki haydutların sevinçten gözleri yaşardı. Cehennem Uçurumu’nun başındaki o talihsiz sabahtan bu yana Mattis’ten duydukları ilk kahkahaydı bu, bütün haydutlar ona katılmak için acele ediyorlardı. Öyle kahkahalar attılar ki kendileri bile ürktüler. Ronja da gülüyordu. Ama sonra koyun ağılından çıkan Lovis gelince hepsi sessizleşti. Yuvaya dönen yitik çocuğunu karşılayan bir annenin yanında insan kahkaha atamıyordu. Haydutların bu kez de duygulandıkları için gözleri yaşarmıştı.

“Lovis, benim için büyük tekneyi buraya getirebilir

misin?" diye sordu Ronja.

Lovis başını salladı.

"Evet ben zaten tekneyi hazırlayıp suyu ısıtmıştım!"

"Böyle yapacağını biliyordum," dedi Ronja. "Sen her şeyi düşünen bir annesin. Ve şimdiye kadar hiç bu kadar pis bir çocuk görmemişsindir!"

"Hayır, hiç görmedim," dedi Lovis.

Ronja karnı tok, temizlenmiş, sıcacık yatağında yatıyordu. Lovis'in ekmeğini yemiş, bir kase dolusu süt içmişti. Lovis onu teknede ova ova öylesine yıkamıştı ki, temizlikten derisi parlıyordu. Şimdi her zamanki yatağında yatmış, perdelerin arasından ateşi seyrediyordu. Her şey eskisi gibiydi. Lovis ona ve Mattis'e Kurt Şarkısı'nı söylemişti. Artık uyku zamanıydı. Ronja'nın da uykusu gelmişti, ama düşünceleri uçuşup duruyordu.

Şimdi Ayı Mağarası çok soğuk olmalı, diye düşündü. Ve o yatağında yatıyordu, ayak parmaklarına kadar ısınmıştı. İnsanın bu kadarlık bir şeyden bu denli mutlu olabilmesi ne tuhaftı! Sonra Birk'i düşündü, onun Borka Kalesi'nde ne yaptığını merak etti. O da ayak parmaklarına kadar ısınmış olmalıydı, sonra gözlerini yumdu. Bunu yarın ona soracaktı.

Taş salona sessizlik çöktü. Ama sonra Mattis'ten endişeli bir çığlık yükseldi.

“Ronja!”

“Ne var,” diye mırıldandı Ronja uykulu bir sesle.

“Senin gerçekten burada olduğunu duymak istedim yalnızca,” dedi Mattis.

“Buradayım elbette,” diye mırıldandı Ronja.

Sonra da uyuyakaldı.

17

Ronja'nın o çok sevdiği ormanı, sonbahar ve kış ormanı da dahil, eskiden olduğu gibi yine onun dostu olmuştu. Ayı Mağarası'nda geçirdikleri son günlerde orman ona tehditkar ve düşmanca görünüyordu. Şimdi buzlu ormanda Birk'le birlikte ata binerken içi sevinçle dolup taşıyordu. Bunu Birk'e de anlattı.

“Eğer insan döndüğünde tepeden tırnağa ısınacağı bir evinin olduğunu bilirse, her türlü havada ormanda dolaşabilir. Ama sonra soğuk bir mağaraya dönüp titreyecekse bunu yapamıyor.”

Kışı Ayı Mağarası'nda geçirmeyi düşünmüş olan Birk de şimdi Borka Kalesi'ndeki ateşin başında ısınmaya bayılıyordu.

Orada yaşaması gerektiğini anlamıştı, bunu Ronja da anlıyordu. Yoksa Mattis Dağı'ndaki kalede daha da fazla düşmanlık olacaktı.

“Biliyor musun, Undis ve Borka benim geldiğimi görünce öyle mutlu oldular ki,” dedi Birk. “Beni bu kadar düşündükleri hiç aklıma gelmezdi!”

“Evet, onlarla *yaşayabilirsin*” dedi Ronja. “İlkbahara kadar!”

Mattis de Birk’in kendi evinde kalmasına sevinmişti.

“Tamam, tamam,” diyordu Lovis’e. “O hırsız köpek yavrusu ne zaman isterse buraya gelebilir. Onu bizde kalması için buraya da çağırdım. Ama yine de o kırmızı kafasını her gün görmekten kurtulduğum için seviyorum!”

Mattis Şatosu’nda yaşam devam ediyordu, herkesin neşesi yerine gelmişti. Haydutlar şarkı söyleyip dans ediyor, Mattis tıpkı eskisi gibi gürleyen kahkahalar atıyordu.

Ama haydut yaşamı eskisi gibi değildi. Askerlerle çarpışmalar sertleşmişti. Mattis şimdi gerçekten kendisinin peşine düştüklerini biliyordu. Onun için bu konuyu Ronja’yla konuştu.

“Yalnızca karanlık bir gecede Pelje’yi o kapattıkları sefil hücreden kaçırdığımız için. Bu arada Borka’nın hırsız köpeklerinden ikisini de çıkardık oradan.”

“Lill-Klippen, Pelje’nin asılacağını sanıyordu,” dedi Ronja.

“Kimse benim haydutlarımı asamaz,” dedi Mattis.

“Şimdi ben kralın o kafasız valisine bir haydutun zindana kapatılamayacağını öğrettim!”

Ama Kelkafa Per saçsız başını düşünceli düşünceli sallıyordu.

“Bu yüzden bütün orman sinek gibi asker kaynıyor. Sonunda kralın valisi kazanacak Mattis, bunu sana kaç kez daha söyleyeceğim?”

İşte Kelkafa Per, Mattis ve Borka'nın daha fazla geç kalmadan birleşmeleri konusundaki öğütlerine başlamıştı yine. Belki daha da güçlü bir haydut çetesi vali ve askerleriyle başa çıkabilirdi. Ama zamanlarının büyük bir bölümünü birbirlerine tuzak kurmakla ve aç kurtların bir et parçası için kavga etmesi gibi ganimet için kavga etmekle geçiren iki reis bunu yapamazdı. Kelkafa Per böyle diyordu.

Mattis bunu duymaktan hiç hoşlanmıyordu. Aslında arada sırada kendisinin de bunu düşündüğü olmuyor değildi.

“Sanki kafan çalışmış gibi konuşuyorsun ihtiyar,” dedi Mattis. “Bir anlamda haksız da sayılmazsın. Ama bu yeni haydut çetesinin başı kim olacak sence?”

Ve alaycı bir kahkaha attı.

“Borka mı olacak, ha? Bütün dağların ve ormanların en büyük, en güçlü haydut reisi olan ve olmakta devam edecek olan ben, Mattis varken! Ama küçük Borka'nın bunu anlayacağından emin değilim.”

“Göster ona öyleyse,” dedi Kelkafa Per. “Onunla yapacağın bir düelloyu kazanırsın herhalde, değil mi seni koca öküz!”

Kelkafa Per'in kafasının çalıştığı zamanlarda yalnız başına düşünerek bulduğu çözüm buydu. Bir düello Borka'ya ait olduğu yeri gösterecek ve aklını başına toplamasını sağlayacaktı. Sonra Mattis Kalesi'ndeki haydutlar tek bir şefin etrafında birleşecek, elbirliği ile askerleri tuzağa düşürecek, artık bıkip da haydutların peşini bırakacakları güne kadar dünyayı onlara zindan edeceklerdi.

“Bence en akıllıcası haydutluğu bırakmak olurdu,” dedi Ronja. “Hep böyle düşündüm ben.”

Kelkafa Per dişsiz ağzıyla o her zamanki dostça gülümsemesini takınarak baktı Ronja'ya:

“Bu konuda sonuna kadar haklısın Ronja! Çok akıllıydın sen. Ama böyle bir şeyi Mattis'in kalın kafasına sokmak için çok yaşlı ve güçsüzüm ben artık.”

Mattis kızgın gözlerle ona baktı.

“Bunu hem babamın hem de benim yanımda haydutluk yapmış olan sen mi söylüyorsun! Haydutluğu bırakmak! Peki sonra neyle yaşayacağımızı düşünüyorsun?”

“Hiç fark etmedin mi,” diye sordu Kelkafa Per, “haydutluk yapmayan insanlar da var ve onlar da yaşıyorlar.”

“Evet, ama *nasıl?*” dedi Mattis ekşi bir sesle.

“Oo, çeşitli yaşamlar var,” diye açıkladı Kelkafa Per. “Senin ve benim sen asılana kadar haydut kalacağımızı bilmesem sana öğretecek bir yaşam yolu biliyorum. Ama zamanı geldiğinde Ronja’ya verilecek küçük ve güzel bir sırrım var.”

“Ne biçim bir sırmış bu?” diye sordu Mattis.

“Tam şimdi söylediğim gibi,” dedi Kelkafa Per, “bunu Ronja’ya anlatacağım ki sen asıldığın zaman ne yapacağını bilemeden çaresiz kalmasın.”

“Asılmak, asılmak, asılmak,” dedi Mattis öfkeyle. “Sen çeneni ne zaman kapatacaksın uğursuz karga!”

Mattis, Kelkafa Per’in öğüdüne kulak asmıyor ve günler geçip gidiyordu. Ama bir sabah, Mattis haydutları daha atlarını eğrelemeden Borka at sırtında Kurt Kapanı Geçidi’ne gelip Mattis’le konuşmak istediğini söyledi. Kötü bir haber verecekti. Can düşmanı bir büyüklük gösterip çok yakın bir zamanda Borka’nın adamlarından ikisini tutsaklıktan kurtardığı için o da buna bir karşılık vermek ve Mattis’i uyarmak istiyordu. Bugün canını seven haydut, burnunu bile dışarı çıkarırmazdı. Çünkü orman yine çok tehlikeli olmuştu. Şimdi Haydut Geçidi’nden geliyordu, askerler oraya pusu kurmuşlardı. İki tane adamını yakalamış, bir tanesini de kaçmaya çalışırken okla yaralamışlardı.

“Aşağılık adamlar zavallı bir hayduta bir parça ek-

mek parasını bile çok görüyorlar,” dedi Borka acılı bir sesle.

Mattis kaşlarını çattı.

“Yok, böyle olmaz, onlara akıllarını başlarına getirecek bir ders vermeliyiz artık! Bu kadarına izin veremeyiz!”

Ancak konuşması bittikten sonra “biz” demiş olduğunu fark etti, derin derin içini çekti. Bir süre sessizce durdu, Borka’yı tepeden tırnağa süzdü.

“Belki de bizim... birleşmemiz gerekiyor,” dedi sonunda. Dudaklarından dökülen bu sözlere kendi de ürperdi. Bir Borkason’la böyle konuşmak! Babası, dedesi, dedesinin dedesi bunu bilselerdi mezarlarında ters dönerlerdi!

Ama Borka canlanmışa benziyordu.

“Bir kez olsun akılı başında bir söz ettin Mattis! *Tek* ve güçlü bir haydut çetesi, bu iyi olur işte! *Tek* bir güçlü reisin altında toplanmış! Bu işe kimin uygun olduğunu biliyorum,” deyip dikildi. “Benim gibi güçlü ve kararlı biri!”

Bunu duyan Mattis karanlık bir kahkaha attı.

“Gel de sana reis olmaya kimin daha uygun olduğunu göstereyim!”

Böylece Kelkafa Per istediğini elde etmiş oldu. Düello yapılacaktı, sonunda Mattis ve Borka bunun iyi bir

öneri olduğunu anlamışlardı. Böylesine ilginç bir haber karşısında adamları çok heyecanlıydı, düellonun yapılacağı sabah Mattis haydutları taş salonda o kadar çok gürültü yapıyorlardı ki Lovis onları dışarı atmak zorunda kaldı.

“Çıkin dışarı,” diye bağırdı. “Bu kadar çok şamataya dayanamıyorum!”

Mattis’i dinlemek yetiyordu. Taş salonda ileri geri yürüyor, dişlerini gıcırdatarak Borka’yı nasıl döveceğini, sonunda onu Undis’in bile tanıyamayacağı bir hale getireceğini anlatıyordu.

Kelkafa Per kıkırdadı.

“Eve dönerken övün, annem hep böyle derdi!”

Ronja da neşesiz gözlerle dövüş meraklısı babasını bakıyordu.

“Seni dövüşürken görmek istemiyorum!”

“Görmeyeceksin zaten,” dedi Mattis. Gelenek ve göreneklere göre kadınların ve çocukların uzak tutulması gerekirdi. ‘Vahşi hayvan karşılaşmalarında’ neler olup bittiğini görmek onlara yaramazdı. Kimin daha güçlü olduğunu ölçmek için yapılan bu türden karşılaşmalara, bir sürü kaba hareket nedeniyle bu ad verilmişti.

“Ama en azından sen geleceksin Kelkafa Per,” dedi Mattis. “Tamam, güçsüz olabilirsin ama böyle bir karşılaşma seni de canlandırır biraz. Gel haydi ihtiyar,

seni kendi atıma bindireyim. Ne de olsa önemli bir gün bugün!”

Soğuk, güneşli bir sabahtı, her yan kırağı kaplıydı. Kurt Kapanı Geçidi'nin aşağısındaki açıklıkta Mattis ve Borka'nın çevresini ellerinde mızrakları ve kılıçlarıyla Mattis haydutları ve Borka haydutları çevrelemişti. Şimdi kimin onların reisi olmaya daha uygun olduğunu görecektlerdi.

Kelkafa Per bir posta sarınıp yakındaki bir tepeye oturmuştu. Yaşlı bir kargaya benziyordu, ama gözleri heyecanla ışıldıyor, aşağıda olacakları merakla bekliyordu.

Dövüşçüler gömlekleri dışında üzerlerindeki her şeyi çıkarmış, buzla kaplı toprağın üzerinde yalınayak dolaşıyorlardı. Kol kaslarını tutup sıkıyor, gevşemek için sağa sola zıplayıp duruyorlardı.

“Soğuktan biraz morarmışa benziyorsun Borka,” dedi Mattis. “Ama söz veriyorum, birazdan ısınacaksınız!”

“Al benden de o kadar!” diye karşılık verdi Borka.

Vahşi hayvan karşılaşmalarında her türlü hile ve oyuna başvurulabilirdi. Kol bacak kırılabilir, bükülebilir, çizip tırmalanabilir, ısırılabilirdi ve çıplak ayakla tekme atabilirlerdi, ama kasıklara değil. Bu suç sayılıyordu, böyle bir hareket yapan karşılaşmayı kaybetmiş oluyordu.

Sonunda Fjosok bekledikleri işareti verdi artık başlama zamanı gelmişti. Mattis ve Borka savaş çığlıkları atarak birbirlerine doğru koşup saldırdılar.

“Beni en çok üzen şey,” dedi Mattis ayı gibi yumruğunu Borka’nın karnına geçirirken, “senin böyle bir pislik çuvalı olman” –daha yeni başlamıştı ama Borka hafiften terlemeye başlamıştı bile– “yoksa seni çoktan kendime yardımcı seçerdim” –yeniden güçlü bir yumruk yapıştırdı– “böylece şimdi burada böyle itişmekten kurtulurduk” –öyle bir vurdu ki Borka sarsıldı.

Borka yeterince tısladıktan sonra Mattis’in burnuna öyle bir kafa attı ki, Mattis’in burnundan kanlar fışkırdı. “Beni en çok üzen şey,” dedi Borka “burnunu haşat edecek olmam,” –yeni bir darbe daha indirdi– “zaten yeterince çirkin,” – şimdi Mattis’in bir kulağını yakalamış çekiştiriyordu. “İki kulak... bir tanesi yetmez mi?” deyip bir daha çekince kulak kökünden gevşemeye başladı. Ama tam o an Mattis, demir yumruklarından birini suratının ortasına oturtarak Borka’yı yere yıktı. Borka’nın zaten yeterince düz olan suratı daha bir düzelmişti. “Gerçekten acıyorum sana,” dedi Mattis, “seni öyle bir hale getireceğim ki Undis gün ışığında seni ne zaman görse ağlamaya başlayacak!” Yeniden bir tokat indirdi ama bu sırada Borka, Mattis’in avucundan bir parçayı dişlerinin arasına alıp ısırmayı başarmıştı. Mattis’ten bir çığlık geldi, elini kurtarmaya çalış-

tı, ama Borka soluğu kesilene kadar ağzındakini bırakmadı. Sonra da ağzındaki deri parçalarını Mattis'in yüzüne doğru tükürdü. "Al da bunları eve götür, kedileri beslersin," dedi ama iki büklüm olmuştu, çünkü Mattis bütün ağırlığıyla onun üzerine yükleniyordu. Çok geçmeden, güçlü dişlere sahip olsa da Borka'nın Mattis'le baş edecek gücünün olmadığı ortaya çıktı.

Dövüş bittiğinde reis Mattis olmuştu. Kanlar içindeydi, gömleğinden geri kalan paçavralar her yanından sarkıyordu. Ama yine de her zerresiyle bir reisti, özellikle Borka için ne kadar üzücü olursa olsun bütün haydutlar bunu kabul etmek zorunda kaldılar.

Borka çok kötü durumdaydı, dokunsalar ağlayacak gibiydi. Mattis onu avutacak bir iki söz söylemek istiyordu.

"Kardeşim Borka, evet, şu andan sonra seninle kardeşiz artık," dedi. "Reislik adını ve onurunu yaşadığın sürece taşıyacaksın, kendi adamlarını da sen yönetebilirsin. Ama Mattis'in bu dağların ve ormanların en güçlü reisi olduğunu hiç unutma. Bundan böyle benim sözüm seninkinin üstünde artık, bunu biliyorsun!"

Borka sessizce başını salladı. Tam şu anda konuşmaya pek meraklı değildi.

Ama aynı akşam Mattis, Mattis Şatosu'nun haydutları için bir ziyafet verdi. Hem kendi haydutları hem de Borka'nınkiler için birbirinden güzel yemekler ve bol

bol bira vardı.

Akşam ilerledikçe Mattis ve Borka gerçekten kardeş gibi oldular. Uzun masada birbirlerine sokulmuş, bazen gülüp bazen ağlayarak çocukluklarını, eski domuz ahırında sığın avladıkları günleri yadettiler. Akıllarına anlatacak başka pek çok gülünç şey daha gelmişti. Bütün haydutlar keyifle onları dinliyor, kocaman kahkahalar atıyorlardı. Masanın en ucunda oturan Ronja ve Birk bile onları dinlemekten zevk alıyorlardı. Cıvıldaayan kahkahaları haydutların kaba gülüşlerinin arasında öyle tatlı geliyordu ki Mattis ve Borka onları duydukça mutlu oluyorlardı. Çok uzun bir zamandır ne Ronja ne de Birk, Mattis Şatosu'nda hiç kahkaha atmamışlardı, Mattis de Borka da onların evde olmasının verdiği mutluluğa tam olarak alışmamışlardı hâlâ. Bu yüzden çocukların kahkahaları kulaklarına bir müzik gibi geliyor, çocukluklarında yaptıkları yaramazlıkları anlatmak için birbirleriyle yarışıyorlardı.

Ama konuşmanın arasında Mattis konuyu değiştirdi:

“Bugün dövüşün senin için iyi gitmemesine üzülme Borka! Borka sülalesi için de daha güzel günler gelebilir. Sen ve ben bu dünyadan ayrıldıktan sonra haydutların başı senin oğlun olacak inan. Çünkü benim kızım haydut olmak istemiyor ve bir kere hayır dedi mi asla kararından dönmez. Bu huyunu anasından almış.”

Borka bunu duyunca çok mutlu olmuşa benziyordu. Ama Ronja masanın öteki ucundan onlara seslendi.

“Peki sen Birk’in haydutların başı olmak istediğini mi sanıyorsun?”

“İstiyor elbette,” dedi Borka kendinden emin bir sesle.

Bunun üzerine Birk ortaya yürüdü, herkesin onu görebilmesi için dikleşti. Sağ elini havaya kaldırıp ne olursa olsun asla bir haydut olmayacağına yemin etti.

Bütün taş salona ağır bir sessizlik çöktü. Borka gözleri yaş içinde oturmuş böylesine tuhaf bir oğlu olduğu için üzülüyordu. Mattis onu avutmaya çalıştı.

“Ben buna alıştım artık,” dedi, “sen de alışırsın! Bugünlerde insan çocuklarına hiç söz geçiremiyor. Canları ne isterse onu yapıyorlar, alışmaktan başka çare yok. Ama bu hiç kolay olmuyor!”

İki reis uzun süre kederli gözlerle Mattis sülalesinin ve Borka sülalesinin gururlu haydut yaşamının sona ereceği ve bir anıdan başka bir şey olmayacağı geleceği düşündüler.

Ama sonra tekrar domuz ahırında fare avladıkları günlere döndüler ve dik kafalı çocuklarına rağmen neşeli olmaya karar verdiler. Haydutları da neşeli haydut şarkıları ve çılınca danslarıyla kederli havayı dağıtmak için birbirleriyle yarışa girdiler. Öyle bir dönüp duruyorlardı ki yerdeki tahtalar gıcırıyordu. Birk ve

Ronja da dansa katıldılar, Ronja, Birk'e çeşit çeşit haydut sıçrayışı öğretti.

Bütün bunlar olurken Lovis ve Undis kendi başlarına bir köşeye çekilmişlerdi. Yiyip içiyor, gevezelik ediyorlardı. Pek çok konuda farklı şeylerden hoşlanıyor, farklı şeyler düşünüyorlardı ama bir konuda anlaşıyorlardı: Arada sırada bütün bu adamların gürültülerini duymadan kafa dinlemenin ne kadar güzel bir şey olduğunda.

Taş salonda eğlence bütün hızıyla devam ediyordu. Sonunda Kelkafa Per yorgunluktan yere yığıldı. İhtiyarlığına rağmen mutlu ve neşeli bir gün geçirmişti ama artık daha fazla dayanacak gücü kalmamıştı. Ronja yatağına gitmesi için ona yardım etti. Kelkafa Per keyifli ve bitkin bir şekilde yatağına yığıldı, Ronja onun üzerini örttü.

“Yaşlı kalbim huzurla doldu,” dedi Kelkafa Per, “senin de Birk’in de haydut olmak istemediğini duyunca. Eskiden haydut olmak iyi bir şeydi, bunun tersini hiç söylemedim. Ama şimdi işler değişti, daha neye uğradığını anlamadan adamı asıveriyorlar.”

“Evet. Bir de insanlar ellerindekiler alınınca bağıırıp çağırıyorlar, ağlıyorlar,” dedi Ronja. “Ben buna hiç dayanamazdım.”

“Hayır benim yavrum kesinlikle dayanamazdın buna,” dedi Kelkafa Per. “Ama sana şimdi küçük ve gü-

zel bir sır vereceğim. Bunu yaşayan tek bir insana bile anlatmayacağına söz verirsen eğer.”

Ronja söz verdi.

O zaman Kelkafa Per, Ronja'nın küçük sıcak ellerini kendi soğuk ellerinin arasına alıp anlatmaya başladı.

“Sen benim sevincim ve mutluluğumsun,” dedi. “Senin gibi küçükken ben de ormanda dolaşıp dururdum. Bir gün kanatlı cadıların öldürmek üzere oldukları küçük bir gri cücenin canını kurtarmıştım. Gri Cüceler iğrenç yaratıklar, ama bu biraz farklıydı ve bana öylesine teşekkür etmek istiyordu ki bir türlü yakamı kurtaramadım. Bana inatla bir şey göstermek istii... aa, bak Mattis de gelmiş,” diyen Kelkafa Per sustu. Mattis kapının önünde durmuş Ronja'nın niye bu kadar geciktiğini öğrenmek istiyordu. Eğlence bitmişti, Kurt Şarkısı'nın zamanı gelmişti.

“Önce Kelkafa Per'in anlattığı hikayenin sonunu dinlemeliyim,” dedi Ronja.

Mattis kapının önünde durmuş Ronja'yı beklerken Kelkafa Per hikayesinin sonunu onun kulağına fısıldayarak anlattı.

“Ne kadar iyi,” dedi hepsini dinledikten sonra Ronja.

Sonra gece oldu. Bütün Mattis Şatosu içindeki vah-

Ői haydutlarla birlikte uykuya daldı. Ama Mattis'in her yanı sızlayıp duruyordu. Lovis bütün yaralarına ve morluklarına merhem sürmüŐtü, ama bir işe yaramıyordu. Şimdi bütün yaraları öyle bir sızlamaya başlamıştı ki ayak parmağını bile oynatamıyordu. Gözünü bile kırpmadı. Üstelik Lovis'in yanında yatıp huzur içinde uyuyor olması da canını sıkıyordu. Sonunda onu uyandırdı.

"Canım acıyor," dedi. "Tek umudum o sersem Borca'nın yattığı yerde benden daha çok acı çekiyor olması."

Lovis yüzünü duvara döndü.

"Ah siz erkekler," deyip yeniden uykuya daldı.

18

Ertesi sabah Kelkafa Per'in üşüdüğünü, her yanının ağrıdığını ve yataktan kalkmak istemediğini gören Lovis "İhtiyarların vahşi hayvan karşılaşmalarında tepede oturup kendilerini üşütmemeleri gerekir," dedi sert bir sesle. Üşümesi çoktan geçmiş olsa bile yaşlı adam yatağından kalkmak istemiyordu.

"Oturup duvarı seyredeceğime yattığım yerden de duvarı seyredebilirim pekala," diyordu.

Mattis her gün onun odasına gidiyor, yeni haydut yaşamının nasıl ilerlediğini anlatıyordu. Mattis durumdan memnundu. Borka iyi iş çıkarıyor, dedi, üstelik dırdır da etmiyor. Ayrıca zeki bir adamdı, birlikte birbiri ardına güzel vurgunlar yapmışlardı. Kralın askerlerini öyle bir kandırıyorlardı ki bu iş eğlenceli olmaya başlamıştı. Yakında Matis Ormanı'ndaki bütün geçitleri askerlerden temizleyeceklerini iddia etti Mattis

kendinden emin bir tavırla.

“Tamam, tamam, eve dönerken övün,” diye mırıldandı Kelkafa Per, ama Mattis onu dinlemiyordu bile. Zaten onun odasında çok fazla oturacak zamanı yoktu.

“Seni sıska karga,” dedi şefkatle. Dışarı çıkarken Kelkafa Per’i okşadı. “Bacakların biraz etlensin de üzerlerine dikilebil!”

Lovis de bu konuda elinden geleni yapıyordu. Kelkafa Per’in sevdiği sıcak, besleyici çorbalar ve başka yemekler pişiriyordu.

“Şu çorbayı iç de için ısınsın,” diyordu. Ama en sıcak çorbalar bile Kelkafa Per’in içine işleyen soğğun karşısında bir işe yaramıyordu, bu da Lovis’i endişelendiriyordu.

“Onu taş salona götürüp ısıtabiliriz,” dedi bir akşam Mattis’e. Kelkafa Per, Mattis’in güçlü kollarında ıssız odasından dışarı taşındı. Mattis yatağını onunla paylaşacaktı. Lovis yatağını paylaşmak için Ronja’nın yanına taşındı.

“Şimdi gerçekten, ben zavallı yaşlının, buzları çözülmeye başladı,” dedi Kelkafa Per.

Mattis ateş gibi sıcak olduğundan Kelkafa Per ısınmak ve teselli bulmak için annesinin kucağına sokulan bir çocuk gibi sokuldu ona.

“O kadar burnumun dibine girme,” dedi Mattis. Ama

bu bir işe yaramadı, Kelkafa Per ona iyice sokuldu. Sabah olduğunda kendi odasına geri dönmeyi reddetti. Mattis'in yatağı rahattı ve orada kalacaktı. Orada yattığı yerden Lovis'in gün boyunca yaptığı işleri izleyebilir, akşamları ormandan dönen haydutlar etrafında toplanıp, o gün yaptıkları vurgunları anlatabilirdi. Ayrıca Ronja'da gelip Birk'le birlikte ormanda neler yaptıklarını anlatıyordu. Kelkafa Per halinden memnundu.

“Beklerken tam böyle olmasını istiyordum ben de,” diyordu.

“Ne bekliyorsun peki,” diye sordu Mattis.

“Ne beklediğimi sanıyorsun?” dedi Kelkafa Per.

Mattis'in aklına hiçbir şey gelmiyordu. Ama Kelkafa Per'in günden güne daha da zayıf düştüğünü fark edince telaşlanıp Lovis'e sordu.

“Onun nesi var sence?”

“İhtiyarlık,” dedi Lovis.

Mattis endişeli gözlerle Lovis'e baktı.

“Ama bunun için ölecek değil herhalde?”

“Evet, ölecek,” dedi Lovis.

O zaman Mattis ağlamaya başladı.

“Canı cehenneme,” diye bağırdı. “Ben buna izin vermiyorum!”

Lovis başını salladı.

“Pek çok şeyin kararını sen veriyorsun Mattis, ama

bunun kararını veremezsin!”

Ronja da Kelkafa Per için endişeleniyordu ve her gün biraz daha zayıfladığını görünce onun yanında daha çok oturur olmuştu. Şimdi genellikle yattığı yerde uyukluyor, arada sırada gözlerini açıp ona bakıyor, gülerek, “sevencim ve mutluluğum benim,” diyordu. “Hani şu sana söylediğim şeyi unutmuyorsun değil mi?”

“Hayır! Keşke doğru yeri bulabilsem,” dedi Ronja.

“Bulabilirsin,” dedi Kelkafa Per. “Zamanı gelince bulacaksın!”

“Öyle yaparım ben de,” dedi Ronja.

Zaman geçtikçe Kelkafa Per iyice zayıf düştü. Sonunda bir gece herkes onun başında nöbet tuttu. Mattis, Lovis, Ronja ve bütün haydutlar. Kelkafa Per gözleri kapalı, kımıldamadan yatıyordu. Mattis endişeyle bir yaşam belirtisi aradı – ateşe ve Lovis’in yaktığı don yağsı meşalesine rağmen yatağın çevresi loştu. Hayır, hiçbir yaşam işareti yoktu. Mattis birden bir çığlık attı.

“O Öldü!”

Bunun üzerine Kelkafa Per gözlerini açıp sitemle baktı.

“Hiç de bile! Sen benim insanlarla vedalaşmadan çekip gidecek kadar görgüsüz biri olduğumu mu sanıyorsun?”

Sonra gözlerini yumdu, uzun bir süre öylece kaldı.

Hepsi de sessizce durmuş, onun hırıltılı küçük soluklarını dinliyorlardı.

“Ama şimdi,” diyen Kelkafa Per gözlerini açtı, “şimdi dostlarım, hepinize veda ediyorum! Çünkü artık ölüyorum.”

Ve öldü.

Ronja daha önce birinin ölümüne tanık olmamıştı, bir süre ağladı. Son zamanlarda çok yorgundu zaten, diye düşündü. Belki de şimdi benim bilmediğim bir yerde dinleniyordur sonunda.

Ama Mattis katıla katıla ağlayarak taş salonda ileri geri yürüyor, bir yandan da bağıırıp çağırıyordu.

“O her zaman vardı! Ama artık yok!”

Hiç durmadan aynı şeyi söylüyordu bağıırarak.

“O her zaman vardı! Ama artık yok!”

Bunun üzerine Lovis:

“Mattis, hiç kimsenin her zaman olamayacağını biliyorsun. Doğarız ve ölürüz, hep böyle olmuş bu, ne diye ağlayıp sızlıyorsun?”

“Ama o bensiz kaldı,” diye bağıırdı Mattis. O bensiz kaldı, yüreğim öyle parçalanıyor ki!”

“Sana biraz sarılmamı ister misin?” diye sordu Lovis.

“Evet, böyle yap,” diye bağıırdı Mattis. “Ronja, sen de gel!”

Sonra diz çöktü bir Ronja'ya bir Lovis'e sarılarak

hayatında her zaman olan ama artık olmayan Kelkafa Per için ağladı durdu.

Ertesi sabah Kelkafa Per'i ırmağın yakınında toprağa verdiler. Kış iyice yaklaşmıştı, o gün ilk kar yağmıştı, Mattis ve haydutları onu gömüleceği yere götürürlerken, Kelkafa Per'in tabutunun üzerinde yumuşak, ıslak kar taneleri uçuşuyordu. Tabutunu Kelkafa Per sağlam olduğu sıralarda kendisi yapmış ve bunca yıldır giysilerin koyulduğu odanın dibinde bir yere saklamıştı.

"Bir haydut hiç beklemediği bir zamanda tabuta ihtiyaç duyabilir," derdi Kelkafa Per. Son yıllarda bu işin niye bu kadar geciktiğini merak eder olmuştu.

"Ama er ya da geç zamanı gelecek," diyordu.

İşte şimdi zamanı gelmişti.

Kelkafa Per'in yokluğu şatonun üzerine ağır bir hava gibi çöktü. Mattis bütün bir kış boyunca kederliydi. Mattis şatosunda keder ve neşe Mattis'in ruh durumuna göre belirlendiği için haydutlar da üzgündü.

Ronja, Birk ile birlikte ormana kaçıyor. Artık kış gelmişti, kayaklarıyla dağlardan aşağı kayarken bütün üzüntülerini unutuyordu. Ama eve gelip de ateşin başında kara kara düşünen Mattis'i görür görmez yeniden aklına geliyordu bunlar.

"Avut beni Ronja," diye yalvardı Mattis. "Bu üzüntülü günlerimde bana yardımcı ol!"

“Yakında bahar gelecek, o zaman her şey daha iyi olacak,” dedi Ronja, ama Mattis buna inanmıyordu.

“Kelkafa Per ilkbaharı göremeyecek,” dedi kederli bir sesle. Ve buna bir çare bulamazdı.

Ama kış geçti. Bahar geldi, kimin yaşayıp kimin öldüğüne bakmaksızın her zaman geldiği gibi geldi. Her bahar olduğu gibi Mattis’in neşesi de yerine gelmişti. Atına atlayıp haydutların önüne düştü, Kurt Kapanı Geçidi’den geçerken ısıklık çalıp şarkı söylüyordu. Aşağıda onları Borka ve adamları bekliyordu. Yaşasın, uzun kış aylarından sonra haydut yaşamı yeniden başlayacaktı! Mattis ve Borka haydut doğmuş oldukları için bu onları deli gibi sevindiriyordu.

Ama çocukları onlardan daha akıllıydı. Onlar çok daha başka şeylere seviniyorlardı. Karlar kalktığı için ata binebilecek olmalarına, çok geçmeden Ayı Mağarası’na taşınacak olmalarına seviniyorlardı.

“Sen asla haydut olmayacağın için öyle mutluyum ki Birk,” dedi Ronja.

Birk güldü.

“Yok, haydut olmayacağıma yemin ettim ben. Ama senin ve benim nasıl bir yaşamımız olacak merak ediyorum.”

“Ben biliyorum,” dedi Ronja. “Dağlarda yaşayacağız, ne diyorsun buna?”

Sonra Birk’e Kelkafa Per’in gümüş dağ hikayesini

anlattı. Küçük bir gri cücenin çok uzun zaman önce yaşamını kurtardığı için teşekkür etmek üzere ona gösterdiği gümüş dağın öyküsünü.

“Orada kocaman taşlar kadar büyük gümüş topakları varmış,” dedi Ronja. “Kimbilir, belki bu yalnızca bir masal değildir? Kelkafa Per doğru olduğuna yemin ediyordu. Bir gün atla oraya gidip bakabiliriz. Nerede olduğunu biliyorum.”

“Ama acele etmeyelim,” dedi Birk. “Şimdilik gizli tutalım! Yoksa bütün haydutlar oraya gidip gümüş toplamaya başlarlar!”

Bunu duyan Ronja güldü.

“Sen de Kelkafa Per kadar akıllısın. Haydutlar akbabalar gibi aç gözlüdür demişti bana, onun için bunu senden başkasına anlatmama izin vermedi.”

“Ama şimdilik gümüş olmadan da başımızın çaresine bakabiliriz kardeşim benim,” dedi Birk. “Ayı Mağarası’nda başka şeylere ihtiyacımız var!”

Bahar giderek yaklaşıyordu. Ronja’nın Mattis’e yeniden Ayı Mağarası’na taşınmak istediğini söyleyeceği anı düşündükçe canı sıkılıyordu. Ama Mattis garip bir adamdı, Ronja onun ne düşündüğünü hiçbir zaman anlayamıyordu.

“Benim eski mağarama mı, evet, güzeldir orası,” dedi Mattis. “İnsan bu mevsimde yaşamak için oradan daha iyi bir yer bulamaz! Öyle değil mi Lovis?”

Lovis, Mattis'in birdenbire değişmesine alışık olduğu için hiç şaşırmadı.

"Eğer baban böyle düşünüyorsa git yavrum," dedi. "Seni özleyeceğim ama olsun!"

"Ama sonbaharda eve geleceksin değil mi? Her zaman yaptığın gibi," dedi Mattis. Sanki Ronja yıllardır Mattis şatosu'ndan başka yerlere taşınıp geri geliyor-muş gibi konuşuyordu.

“Evet, her zaman yaptığım gibi yapacağım,” dedi Ronja. Bu kez işler bu kadar kolay gittiği için çok mutluydu. Gözyaşları, çığlıklar beklemişti, oysa Mattis eski domuz ahırında geçirdiği eğlenceli günleri hatırladığı günkü kadar mutlu görünüyordu.

“Tabii ya, benim Ayı Mağarası’nda yaşadığım zamanlarda hayat çok daha zordu,” dedi. “Sakin unutma, orası benim mağaram. Belki arada bir gelip sizi ziyaret ederim!”

Ronja bunu Birk’e anlatınca Birk büyük bir havayla:

“Bana sorarsan canı ne zaman isterse gelebilir! Ama,” diye ekledi, “umarım onun o testiye benzeyen kara kafasını her gün görmek zorunda kalmam!”

Güneş doğmak üzereydi. Sanki dünyanın ilk sabahıymışçasına güzeldi her şey! Ayı Mağarası’nın yeni sakinleri ormanlarında dolaşmış geliyorlardı. Çevreleri baharın güzellikleriyle sarılıydı. Bütün ağaçlar, bütün sular, bütün yeşil fundalıklar yaşıyordu. Her şey cıvıldıyor, hışırdıyor, vızıldıyor, homurdanıyor, şarkı söylüyor ve çağılıyordu. Her yanı baharın taze, vahşi şarkısı kaplamıştı.

Ve onlar şimdi mağaralarına, ormanın ortasındaki evlerine geliyorlardı. Her şey eskisi gibi güvenli ve tanıdıktı. Aşağıda çağıldayan ırmak, sabah ışığında yıkanan orman, her şey eskisi gibiydi. İlkbahar tazeydi,

ama o da hiç değişmemişti.

“şimdi sakın korkma Birk,” dedi Ronja. “Çünkü ilkbahar çığlığım geliyor!”

Ve ılgın bir kuş gibi neşe içinde öyle bir çığlık attı ki sesi ormanın çok uzaklarından bile duyuldu.

